

Tiểu Thư Ngổ Ngáo

Contents

Tiểu Thư Ngổ Ngáo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	65
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85
17. Chương 17	91
18. Chương 18	96
19. Chương 19	101
20. Chương 20	106
21. Chương 21	112
22. Chương 22	117
23. Chương 23	122
24. Chương 24	127
25. Chương 25	133
26. Chương 26	137

Tiểu Thư Ngổ Ngáo



Giới thiệu

Nana- Chu Ngân Quân (hihi đổi tên một tí xiu): Con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Chu thị , thông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-ngo-ngao>

1. Chương 1

Tại Mỹ:

Nana: trụi ui chán chết rùi mấy bà có còn trò gì nữa để chơi hay ko ? tui bùn sắp phát khùng ời

Rannie mặt mày bí xị: hết rùi , những trò mình có thể chơi được phá được tụi mình đã chơi qua hết rùi

Ariel : thui đi mấy bà đừng có than thở nữa được hem? thà ngồi nghĩ cách nào để chơi còn hay hơn a'

Bỗng nhiên Nana hét lên , rùi mắt sáng rõ nhìn sang hai con bản thân yêu của mình.

- Tui nghĩ ra mình nên làm gì ời

Rannie & Ariel mừng húm : làm gì ? làm gì ? nói lẹ

Nana nở một nụ cười tinh quái và nói: tui mình sẽ về Đài Loan

Rannie và Ariel há hốc nhìn Nana: về Đài Loan?

Ariel: nè bà nói nhầm hay tui tui nghe nhầm vậy? Bà có biết về Đài Loan là chuyện lớn thế nào ko?

Rannie: phải đó, muốn về đó còn khó hơn lên trời làm sao mà về được ?

Ba cô gái mỗi người một suy nghĩ rồi đột nhiên Nana búng tay cái ” chóc”: bây giờ tui với mấy bà về xin papa đi nếu ko được thì chỉ còn một cách thui

-Cách gì? - Rannie và Ariel đồng thanh

Nana nở một nụ cười bí hiểm rồi kéo hai con bạn lại to nhỏ một hồi khá lâu rùi cả ba cùng phá ra cười một nụ cười đầy nguy hiểm

Rannie cao giọng : cứ vậy mà làm đi nha tới lúc đó thì... hehehe (trui ui sắp có chuyện ời) + Nhà của Nana:

-Papa con có chuyện muốn nói papa nghe nè - Nana vừa nói vừa cười nhìn ông Chu với ánh mắt long lanh

-Chuyện gì nói đi! Lần này lại muốn gì nữa đây?

-Hihihi sao papa biết hay dza?

-Còn ko biết tính con nữa sao? Nào có gì thì nói mau ba còn nhiều việc lắm

-Papa lúc nào cũng công việc công việc ko à - nó vừa nói vừa phụng phịu- chuyện là vậy , tui con định xin papa cho tui con về Đài Loan học có được hông papa?

- Không được -papa của nó trả lời một cách dứt khoát mà ko hay rằng con gái yêu của ông đang mếu mếu sắp khóc (trui ui ss nhà ta mà khóc cái gì , ss nhà ta đang giả vờ làm nũng đây mà)

-papa à Đài Loan thì có gì mà ko tốt chứ, con qua bên đó có thể tiếp tục học mà với lại về đó có anh hai nữa. Anh hai có thể lo cho con mà có gì đâu pa , cho con đi đi pa , người ta thường nói ” đi cho biết đó biết đây” mà . Chẳng lẽ cả anh hai pa cũng ko tin tưởng hay sao? Cho con đi đi , con hứa là ko quậy đâu mà nó sổ một tràng làm cho papa nó cũng phải phát hoảng

-Anh hai con thì dĩ nhiên pa tin nhưng con thì pa ko tin với lại anh con còn nhiều việc ở bên đó lắm ko có thời gian đâu mà chăm sóc cho con.

-Con lớn rồi mà con có thể tự chăm sóc ình - nó cố gằng dùng hết sức bình sinh để thuyết phục papa nó

- Thôi đi bản thân con còn lo ko xong kìa , ở nhà ko nói năng gì nữa hết.

Ba nó nói xong rồi bỏ đi một mạch để lại nó một cái nhìn cảnh cáo nhưng papa nó nào có hay đâu tụi nó đã chuẩn bị kế hoạch hết rồi nên việc thuyết phục này bị thất bại cũng nằm trong dự đoán của tụi nó. Đợi khi papa nó ra khỏi nhà , nó tức tốc bay tới bàn điện thoại gọi cho hai “đồng minh” của mình.

- Alo! dạ cho cháu xin gặp Rannie

-Tui đây nè! Bên bà sao rồi?

-Thất bại rồi, còn bị nghe giảng một trận nè , bên đó sao rồi?

-Tui cũng có hơn gì bà đâu , bây giờ tính sao?

- Tính gì nữa bây giờ theo kế hoạch thôi ,nhưng để coi bên Ariel thế nào đã

- Uhm được òi nhưng tui nghĩ chắc cũng ko mấy khả quan gì cho lắm đâu mình nên chuẩn bị hết đồ đạc đi là vừa.

-Biết òi, nhưng lấy càng ít đồ càng tốt tụi mình đang ” chạy nạn ” chứ ko phải đi chơi bình thường như người khác

-Ok bây giờ tui gọi cho Ariel còn bà thì chuẩn bị mọi thứ đi nha .

-Bye bye- nói rồi Nana cúp máy bay thẳng lên phòng chuẩn bị mọi thứ cho cuộc “đào tẩu” của mình

Cuộc nói chuyện của Rannie và Ariel cũng đang bắt đầu

-Là tui đây Rannie đây bên bà sao rồi Ariel? Tui với Nana thất bại rồi

-Tui chưa kịp nói hết câu papa tui đã đành đoạn trả lời là ” không” rồi (tội nghiệp ss)

-Vậy tối nay lúc 11g bắt đầu hành động theo kế hoạch nha?

- Ok nhưng tui chưa kịp chuẩn bị gì cả mà- chị Ariel ngây thơ hỏi

-Bá làm ơn dùm tui lần này ko giống những lần trước mình đi du lịch đâu nên càng gọn càng tốt , tốt nhất đem theo những gì quan trọng thôi quần áo thì lấy vài bộ rồi sang đó tha hồ mà bà mua- Rannie nha ta sổ 1 tang làm chị Ariel ko biết nói gì hơn ngoài chữ ” Uhm”

- Được òi !được òi! Bà làm gì dữ vậy , tối nay mình gặp lại nha.

-Uhm! Tối nay tui và Nana đến đón bà -Bye bye tối gặp giờ tui đi chuẩn bị đồ đây

Tối hôm đó khi mọi vật đã chìm sâu vào trong bóng đêm , môi người đang say giấc thì tại ba ngôi biệt thự đã có mấy bóng đen từ trong nhà đi ra nhưng nói chính xác hơn là ko phải ” đi ra ” mà là ” trèo ra” . Các cô phải trèo tường ra để tránh gây tiếng động làm mọi người trong nhà phải thức giấc. Hành động của họ phải nói là ” thần ko biết quỷ ko hay”.Rannie và Nana ngồi taxi đến biệt thự nhà họ Lâm để đón Ariel .

Trong khi đó Ariel thì đang vừa ngủ vừa đợi hai cô bạn mình đến đón (ma’ ơ giờ phút nì mà ss nhà ta còn có tâm trí để ngủ nữa chứ). Đang dựa cột đèn mơ màng từ đằng xa Ariel thấy có ánh sáng đèn xen lao đến.

Nana: Nè lên nhanh đi

Ariel cho hành lí mình vào cốp xe rồi lật đặt chui vào xe. Vừa vào trong thì Ariel đã bị Rannie và Nana thay phiên nhau chọc

Rannie: Tui bái phục bà luôn a' trong lúc nguy hiểm vậy mà bà còn có tâm trí để ngủ nữa hay sao?

Nana: Bà ko biết Ariel nhà ta sao? Dù gặp hoàn cảnh nào vẫn có thể ngủ được hay sao? Chẳng những vậy tui chỉ sợ có thể nằm thấy một giấc mơ luôn a'!

Nói rồi cả hai cùng phá ra cười để mặc cho Ariel đang hờn dỗi hai con bạn đang chọc quê mình

-Hai bà quá đáng quá con người ai mà chẳng cần ngủ chứ , tui cũng đâu ngoại lệ đâu ?

Thấy Ariel sắp nổi giận hai người kia mới chịu buông tha . Bỗng như sự nhớ điều gì Ariel quay sang hỏi bạn:

- Mình đi vậy rồi nhà đâu mà ở?

- Ở nhà mình- Nana đã giải đáp thắc mắc cho cô bạn ngây thơ của mình

+ Tại Sân bay:

- Nè bà mua vé máy bay chưa vậy? - Rannie nghi ngờ hỏi lại Nana

- Đây nè , còn là vé VIP đó - vừa nói Nana vừa chìa ra 3 chiếc vé máy bay thuộc loại VIP ra trước mặt

- Thui thui đi lên đi máy bay sắp cất cánh rồi đó- Vừa nói Ariel vừa lôi hai con bạn vào làm thủ tục.

Sau khi cân đồ và check lại hành lí thì 3 cô gái đã an tâm ngồi vào chiếc ghế bọc nệm êm ái của khoang hạng nhất . Rannie thì đã thấm mệt nên nằm lả ra ngủ, Nana thì ngồi lướt web vừa nghe nhạc còn Ariel thì thong thả ngồi nhấm nhai thức ăn và thưởng thức ly nước ép trái cây đặc biệt mà cô đã order. Trải qua mười mấy tiếng ngồi máy bay cuối cùng họ cũng đặt chân đến Đài Loan. Vừa bước ra khỏi sân bay các cô đã phấn khởi ra mặt

- Cuối cùng cũng tới nơi ời - Nana hét toáng lên- Ôi ! Đài Loan thân yêu

Mọi cặp mắt đều hướng về phía các cô , một phần là vì tiếng la của Nana một phần khác vì các cô quá xinh đẹp nên mới gây sự chú ý như thế. Bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ , bao nhiêu lời khen ngợi đều đổ dồn về cho các cô.

-Suyt- Rannie chạy lại bịt miệng Nana lại - bà làm gì vậy? mới về mà định gây chú ý vậy sao?

Đến giờ Nana mới nhận ra bầu không khí bất thường ở đây nên lí nhí nói : Sorry tại tui vui quá !

- À mà giờ này ở bên chắc mọi người đã dậy rồi ha ? Không biết nếu biết chuyện sẽ thế nào nữa- Ariel lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng

-Thui kệ đi chuyện cũng đã lỡ rồi tới đâu thì tới , dẫu sao ở đây còn có anh hai của Nana nên chắc cũng ko Uhm! Tui đã có viết một lá thư để lại cho papa tui ời , chắc ông đang nổi trận lôi đình ời- Nana nói với vẻ mặt lo lắng

- đến nổi nào đâu.

Nói rồi ba cô gái leo lên một chiếc taxi trực chị đến biệt thự nhà họ Chu.

+ Tại Nhà Nana bên Mỹ: -Tiểu thư ơi dậy đi! Xuống ăn sáng rồi còn đến trường nữa-Bà quản gia và một đám tùy tùng vào phòng đánh thức cô chủ nhỏ của mình , người thì đem bàn chải , người thì đem khăn , người thì đem quần áo. tùm lum mọi thứ vào phòng

- Tiểu thư! Giã bảo dậy nhanh lên lão gia đang đợi đó - Bà quản gia lên tiếng gọi lần thứ hai mà vẫn ko có phản ứng. Tức giận quá bà quay sang bảo đám tùy tùng- Túc mền của tiểu thư đi , bằng mọi cách phải làm cho tiểu thư thức dậy

Thế là một đám gia nhân kéo đến bắt đầu một cuộc đánh thức khủng bố. Nhưng khi chiếc mền hồng được túc lên thì mọi người đều kinh hoàng vì ko thấy cô tiểu thư của họ đâu mà chỉ có một lá thư được viết

nguyệt ngọc nằm chễm chệ trên giường. Bà quản gia quỳnh quáng cầm bức thư đi như bay xuống phòng ăn đưa cho ông Chu. Sau khi đọc xong bức thư mà cô con gái yêu để lại thì ông nổi trận lôi đình hét lên:

- Cho người qua Đài Loan lôi đầu nó về đây ! Nhanh lên ! - Tiếng hét của ông làm cho cả cái biệt thự như rung lên . Mọi người ai nấy mặt mày tái mét cắt ko còn giọt máu chỉ biết lú lú đi làm theo lệnh ông chủ.

Ông Chu bảo : Lập tức gọi cho cậu chủ đi

Nói rồi ông hầm hầm đi lên lầu , tất cả mọi người giờ này mới có thể thở phào nhẹ nhõm họ chưa bao giờ thấy ông Chu giận đến thế đây là lần đầu tiên trong lịch sử nhà họ Chu đó.

+ Tại Đài Loan:

Ba cô gái bây giờ đang ngồi trên xe bàn tán về những chiến công mà mình mới vừa gây dựng . Họ ko hề biết rằng bên kia trái đất mấy vị gia trưởng đang nổi cơn tam bành và ra lệnh bắt họ về đâu.

Rannie: Nè Nana , bà gọi điện cho anh hai bà biết trước đi để có gì ổng còn biết đường để che ình chứ.

Nana: Uhm ! Bà nói đúng đó để tui gọi cho ổng

Tại tổng công ty thời trang D&D ở phòng tổng giám đốc có một người thanh niên trẻ , gương mặt đầy nam tính đang cắm đầu vào trong đồng hồ sơ bù nhùi thì tiếng điện thoại trong túi vang lên cắt đứt mọi hành động của anh

- Alo! Sao hả nhóc con sao hôm nay rảnh rồi gọi điện cho anh vậy ?

- Anh à ! Có chuyện này em cần nhờ anh giúp đỡ đây

- Cái con nhỏ này lâu ngày gọi điện mà đã nhờ giúp đỡ rồi a' ? Nói đi muốn anh giúp chuyện gì đây?

- Tụi em đã Đến Đài Loan rồi nè , bây giờ đang trên đường về nhà . Anh đừng nói cho ba biết nha

- Cái gì ? Chẳng lẽ em trốn nhà ? Nhưng sao lại là " tụi em " bộ còn có " đồng phạm " hay sao?

- Uhm hihhi anh hai giỏi ghê cũng ko phải người nào xa lạ là Rannie và Ariel

- Hai đứa đó cũng có phần nữa sao? Thui thui được rồi bây giờ 3 đứa về nhà trước đi anh sẽ lập tức về ngay

- Ok Thank you anh hai , iu anh hai nhất a'

Cúp máy Ken lập tức phóng như bay ra khỏi công ty nhưng cũng ko quên dặn dò cô thư kí của mình:

- Hủy hết các cuộc họp chiều nay cho tôi

Nói rồi Ken bỏ đi một nước để lại cô thư kí với một đồng ngạc nhiên vì vị tổng giám đốc nổi tiếng điềm tĩnh mà hôm nay sau khi nghe xong một cú điện thoại bỗng trở nên quỳnh quáng thế này chắc chắn người đó rất quan trọng với TGD

Ariel quay sang hỏi Nana: Sao rùi anh Ken nói sao?

- Anh hai nói là mình cứ về trước đi bây giờ anh hai lập tức về nhà

- Uhm- Rannie và Ariel bây giờ mới yên tâm được phần nào

Nhân vật mới:

Ken Chu : Anh trai của Nana , là một người điềm tĩnh trong công việc nhưng chuyện gì là có liên quan đến em gái mình là anh ko còn điềm tĩnh được nữa. Vỹ Luân : Chị hai của Rannie, là vợ sắp cưới của Ken hiện đang làm việc ở Anh quốc, nếu Rannie lém lỉnh bao nhiêu thì chị dịu dàng hiền lành bấy nhiêu , hiểu ý người khác.

+ Tại nhà họ Chu ở Đài Loan:

Nana vui mừng la lên : Cuối cùng cũng về nhà rồi ôi sướng mê ly

Rannie nhăn nhó nói: Nè bà có vui đi nữa thì cũng phải phụ tụi tui xách hành lý vào nhà đã chứ

- Oh sorry tui quên mất , bà để tui xách cái đó cho- Nana cười tươi nhìn Rannie

- Ủa mà sao hôm nay nhà thấy lạ quá vậy?- Nana cứ nhìn lom lom cửa nhà mình
- Hey bà đừng có nói là bà lộn nhà rồi nha ? - Ariel trợn to mắt nhìn con bạn
- Ko phải, ý tui là mọi thường cửa nhà đều đóng kín mít ruồi bay vào cũng ko lọt mà sao hôm nay lại có thể để cửa mở như vậy?- Nana ra chiều thắc mắc
- Hay là có ma? - Ariel sợ sệt hỏi
- Ma cái đầu bà , chẳng lẽ. - Rannie cốc đầu Ariel một cái đau điếng rồi nhìn Nana với ánh mắt nghi ngờ
- Thui vào đi rồi biết liền chứ gì - Nana hí hửng vừa lời hành lý vào vừa nói với hai con bạn - chưa gì mới về mà đã có trò để chơi rồi (má ơi ss nhà ta ko bit sợ hàu seo?)
- Tra chìa khóa vào mở cửa thì 3 cô mới biết là cánh cửa đã bị khóa trái rồi ko thể dùng chìa khóa để mở được.
- Rannie lo lắng hỏi: Tính sao đây? nếu ko vào được chẳng lẽ đứng đây hoài sao ?
- Bà yên tâm đi có tui ở đây bảo đảm bà ko có ở ngoài đầu mà lo - Vừa trấn an bạn Nana vừa bấm vào mặt mã của khóa tự động , chưa tới ba giây cánh cửa đã được mở ra
- Sao hả? Bà thấy tay nghề tui thế nào? - nghênh bộ mặt đắc thắng lên Nana hỏi Rannie
- Mấy bà cho tui xin đi giờ này mà còn vậy nữa sao? còn ko mau vào nhà à? - Ariel phá tan bầu ko khí ghê rợn mà hai con bạn tạo ra rồi đẩy đồ đạc vào nhà
- Vừa bước vào nhà ba người ai nấy cũng sững sốt , mắt chữ A mồm chữ O nhìn nhau há hốc nhìn quanh căn nhà. Mọi vật quý giá trong nhà tự nhiên ko cánh mà bay
- Trời ơi có ai giải thích cho tui chuyện này ko vậy? - Nana kinh hoàng nhìn ngôi nhà yêu dấu của nó
- Đang trong giây phút sững sờ thì ” Soảng” tiếng vỡ đồ phát ra từ trên lầu đã đánh thức ba cô gái . Tức thì ba cô phóng nhanh lên phòng . Tiếng vỡ đồ phá ra từ phòng trưng bày đồ cổ , khi đến nơi thì 3 cô gái lặng lẽ theo dõi một sự việc đang diễn ra trước mắt họ.
- Một cô gái trạc hai mươi mấy tuổi đang lui cui gom mấy bình đồ cổ cho vào trong túi mà ko hề hay rằng có sự hiện diện của chủ nhân căn nhà.
- Ariel bà ra ngoài gọi điện thoại báo cảnh sát đi ở đây để tui lo cho - Rannie nói nhỏ với Ariel .
- Còn Nana thì tiếp tục quan sát xem cô gái đó giờ trò gì mà dám vào nhà cô trộm đồ. Như chợt nhớ ra cô vội vàng lôi trong giỏ của mình ra một cái máy quay phim quay lại hết mọi hành động của tên trộm .
- Bà làm gì vậy? - Rannie thắc mắc hỏi
- Bà ko thấy sao hồi tui , muốn bắt trộm cũng cần phải có bằng chứng chứ- Nana trả lời bạn mà ko quên tiếp tục công việc của mình
- Được một lúc như đã có đầy đủ chứng cứ nên Nana đã cất chiếc máy quay vào giỏ trở lại.
- Đột nhiên Nana lên tiếng làm cho tên trộm cũng phải giật mình quay lại
- Cô còn quên chưa lấy chiếc bình cổ đời nhà Trần giá trị liên thành đấy- vừa nói vừa cười làm cho Rannie cũng ko hiểu Nana đang tính giờ trò gì
- Cô.. cô là ai? Tại sao cô vào được đây? chẳng phải tui đã..- tên trộm lắp bắp hỏi Nana như hiểu ý nên bình thần trả lời - cô định nói là cửa đã bị khóa trái làm sao mà tôi có thể vào đúng vậyko?- Nana nói rồi cười khẩy nhìn thẳng vào mắt tên trộm mà nói- Cô cũng to gan quá ha dám vào nhà này để mà trộm ?
- Nghe đến đây cô gái kia càng xanh mặt, thở ko ra hơi hỏi lại Nana một lần nữa:
- Thật ..ra ..cô ..là.. ai ?
- Tôi à'? Tôi là chủ nhà này như thế được chưa?- Nana nhướn mắt trả lời cô gái kia
- Nói láo , chủ nhà này là một chàng trai chứ ko phải là cô- cô gái kia vẫn ko tin lời Nana

- Thế ko phải chủ nhà thì làm sao tôi biết mật mã mở cửa để vào?- Nana vẫn điềm nhiên trả lời

Đến nước này thì cô gái kia ko còn lời nào để mà nói nữa . Còn Rannie thì thầm phục con bạn trông lí lắc vậy mà xử sự điềm tĩnh thiệt(hehehe anh em giống nhau huh)

Rannie cất giọng nói : Cô còn ko mau để những gì cô ăn cắp được vào chỗ cũ à? hay là muốn tôi đưa cô ra cảnh sát cô mới chịu?

NGhe thế cô gái kia khúm rúm lúi lút tất cả những gì trong chiếc túi ra đặt vào chỗ cũ. Sau khi ” vật hoàn cổ chủ” xong thì cũng vừa lúc Ken về đến . Anh hết sức ngạc nhiên vì những sự việc đang xảy ra trước mắt anh.

- Chuyện này là sao vậy hả?- Ken quay qua hỏi em gái mình

Không trả lời câu hỏi của anh mình Nana nói với cô gái kia bằng giọng sắc lạnh:

- Cô theo tôi xuống phòng khách

Nói rồi nó đi một mạch xuống để lại cho anh nó biết bao điều ngơ ngác .

-Đi thôi anh Ken- Rannie vừa nói vừa lôi Ken đi theo

Sau khi mọi người đã “an tọa ” hết rồi Rannie mới nói

- Bây giờ cô hãy khai ra sự thật đi

Trước mặt mọi người như thế này cô ta ko còn gì mà có thể che giấu nữa cả . Cô ta đã kể hết sự thật và mong được tha thứ

Nhã Trúc thật ra sao em lại làm như vậy? - Ken nhìn nó trân trối

- Anh hai à anh nói cho em biết cô gái này là ai được ko? - Nana chiếu đôi mắt to tròn nhìn anh mình

Ken giọng trầm ấm bắt đầu kể lại mọi chuyện cho 3 cô gái nghe. Anh và Nhã Trúc tình cờ gặp nhau thôi . Chuyện là hôm đó sau khi tan sở về , đang chuẩn bị quẹo cua vào đường XXXX thì anh vô tình đụng trúng một cô gái , đó chính là Nhã Trúc . Ken hốt hoảng chạy xuống xe xem cô gái có bị sao ko thì thấy cô gái đã ngất xỉu trước xe của mình rồi . Không còn cách nào khác nên Ken đã mang cô gái ấy về nhà sức thuốc và băng bó cho cô ấy . Trong khi băng vết thương cho cô gái lạ Ken hết sức ngạc nhiên vì trên người cô gái này ko chỉ có một vết thương mà còn có nhiều vết thương khác nữa , mới cũng có mà cũ cũng có . Đợi khi Nhã Trúc thức dậy Ken mới bắt đầu hỏi cô .

2. Chương 2

Sự thật nhiều lúc làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ , ba Nhã Trúc mất sớm nên mẹ cô phải vừa làm cha vừa làm mẹ đi làm mọi việc để kiếm tiền nuôi sống hai chị em cô . Rồi có một ngày , cái ngày làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của ba mẹ con cô là khi mẹ cô quen với một người đàn ông khác kể từ ngày ba cô mất đi. Chẳng bao lâu mẹ cô tái hôn với người đàn ông đó , người ta thường nói ” ở lâu mới biết lòng người” quả thật ko sai. Ban đầu khi đến với mẹ cô ông ta là một người đàn ông tốt về mọi mặt nhưng khi đã trở thành người nhà với ông ta thì ba mẹ con cô mới vỡ lẽ ra ông ta chẳng những ko tốt mà suốt ngày rượu chè , cờ bạc be bét. Cứ ngỡ ông ta sẽ mang lại hạnh phúc ẹ cô nhưng đằng này mẹ cô còn phải làm việc gấp mấy lần hồi đó để có tiền nuôi ông ta , nhìn mẹ càng ngày càng héo hon Nhã Trúc thương mẹ lắm nhưng cô ko biết làm cách nào giúp mẹ cả vì lúc đó cô và em gái còn quá nhỏ . Cho đến một ngày mẹ cô sức cùng lực kiệt rồi ra đi vĩnh viễn để lại hai chị em cô trên cõi đời này . Sau khi tốt nghiệp trung học do ko chịu nổi những lời sỉ vả của bố dượng nên cô đành thôi học và đi xin việc làm . Có nhiều người bảo rằng ” Tại sao hai chị em cô ko bỏ đi mà cứ phải sống như vậy?” đâu phải cô ko nghĩ tới chuyện đó đâu nhưng bây giờ trời đất rộng lớn biết đi đâu về đâu? Chính vì thế mà hai chị em cô nhịn nhục chịu đựng . Đến một ngày sau

khi đi làm về đang chuẩn bị cho bữa tối thì cô nghe tiếng đập đồ ngoài phòng khách , bố dượng cô lại say sưa trở về xin tiền cô. Nhưng lần này cô lại nói với ông là ” dượng hãy tự đi tìm việc làm đi đừng như thế nữa , uống rượu với bài bạc đâu phải là một việc tốt gì đâu, tiền này còn để đi chợ nữa lần trước lãnh lương con có đưa cho dượng một ít rồi mà” . Không xin được tiền mà còn bị dạy đời lão ta nổi điên lên dùng roi da quất vào người cô túi bụi . Mặc cho cô van xin cỡ nào ông ta cũng ko dùng tay mà còn ra tay ác độc hơn , chịu ko nổi nên cô mới xô lão ta ngã rồi chạy ra đường . Trong lúc này mọi vật trước mắt cô quay vòng vòng như chong chóng bỗng nhiên cô thấy có một thứ ánh sáng chiếu vào mắt mình rồi cô ngất đi ko còn biết gì nữa. Sau khi tỉnh dậy cô đã thấy mình đang ở trong một căn phòng y như phòng của một cô công chúa , xung quanh toàn là một màu trắng tinh khiết. Đó là cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn của cô và Ken.

- Rồi sau đó thì sao? - Ariel nôn nóng hỏi

Sau sự việc lần đó Ken vì tội nghiệp cô nên đã nhận cô vào giúp việc nhà dùm mình , nhờ những lời động viên của Ken nên cô đã cùng em gái mình dọn ra ngoài ở.Từ đó Nhã Trúc làm người giúp việc cho Ken đến nay cũng mấy tháng rồi.

Nghe xong câu chuyện Nana lấy chiếc máy quay phim trong túi ra mở lên ọi người xem rồi nhìn Nhã Trúc hỏi:

- Chuyện này là sao? Nếu tôi đem cuốn băng này giao cho cảnh sát thì cô nghĩ mọi việc sẽ như thế nào?

Nhã Trúc sợ hãi nói mà ko còn mặt mũi nào nhìn Ken:Xin lỗi em ko cố ý đâu , em xin anh Ken à nếu em ko làm vậy thì em gái của em sẽ gặp nguy hiểm , anh hãy hiểu cho em.

- Thật ra sao em phải làm vậy hả? việc đến nước này mà em định che giấu nữa sao?-Ken nghiêm nghị nhìn Nhã Trúc

- Mấy hôm trước ông ta có đến tìm em , ông ta hiện đang thiếu nợ người ta ông ta nói nếu em ko đưa tiền cho ông, ông sẽ cho người bắt em gái em ra tiếp khách . Em đã nghĩ hết mọi cách rồi nhưng ko còn con đường nào nên em mới làm như vậy thôi. Em xin anh , xin anh đừng bắt em đến cảnh sát- Nhã Trúc vừa nói mà nước mắt rưng rưng

Ken thấy vậy cũng ko biết nên xử thế nào cho phải đành lên tiếng nói:

- Trộm là do ba đứa bắt , nãy đứa muốn xử sao thì tùy anh ko có ý kiến

Ba cô gái vô cùng ngạc nhiên về quyết định của ông anh mình , họ nhìn nhau ko biết làm thế nào cho phải thì ngay lúc đó Rannie lên tiếng hỏi :

- Bố dượng cô thiếu nợ người ta bao nhiêu?

Nhã Trúc bất ngờ trước câu hỏi của Rannie nhưng cũng e dè trả lời: tổng cộng là 4 triệu đài tệ.

Nghe được câu trả lời từ Nhã Trúc Rannie, Ariel và Nana cùng nhau im lặng ko ai nói lời nào cả. Thấy thế Nhã Trúc mới bạo gan đánh tiếng trước : tôi biết con số đó ko phải là con số nhỏ nhưng... Chưa kịp nói hết câu thì đã nghe tiếng xe cảnh sát đã đến ,mặt Nhã Trúc bây giờ tái xanh như tàu lá chuối , tay chân bủn rủn ko nói nên lời.

- Bộ mấy đứa báo cảnh sát đó hả? - Ken nhìn 3 cô hỏi

- Thì ban đầu bọn em tưởng cướp vào nhà nên mới báo ai dè. thui để em ra giải quyết cho- Nana nói rồi đi thẳng ra cửa

Bên ngoài xe cảnh sát đã chờ sẵn , khi Nana bước ra thì có một anh cảnh sát đến gần nói:

- Ban nãy chúng tôi được tin là nhà này có trộm đột nhập nên mới đến đây- anh ta nói mà mắt ko rời khỏi Nana

- À chỉ là hiểu lầm thui , làm phiền các anh tới đây tôi ngại quá- Nana nói mà ko quên ” tặng kèm” cho anh cảnh sát một nụ cười chít người , mặc dù trong lòng cô đang phát ói

Nana cầm một ít tiền nhét vào tay tên cảnh sát và nói: Các anh hãy cầm đi uống nước đi nha , thật ngại quá . Nói xong cô đóng cửa đi vào để cho gã cảnh sát phải tiếc nuối nhìn theo ngẩn ngơ

Vừa vào trong Ken đã hỏi:

- Sao rồi? Đám cảnh sát đi chưa?

- Chắc đi rồi

Nana chiếu tia nhìn sang Nhã Trúc , suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

- Hai bà nghĩ sao?

- Tùy bà đi bà cứ quyết định tui sẽ ủng hộ - Rannie và Ariel đồng thanh

- Được ! Vậy thì cô- Nana vừa nói vừa quay sang nhìn Nhã Trúc- kể từ ngày mai khỏi cần đến đây làm nữa

Mọi người ai cũng kinh ngạc trước quyết định của nó. Ken như ko tin vào tai mình nên mới hỏi lại:

- Em nói gì? Vậy chuyện này tính sao?

- Chuyện này đến đây kết thúc- Nó phán một câu ngắn gọn nhưng cũng làm tan đi nỗi lo của mọi người trong phòng

- Cô ko truy cứu nữa à , nói vậy là tui ko phải bị bắt đúng ko?-Nhã Trúc nhìn nó mà ko khỏi ngỡ ngàng , cứ tưởng đâu nó sẽ bắt cô chứ

- Bộ cô muốn tôi truy cứu lắm à? Nếu ko phải vì thương em nên cô mới ăn cắp đồ tôi đã tống cô cho cảnh sát này giờ rồi.

Nói rồi Nana nhướng mắt hỏi Rannie và Ariel:

- Hai bà có đồng ý quyết định này hông?

- Tuyệt! - Cả hai đồng thanh tập hai

- Đây là một quyết định hết sức sáng suốt- Ariel bồi thêm

- Dĩ nhiên rồi tui muh- Nana vênh mặt trước lời khen tặng của Ariel(ui lúc nước sôi lửa bỏng thế mà ss còn vô tư thế?)

- Thôi được rồi mọi chuyện đến đây chấm dứt đi- Ken lên tiếng để kéo cô em mình xuống vì giờ này Nana bay cao quá òi- Á mấy đứa cũng đi về phòng tắm rửa đi tối nay anh sẽ ” làm việc” với ba đứa.

-Hixhixhix khổ tới nơi rồi- Nana than vãn

- Amen-Ariel vừa nói vừa làm dấu thánh khiến Rannie và Nana ko khỏi phì cười

Mọi việc được giải quyết êm xuôi thì 3 người ai về phòng nấy. Sau khi tắm táp sạch sẽ các cô đánh một giấc ko còn biết trời trăng gì nữa. Đến 7g tối, người thức dậy đầu tiên là Ariel nguyên nhân là vì đang ngủ thì cái bụng yêu dấu của cô ”biểu tình ” liên tục. Cô lọ mọ thức dậy rồi sang phòng Rannie với đôi mắt còn mơ màng ngáy ngủ.Mười lăm phút sau ở phòng của Rannie:

-AAAAAAAAAAAAA!- Rannie hét thất thanh

- Bà. làm gì mà la dữ vậy ,làm như tui là ma ko bằng- Ariel mặt bí xị

- Hỏi bà giật mình tỉnh dậy mà trông bộ dạng của bà như thế ko la mới lạ a’

Thì ra là sau khi sang phòng của Rannie vì còn buồn ngủ nên cô ko đánh thức Rannie mà ngồi yên ở đó nhìn Rannie chăm chăm. Còn Rannie đang chuẩn bị trở mình thì cảm thấy như có ai đó đang nhìn nên mở mắt ra xem thì thấy mặt Ariel chân dấn ngay phía trước, tóc tai xòa dài mà còn ngồi trong chỗ tối nữa hỏi ai mà ko la lên vì kinh hoàng chứ (tui mà như dzay chắc xỉu tám lớp we’).

Tiếng la của Rannie đã đánh thức luôn Nana đang ngủ ở phòng bên (đúng là một mũi tên bắn 2 con nhận mà ss Ariel hay thiệt) rồi cô cũng lật đật chạy sang xem chuyện gì xảy ra

- Bà làm gì mà vào phòng tui vậy?- Rannie cau có hỏi

- Tại tui đói nên mới qua phòng bà xem bà dậy chưa rồi cùng xuống ăn- Ariel lí nhí trả lời

Nghe đến đây Nana chịu ko được mà bật cười ngặt nghẽo nói với Ariel:

- Hahahaha! Cũng may bà ko sang phòng tui hahahaha- Nana cười tới chảy nước mắt

Tức thì cô đã nhận được cái nhìn hình viên đạn của Rannie nên im bật. Bỗng cửa phòng xịt mở, Ken lộ đầu vô bảo:

- Ko có chuyện gì chứ? Nếu mấy đứa dậy rồi thì xuống ăn tối luôn

Ken nói xong rồi bỏ đi, Ariel cũng lon ton chạy theo (ui vì ss đói bụng) Nana và Rannie cũng phải lắc đầu chào thua con bạn trẻ con của mình.

+ Tại phòng ăn:

Vừa ngồi xuống ghế 3 cô gái đã bị Ken hỏi tội :

- Ba đứa ” ngon lành ” quá ha ? Dám trốn nhà mà đi cơ đấy- Ken vừa nói vừa cười cười rồi chuyển sang giọng nghiêm nghị - Nói mau làm cách nào mà ba đứa trốn qua được chẳng phải nhà có vệ sĩ canh chừng hay sao mà có thể trốn được?

Thấy Ken nổi giận nên các cô đành phải nói thật hết đầu đuôi câu chuyện kể cả việc làm cách nào để ” đào tẩu“. Khi nghe câu chuyện ” phiêu lưu ” của ba đứa em nghịch ngợm Ken cũng gơ tay đầu hàng luôn. Anh ko ngờ chúng dám trèo cửa sau mà trốn đi.

- Anh hai à cho tụi em ở đây nha! Tụi em sẽ ko có quậy anh đâu- Nana bắt đầu giở trò làm nũng vì cô biết anh hai cô rất thương cô nên chắc chắn ko bao giờ nói chữ ” không ” với cô đâu .

Và quả thật chiêu này của cô rất có tác dụng , chưa đầy năm phút mà Ken đã xiu lòng .

- Tuyệt đối ko được quậy à nha !- Ken cảnh cáo

- Ui! Anh hai vạn tuế , iu anh hai nhất nhất lun- Nana cười toe toét

- Có anh rể như anh thì sướng ngắt trời- Rannie tặng bốc Ken lên làm anh sướng phồng mũi.

- Anh Ken là tuyệt nhất- Ariel cũng hòa theo

Ken sướng mê li nhưng cũng ráng gượng nói:

- Thui thui ba đứa này hôm nay cho anh đi đĩa bay như vậy là được rồi.

- Nhưng về phía ” phụ huynh ” thì sao hả anh?- Rannie có vẻ ko yên tâm

- Đừng lo anh sẽ giải quyết cho - Ken trấn an Rannie vì biết mấy cô nhỏ cũng lo lắm

- Yeah ! - ba cô nhảy cẫng lên sung sướng - Anh sẽ sắp xếp trường ấy đứa học- Ken nói làm cắt ngang niềm vui của ba nàng

- Uhm !nhưng phải có kèm theo điều kiện- Nana nở nụ cười nham hiểm với anh mình

Ba người kia trở mắt nhìn Nana nhà ta lom lom ko hiểu cô nàng định bày trò gì nữa đây. Ken cảm thấy nhức đầu tới nơi nhưng vì qua thương em gái nên anh đành cười trừ trước những hành động quái gở của ba cô nhóc

Nana bắt đầu tăng hăng giọng rồi nói:

- Thứ nhất là khi đi học em ko muốn đem theo vệ sĩ , Ok?

- Được

- Thứ hai tụi em sẽ đi bộ hay đi xe bus tới trường , OK?- Nana lém lỉnh nói

- Tại sao? Hãy cho anh lí do đi- Ken khó hiểu trước những yêu cầu của em gái mình

- Lí do rất đơn giản vì em ko muốn gây sự chú ý với lại em cũng muốn thử cảm giác cùng bạn bè ngồi xe bus tới trường là như thế nào- Nana thần nhiên trả lời câu hỏi của Ken

- Đúng rồi , từ nhỏ tới giờ tụi em chưa biết đi xe bus công cộng là thế nào- Rannie hí hửng trả lời thêm- ko biết nó có vui hem ha?- Nó nói mà mắt sáng rõ

- Như vậy mới có cảm giác là đang đi học chứ- Ariel cũng tán đồng (ui nhà giàu nói chuyện có khác)

- Thui thui được rồi thật hết cách với mấy đứa- Ken lắc đầu chào thua

- Cuối cùng là điều quan trọng nhất, đó là ko được cho ai biết thân phận thật sự của tụi em , em ko muốn cho ai biết hết- Nana tí tởn vừa nói vừa cười một cách mãn nguyện

- Được , nhưng cũng phải cho anh biết lí do- Ken lần này như đui trước những điều kiện của con em siêu nghịch của mình

- Lại cần lí do nữa à?- Nana hỏi ông anh iu dẫu

- Phải- Ken đáp gọn

- Em muốn người khác nhìn em cũng như những người khác mà thôi, em muốn mọi người chơi với em vì em là em chứ ko phải vì em là một đại tiểu thư , em ko muốn núp bóng hào quang của gia đình nếu tình bạn đến với nhau chỉ vì hai chữ giàu- nghèo thì tình bạn đó ko chân thật- Nana sổ một tràng làm Ken cũng phải há hốc mà nhìn vì anh ko ngờ em gái mình lại có thể nói ra những lời như vậy

- Hồi đó lúc còn ở bên Mỹ mọi người chơi với bọn em là vì nhìn vào gia cảnh của bọn em , nó thật giả tạo , tụi em muốn có những người bạn theo nghĩa thật sự- Rannie buồn buồn kể lại

- Anh hiểu rồi ba đứa đi nghỉ sớm đi- Ken nói xong rồi bỏ lên lầu. Tội nghiệp ba cô nhỏ anh ko ngờ ba cô em mình lại phải chịu áp lực như thế khi ở trường

Thấy ai cũng im lặng nên Ariel lên tiếng :

- Ngày mai đi shopping ko? Cũng phải mua quần áo để mặc chứ

- Ok- Rannie và Nana đồng thanh

- Gì chứ đi shopping là ok liền- Nana reo lên

- Sẵn mua sách vở chuẩn bị nhập học luôn- Rannie nhắc nhở hai cô bạn

- Ok quyết định vậy đi- Nana tán thành

- Vậy giờ thì đi ngủ nha- Ariel nói rồi chạy tọt lên phòng

- Good night- Rannie

- Uhm !good night- rồi Nana cũng về phòng

+ Sáng hôm sau tại trung tâm mua sắm Sky:

Ba cô gái xinh tươi với ba sắc màu khác nhau đang thu hút sự chú ý của mọi người. Ariel trong bộ váy màu xanh lá tràn đầy sức sống. Rannie thì mặc chiếc váy màu trắng tinh khiết . Cuối cùng là Nana xuất hiện trong chiếc váy màu vàng năng động. Cả ba người, ba phong cách khác nhau như ba cô công chúa bước ra từ truyện cổ tích . Khi bước vào khu mua sắm các cô trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người.

Trong khi đó trên lầu hai của trung tâm cũng xuất hiện ba chàng ” bạch mã hoàng tử” đang làm xôn xao trái tim nhiều cô gái.Ba người họ chính là ba cậu ấm của Tam đại gia tộc: Dason, Mike và Joseph. Tại sao họ lại có nhã hứng tới đây? Vì những cô bồ mới của họ muốn mua sắm để chiều lòng người đẹp nên ba chàng mới vác tấm thân ” ngọc ngà” đến đây chứ trong lòng đang buồn đến phát chán vì phải dành thời gian vào cái trò dạo chơi của mấy nàng.

-Nè hai người ko cảm thấy mệt vì cái trời mua sắm vớ vẩn này à?- Mike hỏi 2 thằng bạn mà mặt mày nhăn nhó như ăn phải ớt vừa dứt lời thì:

- joseph à em khát nước quá à mình đi uống chút gì đi nha- Cô người yêu của Joseph nũng nịu năn nỉ anh

- Vậy à ! Thế chúng ta đi uống nước nha cưng? - giọng joseph ngọt xớt ,rồi anh quay sang hai thằng bạn - Tao đi tí rồi trở lại ngay hẹn nhau ở đây, OK?

Nói xong Joseph khoát eo người yêu đi một nước bỏ mặt Mike và Dason đứng đó. Thấy vậy Mike cũng muốn chuồn :

-Vậy tao cũng đi đây mày ở lại vui vẻ nha' , gặp nhau sau ở đây

Dứt lời Mike cùng cô bạn gái tóc hết sức " sành điệu" của mình bỏ đi , giờ đây chỉ còn lại Dason và Amy- cô bạn gái mới quen cách đây ba ngày của anh (hixhix công nhận mí ông nì kinh thiệt)

Trở lại với ba cô gái đáng yêu của chúng ta, bây giờ họ cũng đang ở lầu hai của khu mua sắm

- Đi ăn trước - Ariel gân cổ lên nói

- Ko , đi sắm quần áo trước- Rannie cũng ko chịu thua

- Đi ăn- Ariel phùng má lên

- Đi sắm quần áo- Rannie vẫn ko chịu thua

Thế rồi mùi thuốc súng nồng nặc bốc lên làm Nana cũng kinh sợ vội giải vây để dập tắt ngòi nổ của hai con bạn ngang bướng

-Hai bà làm ơn thôi dùm cho tui nhờ , đây là chỗ đông người đó . Như vậy đi nha, Ariel, bà đói thì cứ việc đi mua thức ăn.Còn Rannie, bà muốn mua sắm quần áo thì cứ đi . Khi mua xong thì 1 tiếng sau chúng ta tập trung tại đây. Mấy bà thấy như vậy được hông?

- Uhm - Rannie và Ariel đồng thanh

- Được cứ vậy mà làm đi, nghe hai bà tranh cãi tui cũng sắp phát khùng

Nana vừa nói hết câu thì đã ko thấy bóng dáng hai người kia đâu nên cũng đi vòng quanh xem hàng(ui trình độ mí ss nì ghê we')

Sau khi ăn uống no say với người yêu, Joseph chuẩn bị đứng lên để tính tiền thì" PHẬP" nguyên một cây kem bay thẳng vào khuôn mặt đẹp đẽ của anh. Máu nóng dâng trào anh định quay lại xem ai mà gan to thể thì nghe:

- Trời ơi! Tiêu cây kem của tui òi- Ariel nhìn cây kem nằm chễm trên khuôn mặt Joseph mà tiếc hùi hụi- Anh đi mà mắt để trên trời à?!

Vừa què vừa tức Joseph quát:

- Cô làm mặt tui như vậy , tui còn chưa tính sổ với cô mà cô dám.

- Hứ! Anh làm rớt cây kem của tui, tui chưa bắt anh đền là anh may lắm rồi- Ariel cũng ko vừa đã vội chặn họng anh lại

- Cô.cô.cô dám xem tui ko bằng cây kem rẻ tiền này à? Joseph giận run người

- Trong mắt tui anh chẳng đáng là gì cả(hixhix câu nì shock nặng òi)

Nói rồi Ariel bỏ đi ko thèm quay lại để nhìn mặt Joseph giờ đây đỏ như trái cà chua:

3. Chương 3

- Cô ngon lắm , tui mà gặp lại cô thì cô chết chắc- Joseph hằm hằm đi vào toilet trước ánh mắt khiếp sợ của cô bạn gái

Ariel đến tìm Nana, vừa đi mà cô vừa tiếc cây kem

- Tên " ôn thần" đó làm mình ko được ăn kem , tức quá mà , gặp lại nhất định sẽ cho hắn biết tay

Rannie mặt mày tươi rói hết dạo cửa hàng này rồi đến cửa hàng khác trên tay cô nàng giờ đây đã có tới hai túi "chiến lợi phẩm". Mãi mê đi xem quần áo do ko để ý mà cô đã va vào người khác, hai túi đồ vì sự va chạm này mà rơi tứ tung xuống đất ngay cả cô cũng bị ngã chổng chơ nhìn rất tội nghiệp. Đang lui cui đứng dậy thì "Bốp" đầu cô đập trúng đầu của người bạn này, vừa mới té xong chưa kịp ngồi dậy mà bây giờ lại bị đập trúng đầu đau điếng người nên cô đâm ra quạu

- Chết cái đầu của tui ời, nè đi đứng phải coi chứ!

- Way! Cô nên nhớ tui là nạn nhân của cô nha, con gái gì mà...- Nạn nhân của Rannie là Mike, anh chàng đã bị đau còn nghe chửi nên tức tối quát lại

- Tui sao? anh con trai mà đi ko biết nhìn đường à? anh cũng có lỗi vậy nếu anh chịu nhìn đường thì đã né được ời- Rannie gân cổ lên cãi (Mike gặp ss la tiêu ời)

- Cô. Cô. cô sao mà ăn nói ngang như cua vậy?- Mike tức xì khói

- Ấy da mới té có một cái thui mà đã cà.. cà. cà lắm rồi à- vừa nói Rannie vừa bắt chước điệu bộ của Mike để chọc quê anh- đẹp trai mà cà lắm gái nó ko có ham đâu hahahaha. À! Quên cho anh biết là tui ko thích con cua đâu tui thích con ghẹ hơn a' hahaha.

Nói rồi Rannie bỏ đi ko kịp cho Mike nói thêm lời nào. Chưa bao giờ anh có cảm giác bị sỉ nhục như vậy, ko có cô gái nào dám nói với anh những lời như thế cả vậy mà cô gái này là người đầu tiên dám xem thường anh

Về phần Nana sau khi hai cô bạn đi rồi thì cô cũng bắt đầu dấn thân vào cuộc mua sắm của mình. Lướt một vòng rồi cô cũng dừng lại tại quầy trang sức ngắm nhìn chiếc vòng cổ hình mặt trăng màu tím được viền rất đẹp bằng những viên ruby vàng càng làm nổi bật nét thanh mảnh của chiếc vòng.

Suy nghĩ một hồi cô quyết định mua thì:

- Làm ơn lấy cho tui xem chiếc vòng đó- Nana hết sức ngạc nhiên vì có người lại mua cùng lúc với mình nhưng vì quá yêu thích chiếc vòng nên cô cãi bừa với chàng trai kia

- Tui tới trước chứ bộ nên chiếc vòng này tui mua

- Ai chứng minh? Tui cũng thấy nó từ hôm qua nè vậy nên người mua nó phải là tui mới đúng- chàng trai cũng ko chịu thua- với lại người yêu tui cũng rất thích nó

- Anh..!- Nana tức lắm nhưng cũng ngênh mặt lên nói- vậy chúng ta nhờ anh bán hàng này phân xử nhé?

- Được thôi! - chàng trai gật đầu đồng ý

Nana nở nụ cười nham hiểm vì cô biết đối thủ của mình đã sập bẫy nhưng vẫn vờ nói:

- Dù kết quả có ra sao anh cũng ko được lật lọng nha'?

- "Quân tử nhất ngôn"- anh chàng mạnh miệng nói

- Ọe anh mà là quân tử hả? Nếu như ai cũng là "quân tử" kiểu như anh thì "quân tử thật sự" chết hết rồi. Lúc đó con gái chúng tui thà cắn lưỡi chết đi còn sướng hơn là phải lấy "quân tử dỏm" các anh- Nana cười chế giễu

- Cô. cô "ngon" lắm - vừa nói anh chàng vừa di dí ngón tay vào mặt Nana

- Dĩ nhiên, bây giờ bắt đầu nha- nói rồi Nana quay sang anh bán hàng và nói với giọng ngọt ngào nhất và ko quên tặng cho anh ta một nụ cười mê hồn- Anh hãy phân xử xem ai là người thích hợp mua chiếc vòng này hả? (ss nhà ta có biệt danh là Mịch Nha Đường đương nhiên nụ cười cũng ngọt chết người ời)

Không cần suy nghĩ nhiều, anh bán hàng đã vui vẻ phán gọn:

- Chắc chắn là cô gái dễ thương này rồi - Yeah! Thắng ời- Nana nhảy cẫng lên như con nít vì vui sướng

- Như vậy thật gian lận, cô thừa biết anh ta sẽ xử cho cô thắng vậy mà...- chàng trai bất bình trước phân xử của người bán hàng

- Nếu anh đã biết thế thì lúc đầu sao còn đấu với tui? Rõ là đại ngốc - Nana đã ko kịp để anh nói hết câu rồi vênh mặt lên thách thức(ui má ơi ss nói shock we')

- Cô.. xem như lần này cô may mắn , nhưng sẽ ko có lần sau đâu- anh tức trước thái độ ngạo nghễ của cô

- Ko phải là may mắn mà là thật sự anh ko đấu lại tui, hahaha- Nana cười đắc thắng

Sau khi thanh toán cho chiếc vòng xong, Nana vờ đựng đưa nó trước mặt chàng trai để khiêu khích anh. Tức lắm chứ nhưng vì đã nói là ko ăn gian nên anh đành nuốt cục tức vào bụng. Bỗng từ phía sau vang lên:

- Dason - Mike và Joseph đang gọi tên anh và họ đang từ từ tiến về chỗ của hai người

Cũng trong lúc đó thì:

- Nana !tụi này mua được nhiều lém nè!- Ariel và Rannie hí hửng nói và lao tới chỗ cô

- Tại sao lại là anh/cô? - 4 người há hốc mồm nhìn nhau đồng thanh

- Bộ 4 người quen với nhau à?- Nana ngạc nhiên hỏi

- Không- 4 người đồng thanh tập hai

- Vậy đã xảy ra chuyện gì à?- Dason hỏi tiếp

- Uhm- đồng thanh tập ba

- Ko ngờ lại gặp cô- Joseph vừa nói vừa nhìn Ariel với ánh mắt thích chí

- Gặp tên ” ôn thần” như anh quả là xuối quấy- Ariel nhìn Joseph với ánh nhìn căm hờn(bà Ariel này cũng kinh thật vì ko đc en kem muh thế đóá)

- Cô....- Joseph tức cứng họng ko nói được lời nào

- Đúng là xui xẻo mà- Rannie lẩm bẩm

Nhưng ko ngờ những lời nói đó Mike đã nghe thấy và :

- Cô nói cái gì? nói lại xem?- Mike tức tối nhìn Rannie

- Hứ !Nói thì nói bộ sợ anh sao. Tui nói gặp lại anh ko biết anh lại đem tai nạn gì nữa đến cho tui đây- Rannie cũng ko vừa đáp lại

Nói rồi cô và anh cùng nhìn nhau nãy lửa. Thấy tình thế ko ổn nên :

- Mà mà mua được gì rồi hả Dason?- Joseph quay sang hỏi thẳng bạn của mình để giải vây cho không khí lúc nì

- Mua được gì đâu bị người khác cướp mất rồi- Dason trả lời rồi nhìn sang Nana như ám chỉ điều gì

- Ăn nói đàng hoàng nhé ,vẫn còn nhân chứng , vật chứng đấy, cần cho xem lại ko? - Nana cũng chẳng vừa trả đũa

Ba cô gái và ba chàng trai khoanh tay trước ngực mà nhìn nhau bằng những cái nhìn dao búa. Không khí giờ đây nồng nặc mùi thuốc súng. Cứ thế hai bên kinh nhau tóe lửa, được một hồi lâu Rannie mới lên tiếng:

- Về thôi ! Lần sau đi nhớ coi ngày nha!

- Uhm lần sau tui ko muốn gặp phải ” ôn thần” như thế đâu- Ariel tiếp lời

- Làm mất nhĩ hững mua sắm rồi- Nana than thở - lần khác quay lại vậy

Nói là làm, ba cô gái bỏ đi nhưng ko quên để lại cho các chàng trai của chúng ta những cái lườm ,nguyt dài cả cây số.

- Thui anh ơi! Hẹn người như thế mình chấp làm chi- một cô bạn gái, có lẽ là người yêu của một trong ba anh lên tiếng. - Im ngay!- ba người đồng thanh hét lên làm cho các cô phải khiếp sợ

- Thù này ko trả thù ko của gái - Dason lớn tiếng nói

- Đúng , nếu gặp lại phải cho họ biết tay- Mike cũng tức giận ko kém

- Phải cho họ ” muốn sống ko được mà chết cũng ko xong”- Joseph tiếp lời (ui’ mí ông nì cũng ko phải hạng vừa , sắp cóa chiến tranh òi)

Ba chàng nhìn theo bóng ba cô gái khuất dần mà tức cầm canh. Họ đành trở về nhà với một bụng tức chờ ngày gặp lại để trả thù, rửa nhục.

Khi về đến nhà ba cô gái tập trung tại phòng Nana rồi bắt đầu kể cho nhau nghe về cuộc đụng độ bất ngờ của mình:

- Tại hần ta mà tui hèm được en kem tức quá- Ariel vừa nói vừa đập tay thành thịch vào gối

- Bà còn đỡ hơn tui, chẳng những ko mua được đồ mà còn bị té đau nữa . Ui cái đầu iu quý của tui!- Rannie vừa nói vừa xoa xoa đầu mình

- Bà nói lại đi! Bà ko mua được đồ à ? Thế cái đồng này là gì vậy? - Nana nói , tay chỉ thẳng vào hai túi đồ tổ bố mà Rannie rinh từ khu mua sắm về

- Hihihii.. nhưng chuyện tui bị té là thiệt à- Rannie nhìn con bạn cười cười

- Tại ba ông tám đó mà bọn mình mới ra nông nổi này nè, lần sau đừng để tui gặp bằng ko tui sẽ ko tha cho hần đâu- Nana kiên quyết nói mà đôi mắt ngập tràn lửa hận thù (tụi nghiệp ghia 3 anh đẹp zai thế mui bị noái là “ông tám”)

- Đúng vậy - Ariel và Rannie đồng thanh

- Nhưng tui nghĩ chắc hèm cóa lần sau nữa đâu- Rannie vừa nói vừa lắc đầu ngoàng ngoàng(hèm dám đâu ss ui sẽ gặp dài dài đấy)

Lũc giận hừng hực trong phòng thì may thay lúc này có một vị cứu tinh đi vào gỡ rối ọi người

- Anh đã nộp đơn nhập học cho ba đứa rồi đó, ngày mai bắt đầu đi học nha- Ken nói và quay sang ba đứa em dặn dò

- Ngày mai?- cả bọn trợn to mắt nhìn Ken

- Uhm có gì ko?- Ken hỏi

- Dạ ko nhưng sao sớm vậy?- Nana trả lời và hỏi thay hai cô bạn mình luôn

- Vậy mà sớm, mấy đứa vào học trễ hơn người khác hai tuần rồi đó, chơi bấy nhiêu đủ rồi- Ken la ba cô- Nhưng yên tâm đi, anh đã bảo hiệu trưởng cho ba em học chung với nhau rồi đừng lo, nhóc!- Anh cười và nói với em gái

- Thank you anh hai, anh quả là hiểu ý tụi em - Nana nói xong bay lại và hôn anh mình một cái chóc

Ken đi rồi, ba cô gái tiếp tục ngồi đó để buôn chuyện đến tận 12g đêm. Thấy cũng đã khuya nên Rannie lên tiếng giục:

- Thôi cũng khuya rồi hai bà cũng nghỉ sớm đi mai còn đi học nữa đó

- Ủ! Sáng mai dậy sớm nha!- Nana nói xong rồi phi thẳng lên giường trùm nằm ngủ

Mọi người giải tán , ai về phòng nấy. Có lẽ do quá mệt mỏi với những chuyện xảy ra ngày hôm nay nên giấc ngủ đến với các cô rất nhanh chóng

+ Sáng hôm sau:

- Dậy đi bà! Hôm qua ko biết ai bảo hôm nay phải dậy sớm vậy mà sang nay lại là người dậy trễ nhất à- Rannie nói móc

- Tui biết òi mà mí bà cần nhẫn nại . Xuống trước đi rồi tui xuống liền- Nana còn ngái ngủ đáp - Năm phút nữa mà bà ko xuống đừng trách tui tui ra tay độc ác- Rannie phán một câu xanh rờn

Nana lập tức bay vào toilet vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo với một tốc độ "tên lửa" vì nóa biết tính con bạn đã nói là làm. Vừa xuống tới phòng ăn Nana đã nghe

- Mấy đứa vào trường rồi nhớ ghé qua phòng hiệu trưởng một tí nha- Ken dặn dò kỹ lưỡng
- Tụi em biết rồi- Ariel trả lời mà khuôn mặt tươi như hoa
- Chưa đi học mà anh đã lo vậy rồi à? - Nana bước tới bàn ăn nói
- Dặn vậy đó mà còn có đứa gây chuyện mới ghê ấy chứ- Ken trêu lại
- Anh...nể tình anh đã giúp đỡ em ko tranh cãi với anh nữa- Nana đuối lí
- Bà ăn lẹ đi còn đi nữa trễ xe tui cho bà đi bộ bây giờ- Rannie dọa cô nàng
- Uhm!..ừ ..ừ .ui .ăn.anh.em.o ..ò..ui.em.i.ây- Nana nghe Rannie hù nên vội vàng ngốn một đồng thức ăn vào miệng rồi nói (nguyên văn là : từ từ tui ăn , anh em no rồi tui em đi đây)
- Đi cẩn thận đó- Ken nói với theo(đúng là ông nì iu em ghê)

Ba cô gái hí hửng trèo lên xe bus trực chỉ đến trường. Công nhận ba cô nàng đi đâu là gây sự chú ý đến đó , trên xe mọi người nhìn họ như thể nhìn thấy sinh vật lạ. Đang lơ đãng ngắm cảnh hai bên đường thì họ nghe loáng thoáng một đám nữ sinh đi cùng xe nói:

- Ê nghe nói bên khoa Kinh tế năm thứ hai có ba anh chàng đẹp lắm hả? - một cô trong đám lên tiếng
- Uhm! Nghe nói họ đều là công tử a' - cô thứ hai nói
- Tui nghe chị tui nói họ là con trai của Tam đại gia tộc đó. Chính vì vậy tui mới ráng thi vào đây học để được gặp họ nè- cô thứ ba tiếp lời

Ariel ngậy thơ nghe vậy quay sang hỏi nhỏ với hai người kia:

- Tam đại gia tộc là gì vậy?
- Sao tui biết được- Nana và Rannie đồng thanh
- Suyt! Để yên nghe họ nói tiếp đi- Rannie đưa tay lên miệng làm dấu ý bảo nên im lặng

Bọn con gái đó vẫn tiếp tục bàn tán xôn xao mà ko hay phía sau mình có ba tên đang nghe trộn câu chuyện của họ

- Nghe nói họ chơi thân với nhau từ nhỏ đó. Cả ba người ai cũng đẹp trai , học cực đỉnh luôn . Trong trường họ luôn là tâm điểm của các cô gái a'- một cô gái trong đám giải thích rõ hơn ấy người kia nghe
- Mấy bà tin ko? Một tuần họ có thể thay bạn gái ba bốn lần luôn . Người lâu nhất cũng chỉ trong vòng một tuần à - cô bạn ngồi kế bên tiếp lời
- Hứ! Con trai gì đâu mà lăng nhăng , bay bướm - Nana nhếch miệng nói một cách khinh bỉ
- Loại con trai đó đem đi xử bắn cho rồi. Để lại trên đời chỉ tổ làm khổ bọn con gái chúng ta mà thôi.- Rannie cũng bắt bình dùm cho những người con gái xấu số đó (hixhix tụi nghiệp mí anh bị rửa te tua)
- Tui sẽ ko bao giờ quên những hạn người như vậy đâu - Ariel cũng nói trong vẻ khó chịu

Mười phút sau chiếc xe bus đã đậu trước cửa trường , đặt dấu chấm hết cho câu chuyện của những cô gái. Ấn tượng đầu tiên của Nana, Rannie và Ariel khi bước vào ngôi trường này là không khí nhộn nhịp và rộn ràng xung quanh. Ba cô gái của chúng ta hết sức tự tin bước vào trường. " The Rainbow " ngôi trường hệt như tên của nó, y như một thiên đường tại nhân gian. Ở đây ko phải ai cũng có thể vào học phải là " con ông cháu cha" mới học được ,nếu ko cũng phải xét thành tích thi mới được tuyển vào.Mà nói là xem thành tích nhưng phải trải qua một kì thi hết sức gắt gao mới được cho học.

- Hai bà có cảm thấy sau lưng như có ai đó đang nhìn mình hông? Sao tui thấy nóng ran người quá à!- Ariel ngậy thơ hỏi - Tụi tui cũng giống bà nè nãy giờ có dám nhìn lại đâu mà biết- Nana đáp rồi đánh bạo quay lại nhìn thì cơ vô cùng sưng sốt vì.

- Way! Sao tự nhiên đứng lại vậy? - Rannie nói rồi quay lại tìm Nana thì thấy một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Bọn con trai trong trường vì ba người mà đứng trân nhìn như hóa đá, có người thì do mãi mê nhìn mà đâm sầm vào người khác, người thì bị chảy cả máu mũi..(ui sức ảnh hưởng ghê we') Ariel hỏi mà trong lòng vô cùng khó hiểu:

- Sao kì dza? Mình có làm gì họ đâu? sao trông hành động của mấy người đó lạ vậy? (má ơi ss nhà ta ngây ngô quá độ ời, ai là fan của ss đừng óanh em nhớ) nói xong Ariel ko quên ” miễn phí” cho bọn con trai một nụ cười chít người

Bỗng tiếng một đám con gái đằng xa vang lên:

- Mới vào trường mà đã định quyến rũ hết trai trong trường rồi . Đúng là ” hồ ly tinh ” mà

Nghe nói vậy Rannie tức lắm định lại cho đám bà tám đó một trận nhưng đã bị Nana ngăn lại:

- Bà đừng để ý cứ xem như họ nói cho không khí nghe đi

- Nhưng họ thật quá đáng tui chịu ko nổi - Rannie tức mình nói

- Bà yên tâm đi thời gian còn dài trả thù chỉ là chuyện nay mai thôi. Mình ko tìm họ thì bọn họ chắc chắn sẽ tới tìm mình thôi à .Bây giờ nhin họ đi - Nana lí giải cho Rannie để dập tắt cơn phẫn nộ của nhỏ bạn

- Uhm! Nana nói đúng đó bây giờ mình đến phòng hiệu trưởng đi đã- Ariel xen vào nói

- Được nể tình lời nói chí lí của hai bà mình đi thôi- có vậy Rannie mới chịu bỏ qua

Rannie, Ariel và Nana đi thẳng một mạch đến phòng hiệu trưởng để lại sau lưng biết bao nhiêu trái tim đang rỉ máu từng giọt

- ” Cộc.. Cộc.Cộc” - Nana gõ cửa phòng

- Vào đi - tiếng của hiệu trưởng bên trong phòng vang lên trầm trầm

- Dạ chào thầy- ba cô gái cúi đầu đồng thanh

- À! Ba em tới rồi thầy đang đợi mấy em đây- hiệu trưởng vui vẻ nói- Thầy đã xem học bạ của ba em rồi , thầy rất hài lòng về thành tích ấy. Quả là ” trăm nghe không bằng một thấy” các em đúng là tài nữ.

- Thầy đã quá lời rồi ạ - Nana khiêm tốn nói

- Í !đây là mọi người đều công nhận chuyện này, ko phải chỉ có mình thầy đâu. Báo chí thế giới đã ca ngợi các em rất nhiều , nhất là tài thiết kế của các em .Thầy cũng đã có dịp xem những bản vẽ đầy ấn tượng của ba em trên tạp chí Change World rồi.- hiệu trưởng vừa nói vừa nở nụ cười thân thiện với ba cô. Cũng nhờ nụ cười này mà khiến họ đỡ sợ hơn.

- Vậy bây giờ chúng em học lớp nào ạ? - Rannie nhanh nhẩu hỏi

- Chuyện này cũng là chuyện đang làm thầy đau đầu đây - ông vừa nói vừa suy nghĩ-Với trình độ hiện giờ của các em thì thật là ko có lớp nào đủ cấp bậc của các em hết ,ngay cả lớp chuyên cũng vậy (vì học quá đỉnh muh đúng là học giỏi mà quậy cũng ko thua ai hehehe)

Đang ko biết nên cho ba người họ vào lớp nào thì Nana đã búng tay cai ” chóc” và nói với ông:

- Vậy thầy cứ xếp theo tuổi tác bình thường như mọi người đi ạ!

- Như vậy rất thiệt thòi cho các em - hiệu trưởng thần thốt nói

- Không sao đâu ạ! Nếu người ta học được thì tại sao bọn em lại ko chứ? Với lại do tụi em có điều kiện hơn nên mới hơn hẳn những người bạn cùng tuổi . Cứ coi như là ôn lại những điều đã học cũng được mà thầy- Nana đang cố gắng thuyết phục ông thầy

Ko còn sự lựa chọn nào khác cả với lại những lời lẽ của Nana quá thuyết phục nên đành đưa mắt sang chỗ Rannie và Ariel ý dò hỏi thì ngay lập tức ông đã nhận được những cái gật đầu chắc chắn. Như trút được gánh nặng ông tuyên bố:

4. Chương 4

- Vậy mấy em vào học lớp chuyên của năm thứ nhất vậy
- Nhưng mà thầy ơi! Thầy đừng nói chuyện của tụi em với ai nhé! Tụi em ko muốn nhiều người biết chuyện này- Ariel ngáy thơ mỉm cười nói với ông
- Trui ui ! Em đừng nhìn tui bằng ánh mắt long lanh đó chứ- ông hiệu trưởng nghĩ thầm rồi gật đầu cái rụp
- Được mấy em cứ yên tâm đi coi như đây thỏa thuận của chúng ta nhé!- Ông nhìn ba cô cười hiền
- Rồi ông đến bên bàn và điện thoại cho ai đó chưa đầy năm phút sau :
- Thầy gọi tôi ạ? - tiếng một người phụ nữ tuổi trung niên vang lên ngoài cửa
- Hãy dắt ba em này vào lớp chuyên khoa thiết kế năm thứ nhất nhé! - ông quay lại bảo người phụ nữ kia rồi quay sang nháy mắt như sự thỏa thuận đã bắt đầu được thực hiện với các cô gái.
- Ba nàng mỉm cười với ông thay lời cảm ơn của mình rồi lon ton theo người phụ nữ kia vào lớp nhưng ko quên vẫy tay tạm biệt ông hiệu trưởng (mí ss nì đúng là già hèm bỏ nhỏ hèm tha mụh)
- Xem ra các em thân với hiệu trưởng quá hả? Lần đầu tiên thấy ông ấy có thái độ như thế với học sinh mới đây- vừa đi người phụ nữ kia vừa hỏi mà sắc mặt nhìn khó dăm dăm
- Dạ chắc là do nói chuyện hạp thôi ạ- Nana đáp cho có lệ
- Kể từ đó đến hết quãng đường dài tới lớp người phụ nữ đó cũng ko hỏi họ thêm lời nào nữa . Còn ba cô gái nhà ta thì đang rửa thắm trong bụng vì chưa bao giờ họ bị hạch hỏi kiểu “hắc ám ”như thế họ đang mong tới lớp cho lẹ để thoát khỏi “bà cô già ”này.
- Sau khi giao các cô cho giáo viên chủ nhiệm thì bà ta cũng bỏ đi . Ba cô gái đang ném cho người phụ nữ đó những cái lườm thì bỗng giật mình vì tiếng nói cô chủ nhiệm vang lên phía sau:
- Ba em theo cô vào đây
- Thế là ba nàng lon ton nôi gót cô giáo vào trong
- Hôm nay cô muốn giới thiệu với các em ba người bạn mới- cô giáo nói rồi quay ra ngoài cửa mỉm cười ta hiệu cho họ đi vào
- Mình là Chu Ngạn Quân mấy bạn mình là Nana cho tiện- Nana bước vào lớp tự tin giới thiệu về mình và nở một nụ cười thân thiện để gây ấn tượng đẹp với mọi người
- Trời ơi chắc chết mất ! Dễ thương quá đi!- một đám con trai trong lớp ồ lên.
- Mình tên Dương Thừa Lâm nhưng cũng vì dễ dễ xưng hô các bạn hãy gọi mình là Rannie - Rannie nhà ta tiếp tục giới thiệu và cũng ko quên “tặng kèm” theo nụ cười thiên thần
- Cuối cùng , mình là Lâm Y Thần mấy bạn hãy gọi mình là Ariel cho dễ nhé - Ariel nở một nụ cười thật ngây thơ
- Trời ơi ! Điều này ngày chắc ngày nào mình cũng lên cơn đau tim quá- một cậu con trai lên tiếng
- Đúng roài họ như ba nàng tiên vậy á ! Tui sắp chịu hết nổi òi- chàng trai đó vừa nói vừa vờ ngã đầu lên vai người bạn kế bên
- Mấy ông thấy gái là tươp- một bạn gái trong lớp lên tiếng mỉa
- Dĩ nhiên người đẹp thì phải khen bà ko được khen bà tức hả?- một chàng trả đũa
- Ông..
- Thôi ba em tìm chỗ ngồi đi. Chúng ta bắt đầu học thôi- Cô giáo lên tiếng chấm dứt cuộc tranh cãi

Trải qua hai tiết học cuối cùng cũng đến giờ ra chơi.

- Chào các bạn mình là Trần Kiều Ân mấy bạn gọi mình là Kiều Ân hay là Joe cũng được , mình làm bạn được hông?- nói rồi cô mỉm cười thân thiện với ba người

- Dĩ nhiên rồi- cả ba đồng thanh Từ nay chúng ta sẽ là bạn thân của nhau nhé!- Nana nói với Joe . Không hiểu sao cô lại có cảm giác rất thân thiết với Joe cứ như là đã quên nhau từ lâu vậy a' . Cô cũng ko thể nào lí giải được cảm giác lúc này của mình

- Mí bà có đi ăn hèm hay ngồi đó nhìn nhau là đủ no rồi?- Ariel bực mình nói

- Đi thôi ! Cứ tiếp tục ở đây nữa chắc hồi bị bà " nã pháo" bắn cùng chết- Rannie chọc quê Ariel

Thế là bốn cô nương thẳng tiến đến phòng ăn trong sự trầm trồ của mọi người . Vừa đi các cô vừa trò chuyện rôm rả mà ko hề có cảm giác ngăn cách nào cả.

- Ủa? Bên kia xảy ra chuyện gì mà sao có đông người quá vậy?- Nana vừa hỏi vừa chỉ tay về phía tòa nhà đối diện

Nghe Nana hỏi ba cô nàng kia liền dời mắt sang hướng chỉ tay của cô.Quả thật ở đó rất đông người tụ tập nhưng đặc biệt một điều là chỉ thấy toàn là nữ sinh ở đây

- À! Đó là chuyện thường ở huyện a' - Joe thông thả nói

- Là sao?- ba người đồng thanh

- Khu nhà đó là của khoa Kinh Tế . Họ là fan hâm mộ của ba chàng hoàng tử trường mình đây . Ngày nào mà chẳng có cảnh tượng này- thấy mí cô nàng mới vào chưa biết chuyện nên Joe đã giải thích cặn kẽ

- À! Hiểu ời ! Nhưng bọn họ là ai mà được hoan nghênh dữ vậy làm như siêu sao ko bằng- Rannie nói với giọng khó chịu

- Phải có nguyên nhân chứ .Ba người đó là công tử của Tam đại gia tộc có quyền thế nhất ở Đài Loan này đây, ngôi trường này cũng do ba nhà cùng hợp tác xây dựng nên. Dason là hội trưởng hội học sinh, Mike và Joseph là hội phó đó , vừa đẹp trai vừa học giỏi hỏi mí cô gái trong trường ko " đổ" mới lạ - Joe vừa nói vừa cười cười nhìn Rannie

- Chẳng lẽ trong số đó cũng có bà sao? - Ariel cười ,nheo nheo mắt nhìn Joe

- Bà điên quá ! Họ đẹp thật nhưng ko phải mẫu người tui thích- Joe nói- Thui thui đi ăn thui ! Bây giờ họ có xấu đẹp cũng chẳng liên qua đến chúng ta- Nana can ngăn , rồi vừa đi vừa nói thêm- Bộ mí bà làm như là lần đầu tiên được nhìn thấy zai đẹp hèm bằng

- Uhm! Cũng đúng đối với chúng ta chuyện đó là hết sức bình thường - Rannie gật gù nói (vì nổi tiếng nên mí cô gặp rất nhiều những người đẹp trên TG muh chính vì vậy nên mí ss cảm thĩ rất bình thường)

Đến nhà ăn , Ariel và Joe phụ trách đi mua thức ăn , còn Rannie và Nana thì đi chọn bàn. Các cô đã chọn một chiếc bàn gần cửa sổ có thể vừa ăn vừa nhìn được phong cảnh bên ngoài. Đột nhiên Rannie nói với Nana:

- Ko biết cảm nhận của bà ra sao chứ tui thì tui cảm thấy cô bạn mới này có gì đó rất đặc biệt mà những cô gái khác hèm cóa

Nana phì cười vì lời nhận xét mù mờ của Rannie:

- Uhm! Tui rất thích tính cách của cô ấy, nhất là nụ cười . Nó ko hề có sự giả tạo nào cả , rất thật- cô nhận xét

Rồi cả hai ngồi đó ko ai lên tiếng cả. Thả hồn vào phong cảnh hữu tình bên ngoài mỗi người đang mang một suy nghĩ riêng ình

- Nè! Ăn được roài , chen một gắp chết- Joe đã mang thức ăn về , mặt lấm tấm mồ hôi vui vẻ nói

- Tội nghiệp hèm ! Thui uống miếng nước đi ha - Nana vừa cười vừa đẩy ly nước cho Joe

- Tui cũng mệt vậy seo hem ai đưa nước cho tui hết vậy?- Ariel phụng phịu làm mặt giận
- Nè cho bà đó đừng giận nữa ! Tui hết biết nói bà luôn a' , ăn thôi tui đói lắm òi- Rannie nói rồi liền nhào vào chấp

Bốn cô gái ngồi ăn ngon lành thì nghe tiếng lao xao ở phía sau lưng mình:

- Ba chàng hoàng tử kìa , lại đó xem đi- tiếng trầm trồ của mi' cô gái phía sau vang lên
- Dason tối nay đi chơi với em đi- một cô gái ăn mặt hết sức " thiếu vải" nói - Lần sau đi cưng tối nay anh bận rồi - anh nói mà ko quên đá lông nheo với cô, làm cho các cô hồn bay phạch lạc
- Joseph à! Lần trước anh hứa là cùng em đi xem phim muh, anh quên rồi sao?tiếng cô khác vang lên ngọt như đường
- Mike à ! Còn anh thì sao? Hay tối nay mình đi bar nha

Mỗi cô một câu làm cho cả cái nhà ăn inh ỏi hẳn lên . Bốn cô nương của chúng ta ngồi ăn mà cũng phải phát cáu lên

- Trời ơi là trời ! Vào tận đây ăn muh cũng hem tha cho người ta nữa- Rannie phát khùng lên
- Từ nhà đến trường đều nghe , bây giờ chẳng những nghe mà còn được thấy nữa chứ , bực mình quá rồi cái gì cũng vừa vừa phải phải thui chứ - Nana gắt lên- thần tượng kiểu gì ko biết nữa?

Bỏ mặc cho hai con bạn đang cáu lên, Joe và Ariel vẫn thản nhiên ăn như ko có chuyện gì. Còn những chàng trai thì vẫn luôn miệng " anh anh, em em" ngọt lịm làm cho các cô phải sờn tóc gáy (tui cũng dzay^ òi) cầu nhau thể thôi nhưng đến nhìn mặt các cô còn ko buồn nhìn nữa là . Mặc cho đám con gái đó múa may quay cuồng ra sao thì bốn cô vẫn tiếp tục " công việc" ăn uống của mình .

Có lẽ trong ba người thì Joseph là người đầu tiên phát hiện ra sự hiện diện của ba cô gái hôm qua mà mình đụng độ.Đang vui vẻ bên người đẹp thì Mike và Dason bị Joseph thúc cùi chỏ nói nhỏ:

- Công nhận hôm nay mình may mắn thiệt - Joseph vừa nói vừa cười một cách nham hiểm trước ánh mắt ngỡ ngàng của hai thằng bạn- Tụi bây nhìn đi xem ai kia kìa?- anh chỉ tay về hướng bàn ăn của các nàng

Theo chỉ tay của Joseph , bây giờ hai anh mới phát hiện ra kẻ thù bấy lâu mình tìm kiếm đang ở tại đây. Ba người nhìn nhau cười một cách man rợ rồi Dason nói:

- Gặp người quen mà ko chào hỏi thì thiếu lịch sự lắm

Hiểu ý nhau , các anh đi xăm xăm tới chỗ ba cô. Đang ăn Ariel thấy có bóng người đứng trước mặt mình nên cô ngẩng lên xem thì cô há hốc mà ko nói được lời nào .

Do ngồi đối diện nhau nên Nana và Rannie vẫn ko hề biết kẻ thù đứng sau lưng. Thấy Ariel và Joe nhìn lom lom ra sau mình mà ko nói được lời nào nên Nana vẫn vô tư hỏi:

- Bà làm gì vậy? bộ bị gió độc xâm nhập rồi hả? - Nana vừa nói vừa quơ quơ tay trước mặt Ariel

Ba chàng trai thấy vậy mà cũng sắp phì cười vì hành động ngô nghê của Nana nhưng đã kịp thời kềm chế

- Là.là....- Ariel ngạc nhiên quá độ đến nỗi ko nói nên lời mà chỉ biết chỉ tay ra phía sau

Nana và Rannie thấy lạ nên vội quay người lại nhìn thì thấy ba anh đang đứng đó khoanh tay nhìn mình cười hiểm. Đang còn kinh ngạc , ba cô đã nghe:

- Xin chào ! Chắc còn nhớ " những người bạn cũ" này chứ?- Mike hỏi mà khuôn mặt các anh đã hiện lên một chữ " đều" rồi

Đến nước này Nana , Rannie là những người bất buột phải trấn tĩnh đầu tiên ,sau đó các cô mới lên tiếng đánh thức hai con bạn còn lại ra khỏi cơn mê

- Sao lại ko nhớ được ! Chúng ta đã có những" ấn tượng "tốt về nhau mà, nên muốn ko nhớ cũng ko được-Nana nhắc khéo chuyện cũ

- Hôm nay các anh hạ cố thân chinh đến đây ko biết có gì giúp được ko?- Rannie nhướn mày hỏi

Ko ai trả lời ai .Hai bên cứ thế mà nhìn nhau tóe lửa . Không khí trong phòng giờ đây còn nóng hơn cái lò luyện đơn. Mọi người căng thẳng, nín thở, im lặng chờ xem tình hình mà mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn ra tủa tủa. Đang lúc “nước sôi lửa bỏng” thế này thì bỗng:

- Nè tên kia! Mau đèn kem cho tui- Ariel chạy đến trước mặt Joseph hét to
- HẢ?- cả đám nhìn nó trân trối Rannie vội vàng chạy lại kéo Ariel về:
- Bà biết mình đang nói gì hông?
- Thì lần trước hấn hại tui hem ăn được kem nay gặp lại tui phải bắt hấn đèn chứ?!- Ariel vẫn ngây ngô trả lời
- Tui mệt bà quá ! Bà cứ ở yên đây đi để giải quyết mí tên này xong về nhà tui mua kem cho bà ăn đã đời luôn- Rannie hết cách nói
- Mấy anh muốn gì?- Nana hất mặt hỏi
- Muốn- tuyên- chiến - Dason ghé mặt lại gần và gần từng chữ
- Được thôi! Mí người muốn thì tui tui chiều- Nana cũng hem vừa (hixhix chít mí anh òi mí anh ơi , ss nổi tiếng mưu mẹo nhất muh)
- Tui tui sẽ bắt các cô trả giá cho những hành động của mình- Mike hầm hừ
- Suyt! Đừng nóng vội chứ- Nana đưa ngón tay lên miệng nói mà vẻ mặt bình thản đến đáng sợ
- Để xem ” mèo nào cắn mỉu nào “nhé ” ba ông tám”- Rannie cũng ko kém cạnh
- Cô...- ba chàng tức cạch hông
- Ủa ? Hết bệnh rùi hả? bác sĩ nào mà chữa hay quá vậy- Rannie chọc què Mike
- Cuộc chiến của chúng ta sẽ bắt đầu từ giờ phút này- Mike tức tối hét
- Chơi luôn sợ mấy người sao?- hai cô đồng thanh còn Ariel nhà ta thì chỉ đứng mà hem nói lời nào vì ba cô một lòng muh . Joe đứng bên ngoài thấy sự tình căng thẳng mà hem dám nhúc nhích chỉ biết thầm cầu trời khấn Phật cho hai cô bạn bình bình an vô sự.Nói xong ba bỏ đi , Joe thấy thế cũng đi theo.Nhưng cũng ko quên quay lại chọc tức ba anh:

- Đi nha ” ba ông tám ”- Nana cười rùi đi một nước

Ba người đứng đó nhìn theo ko chớp mắt , Mike buột miệng nhận xét:

- Họ cười lên trông rất đẹp
- Ê ê ! đừng quên họ là kẻ thù của ta đó- Dason nhắc , rồi thình lình quay sang hỏi Joseph- Giờ tính sao?
- Về nhà cậu bàn kế hoạch tác chiến - anh đáp gọn mà trong đầu đang mưu tính cái gì đó (ông nì hem hổ danh là quân sư quạu mo của 2 người kia muh)

Nói xong cả ba anh cũng bỏ đi . Mọi người chứng kiến sự việc ai cũng hào hứng chờ xem cuộc chiến của hai bên (ham lèm gì người bị trúng miểng là mí người đóa)

Trên đường về nhà, cả ba anh ko ai nói với ai câu nào. Các anh đang nhớ lại những gì xảy ra từ khi gặp ba cô nàng ngang ngược. Joseph nhớ lại khuôn mặt của Ariel khi lần đầu gặp mặt rồi đến cuộc hội ngộ ngày hôm nay, anh nhớ cả những nụ cười , những hành động ngây thơ của cô khi cô bắt anh đèn kem ình. Đột nhiên trên môi anh lại nở một nụ cười mà khiến cho cả Dason và Mike cũng khó hiểu . Nhưng khi nghĩ đến những việc mà cô đã gây ra cho anh thì máu nóng trong người lại bắt đầu bốc lên ngàn ngút.Mike thì đang tức tối chuyện Rannie năm lần bảy lượt cứ móc méo anh làm anh mất mặt trước bao nhiêu người. Duy chỉ có một điều ở cô mà anh phải công nhận là cô có một khuôn mặt rất khả ái và nụ cười rất xinh. (chít anh rùi anh ơi cũng vì ~ điều nì mà anh phải khổ dài dài đấy). Còn Dason , anh có nghĩ ngợi như hai người kia ko? Dĩ nhiên là phải có rùi, chẳng những có mà còn nhiều nữa là khác. Anh nhớ cái tính ngang ngạnh, bướng bỉnh và cách nói chuyện khiêu khích người khác của cô . Chẳng hiểu sao anh rất thích nhìn thấy đôi môi cong cớn mỗi lúc giận hờn của cô nàng. Thật là dễ thương! Nhưng cũng như hai thằng bạn của anh, là

những nỗi nhục mà cô gây ra cho anh , anh sẽ ko bao giờ tha thứ được . Vì lòng tự cao của một đại thiếu gia chưa bao giờ bị sỉ vả nay lại bị các cô nhóc này chơi khăm một cú thật đau.

+ Tại nhà Dason:

- Mày nói đi ! Bây giờ phải làm sao ? Cục tức này tao nuốt ko trôi đâu- Mike nói giọng hậm hực - Mày im lặng để tao suy nghĩ coi ! Bộ mày tưởng có mình mày chắc?- Joseph bực mình quát lên vì Mike cứ léo nhéo bên tai làm anh chẳng suy nghĩ được gì

- Ko biết ba người đó là ai mà chẳng coi ai ra gì cả?- Dason thắc mắc

- Muốn biết cũng đâu phải là chuyện gì khó khăn đâu!- Joseph vừa nói vừa cười mà khuôn mặt đã khắc nguyên chữ ” hiem ” trên trán rồi

- Cách gì?- cả Mike và Dason cùng đồng thanh

- Tụi bây quên trường này do ai sáng lập ra rồi sao?- Joseph khai thông trí nhớ cho hai thằng bạn

Rồi ba anh cùng nhìn nhau cười một cách khó hiểu. Bỗng Mike hỏi:

- Vậy mình nên đối phó với ba ” bà chằn ” đó thế nào?

- Từ từ đừng vội chứ! Để điều tra được thân thế của ba người đó đã- Joseph nói mà đầu óc vẫn tiếp tục suy nghĩ ”kế sách” tác chiến.

Hahahahaha! Ba anh chàng lại cười một cách man rợ khiến người nghe cũng phải rùng mình.(ma’ ời kinh woa’)

- Ba đứa đang âm mưu gì đó ? - một tiếng nói phát ra từ cầu thang , một chàng thanh niên sở hữu khuôn mặt hết sức điển trai đi xuống nói

- Anh Matt???? - cả ba anh hét toáng lên vì ngạc nhiên

- Làm gì hét kinh thế ? Anh mày về rồi nè vui hem? - Matt cười tươi hỏi

- Sao anh về mà hem báo cho em biết để em đi đón anh? - Dason hỏi ông anh thân iu của mình

- Bộ tụi bây còn thời gian đi rước ông anh nì sao? Vậy mấy cô bồ tụi bây , tụi bây định để cho nó móc meo lên hay sao? - Matt cười cười chọc ba cậu em trai . Tuy là anh trai Dason nhưng từ nhỏ ba gia đình đã thân nhau nên Matt xem Mike và Joseph cũng như em trai mình vậy a’.

- Ông này mới về mà đã shock thế hả? - Dason lườm Matt

- Ban nãy anh nghe mí đứa đang định âm mưu trả thù ai đó phải hem? Nói cho anh mày nghe coi - Matt nói

- Dạ đâu có đâu - ba anh chối bay chối biến

- Tụi bây tưởng anh này là con nít à? Nói mau nếu biết ba đứa cho dấu thì tội chồng lên tội . Đến lúc đóa đừng trách anh nì ác độc nhá - Matt hăm dọa (ông nì là chúa độc)

- Ông Matt nì đúng là cao thủ . Hông có việc gì thoát được mắt ông cả.Thui thì nói thật luôn đi cho rùi - Joseph nghĩ thầm rùi cất giọng dè dặt nói cho Matt nghe.

Sau khi nghe ba thằng em mình kể chuyện anh lẩn ra ôm bụng cười :

-Hahahaha...trời ơi tội nghiệp mí em của tui ...hahaha.mà ba cô đóa là ai mà tài vậy ...hahahaha làm cho ba đứa em tui phải..hahaha - anh cười ngặt nghẽo , cười đến chảy nước mắt

- Anh cười đủ chưa ? - ba người gất lên vì quá quê trước thái độ của Matt

- Hem an ui thì thui còn cười trên sự nhục nhã của người khác nữa - Mike mặt một đồng nói

- Thui được ời anh hem cười nữa nhưng..hahaha - matt tưởng tượng ra khuôn mặt của em trai mình khi bị ba cô chọc tức anh lại ko nhịn được cười . Có lẽ, đây là lần đầu tiên anh thấy em mình bị người khác chơi

như vậy. Từ đó tới giờ chỉ có nó chơi người ta thui chứ có ai dám chơi ngược lại nó đâu . Ráng nhin cười anh nói - làm gì thì làm , anh ko quan tâm nhưng đừng chơi quá lố là được òi.

- Thank you anh - ba anh chỉ chờ có câu đó của Matt mà thui.
- Mà anh định học trường nào vậy? Hay về rồi anh lại đi ? - Dason hỏi
- Ko anh sẽ ở lại đây , học trường của mấy đứa đó . Ngày mai anh đi đăng kí học - Matt nói
- Yeah ! - các anh mừng hết lớn vì có Matt cùng học chung trường . Thế là ba anh lại càng có “hậu thuẫn”
- Thôi ba đứa ngồi chơi đi ! Anh lên lầu - Matt nói rồi đi thẳng lên lầu

5. Chương 5

Ở dưới này ba anh rửa thềm :

- Chiến này để tui xem ba cô chết khó coi cỡ nào . Hahahaha+ Tại nhà Nana:

Vừa bước vào nhà các cô đã nghe Ken hỏi:

- Sao hả? Hôm nay đi học vui ko? Ko có chuyện gì chứ?
- Vui lắm anh! Tụi em còn quen được một người bạn mới nữa. Cô ấy tên là Joe rất dễ thương- Rannie vui vẻ kể lại
- Uhm! Nếu vậy thì tốt . Có gì cần giúp đỡ thì mấy đứa cứ nói với hiệu trưởng biết ko?- Ken dặn (oách ghê chưa?)
- Dạ! Em biết rồi. Thôi hem nói với anh nữa tụi em lên lầu đây chừng nào dọn cơm thì gọi bọn em - Nana nói xong rồi cùng Rannie và Ariel chuồn lên lầu. Vì cô biết nếu cứ ở đó anh hai cô sẽ hỏi đủ điều làm cho cô nhức đầu .

Vừa đóng cửa phòng thì đã nghe Rannie rên rỉ :

- Trời ơi! Mệt quá. Cũng tại ba ông tám đó cả - cô bắt đầu quạu lên - nếu họ muốn chết thì tại sao mình ko giúp họ một tay?
 - Uhm! Nhất là cái tên Joseph đó. Làm rớt kem của người ta mà ko chịu bồi thường gì hết , đã thế còn ăn nói ngang ngược nữa chứ- Ariel càu nhàu
 - Nói vậy hai bà đồng ý lời khiêu chiến đó phải hem? - Nana nhìn hai người hỏi lại lần nữa
 - Đúng!! - cả hai đồng thanh
 - Được ! Nếu chúng ta thống nhất như vậy thì mình sẽ làm “người tốt” một lần đi!Giúp cho họ chút được nhanh hơn - Nana nói mà mặt nhìn hết sức thâm hiểm (chiến này mí anh bầm dập òi hixhix)
 - Ba người đó đúng là ko biết lực chỗ để mua quan tài rồi- Rannie nói
 - Nhưng họ là ai mà nhìn hách quá vậy?- Ariel gãi đầu thắc mắc
 - Muốn biết cũng đơn giản thôi - Nana tự tin nói
 - Sao? Sao? Bà nói tui tui nghe coi- cả hai người hấp tấp hỏi
 - Vậy mí bà đi theo tui xuống đây! Sẽ có người giải đáp câu hỏi này cho chúng ta- nói rồi Nana đi xuống lầu trong sự tò mò của hai con bạn
- Ken đang ngồi đọc báo ở phòng khách thì.....
- Anh hai! Tam đại gia tộc là gì vậy?- Nana từ sau lưng anh hỏi vọng lên

Ken hoảng hồn , giật mình quay ra sau xem thì thấy cô em lí lắc đang đứng đó ôm bụng cười vì hành động của anh

- Mấy đứa. làm anh hết hồn - Ken giận lên nói - có gì thì đứng trước mặt mà nói

- Thui mà! Tụi em đâu có cố ý đâu . Cho em xin lỗi muh! - Nana xụ mặt năn nỉ anh

- Được rồi , được rồi ! Có gì thì nói đi, nhưng lần sau ko được như thế nha? - Ken thấy vậy nên cũng xịu lòng

Thấy anh mình hết giận , cô chạy lại ôm anh và bắt đầu cuộc tra hỏi:

- Anh ! Tam đại gia tộc là gì hả anh?

- Bộ mấy em quen họ hả? - Ken vờ vực hỏi

- Thì anh cứ trả lời em trước đi mà - Nana nhăn mặt nói

- Tam đại gia tộc là ba đại gia tộc lớn nhất nhì Đài Loan này. Họ gồm có ba gia tộc . Thứ nhất là nhà họ Đường đứng đầu về việc kinh doanh khách sạn . Họ có rất nhiều chi nhánh trên Thế Giới vì vậy được mệnh danh là ” Vua khách sạn ” , nghe nói gần đây họ đã bắt đầu bàn về việc hợp tác xây dựng một khách sạn có một ko hai ở ngay trung tâm của Thế Giới đó. - Nhưng để làm được như vậy thì số vốn bỏ ra ko phải là con số nhỏ đâu nếu mà muốn nó là khách sạn của thế kỉ ? - Ariel hỏi với vẻ hiểu biết

- Uhm! Em nói đúng . Chính vì vậy mà họ đã quy động tất cả những nhà tỉ phú từ khắp nơi trên Thế Giới cùng nhau hợp tác đầu tư.Tam đại gia tộc này cũng tham gia đó . Ba của chúng ta cũng sẽ tham gia vào dự án này đây - Ken giải thích rõ ràng phương thức kinh doanh này cho ba cô nghe

- À! Thì ra là thế - Nana và Rannie gật gù . Nhưng bỗng Nana chợt khựng lại nói như hét - cái gì? anh nói ba của chúng ta cũng sẽ hợp tác vào dự án đó sao?

- Uhm! dự án này đã được bàn lâu rồi , bây giờ mới bắt đầu triển khai kế hoạch thui- Ken gật đầu cái rụp nói

Cả ba cô ngồi nghe mà há hốc mồm như ko tin vào những gì mình vừa nghe. Hợp tác với gia đình tên ngốc đó hay sao?- Nana thầm nghĩ mà ko hay rằng anh trai cô đang nhìn các cô một cách khó hiểu

- Mấy đứa đừng có nhảy vào hòng anh nữa được ko? - Ken hỏi

- Ok! - 3 cô đồng thanh

- Gia tộc thứ hai là nhà họ Trịnh . Gia tộc này thì kinh doanh bất động sản. Có thể nói họ là người nắm toàn bộ quyền lực trong giới bất động sản đó. Ko thua kém ai đâu, nếu nhà họ Đường được mệnh danh là ” Vua khách sạn ” thì nhà họ Trịnh được mệnh danh là ” Trùm bất động sản” . Nghe dữ dội quá hả? - Ken vừa nói vừa nhìn các cô nàng mà cười rồi nói tiếp - Họ cũng có máu mặt lắm đấy ko chỉ có ở Đài Loan đâu . Cái tên gọi ông trùm của ngành bất động sản đã vang danh khắp Năm châu rồi

- Wow! Quá dữ , ko ngờ họ lại có thế lực như vậy - Ariel ngạc nhiên trước những thông tin mà Ken cung cấp

- Cuối cùng là nhà họ Hạ . Nhà này cũng ko kém cạnh hai nhà kia đâu , đừng nên xem thường họ. Nhà họ Hạ thống thị cả giới cổ phiếu đấy . Chỉ trong vòng một năm mà cổ phiếu của họ tăng vọt lên,đứng đầu cả thế giới đó . Và cũng chính vì thế mà họ được mệnh danh là ” Vua cổ phiếu ” .

- Nói vậy thế lực của họ đâu có thua gì chúng ta - Nana nhìn anh trai hỏi

- Uhm! Chính xác! Có thể xem ngang ngửa với gia đình chúng ta - Ken gật đầu đồng ý trước câu nói của em gái , rồi tự nhiên anh nhìn các cô một cách khác thường rồi nói - nghe nói con trai họ cũng trạc tuổi các em đó . À ! Nếu anh nhớ ko lầm thì họ cũng học chung trường với ba đứa . Chỉ có điều họ học hơn các em một lớp .

Bấy nhiêu đó là quá đủ thông tin cho kế hoạch của mình . Các cô nhìn nhau đầy ngụ ý. Nhưng ko hay này giờ vẫn có một đôi mắt theo dõi ” nhất cử nhất động” của mình.

- Mấy đứa có gặp họ chưa? - Ken lên tiếng kéo ba cô trở về hiện thực

Vừa dứt câu hỏi ngay lập tức anh đã nhận được những cái nhìn ” sát thủ” của ba cô nàng , làm anh giật mình im bặt. Rồi nghe ba cô trả lời một cách ngắn gọn :

- CHƯA - cả ba cô đồng thanh mà nét mặt hằm hằm Thấy không khí trở nên căng thẳng nên anh đành lên tiếng trước để phá vỡ nó:

- Ba đứa còn muốn hỏi chuyện gì nữa ko?

- Dạ hết rồi! Thank you anh nhiều nha- Ariel mỉm cười nói , xong rồi cô kéo Nana và Rannie lên lầu - Tụi em lên học bài nha!

- Uhm! - Ken nói mà ko khỏi thắc mắc trước thái độ của các cô

Khóa cửa căn ba cô gái bắt đầu bàn kế hoạch trả thù của mình mà ko muốn cho Ken biết:

- Bây giờ đã biết bọn họ là ai rồi - Rannie nói

- Giờ phải xử họ thế nào hả? - Ariel hỏi Nana vì trong ba người cô là người lăm mư nhiều kế nhất và cũng là người ma lanh nhất .

- Ko làm gì hết - Nana nói gọn nhưng cũng đủ để Rannie và Ariel kinh ngạc

- Sao lại ko làm gì chứ? - Rannie nóng nảy hỏi - Bà ko nghe câu ” địch bất động ta bất động ” sao? Để xem bọn họ giở trò gì trước đã- Nana nói giọng bình thản

- Uhm! - Rannie và Ariel cũng ko hỏi nữa . Họ bắt đầu ngồi tám với nhau rồi cùng phá ra cười vì những câu chuyện vui mà Rannie kể. Họ ko ngờ rằng bên các chàng trai đang bắt đầu điều tra các cô .

+ Sáng hôm sau tại trường học:

Mới sáng sớm tại phòng hiệu trưởng đã xuất hiện những vị khách ko mời . Họ ko ai xa lạ đó chính là ba chàng bạch mã hoàng tử của chúng ta. Họ xộc thẳng vào trong phòng như một cơn lốc và ngồi chễm trệ đối diện với ông hiệu trưởng , và bắt đầu cuộc truy hỏi khiến ông cũng phải sợ xanh mặt , lúi cuí hỏi:

- Ko biết hôm nay ba vị đến đây có việc gì ko?

- Chúng tôi muốn nhờ ông điều tra cho tôi ba người - Dason lạnh lùng nói

- Ba người mà các vị muốn tìm là ai ạ? Tôi sẽ cố gắng giúp - hiệu trưởng méo mặt hỏi. Nếu lần trước ông vui vẻ với các cô bao nhiêu thì bây giờ ông lại khiếp sợ bấy nhiêu .

- Đó là ba cô gái mới hôm qua . Nghe nói là năm nhất của khoa Thiết kế - Mike hất mặt nói

- Dạ.. nếu là ba người đó thì ko được ạ ! - ông khúm rúm nói

- Cái gì? - ba người đồng thanh làm ông hồn vía lên mây

- Ông nói lại xem ? Ko được à? - Joseph gần giọng - Chắc ông muốn nghỉ hưu sớm phải ko?

- Ko.Ko phải nhưng.. thật sự là tôi khó xử lắm ạ ! - ông hiệu trưởng nhăn mặt vì ông rất rõ tính khí của ba chàng công tử nàu đã nói là làm với lại một phần là vì ông đã hứa với những cô gái đáng yêu của chúng ta rồi . Nhưng tình thế bây giờ thì...

- Tui cho ông cơ hội cuối cùng . Một là nói,hai là chuẩn bị viết đơn từ chức đi là vừa- Dason nét mặt ko hề thay đổi hỏi ông lần cuối cùng

Sau một lúc đấu tranh giữa lý trí và tình cảm của mình cuối cùng ông cũng phải chịu thua vì những lời hăm dọa của các anh . Ko phải ông ko muốn giúp ba cô gái giữ bí mật nhưng nếu làm thế thì ông sẽ bị đuổi . Gia đình ông cũng chỉ trông chờ vào số tiền lương ít ỏi của mình thôi. Ông đành đem hết tất cả tài liệu và thông tin liên quan đến các cô cho ba anh.

- Trời ơi! Sao ” ừ ” vậy? - Mike thần thốt khi thấy một chồng tài liệu về các cô.

- Thôi tranh thủ coi mấy cái chính đi - Dason lên tiếng nhắc.

Nói xong ba chàng cầm cúi vào xem mớ hồ sơ vừa nhận được của ông thầy hiệu trưởng. Cả ba người vô cùng kinh ngạc trước những thành tích của các cô gái. Họ ko thể ngờ rằng , 3 cô gái nhỏ nhắn , đánh đá nhưng cũng ko kém nhí nhanh của chúng ta lại là những nhà thiết kế hàng đầu Thế giới .Với những bộ sưu tập đầy ấn tượng đã được báo chí khắp nơi ca ngợi hết lời. Họ có thể được xem là thiên tài nhỏ tuổi trong ngành này . Ba người với ba phong cách thiết kế khác nhau . Đó chính là thế mạnh của ba cô.

- Wow! Ko ngờ mấy ” bà chằn” đó cũng dữ dội thiệt - Mike hào hứng nói, rồi ngồi đó mơ màng
- Tỉnh dùm cái đi cha - Joseph đập mạnh lên vai Mike làm anh giật mình
- Làm hết hồn !từ từ làm gì nghe thế - Mike cãi lại
- Thôi thôi tụi bây xem cái này nè - Dason vừa nói vừa đưa một tờ báo cho hai anh

Trên báo là hình ảnh của ba cô gái rất dễ thương nhưng bên cạnh là dòng chữ to tướng dễ dàng đập ngay mắt người đọc . Nội dung của nó là ” Các công chúa nhỏ của ba tập đoàn thời trang hàng đầu Thế giới đang đi cùng ba mình . Đó cũng là ba vị chủ tịch được xem là ” Trùm ” của ngành thời trang ”.

- Nói vậy họ là ..- Joseph kinh ngạc đến độ ko nói nên lời- Chuyện này là sao hả? Ông có thể giải thích một tí ko? - Dason quay sang hỏi ông hiệu trưởng với anh mắt khó hiểu - Thật ra các cô ấy đã nhờ tôi giữ kín bí mật này nhưng.. nếu các vị đã hỏi thì tôi cũng xin nói luôn . Chuyện các cô ấy sang đây học vẫn chưa được các ngài chủ tịch đồng ý - nói đến đâu ông ngừng lại để xem phản ứng của các anh

- Nói vậy có nghĩa là.. họ bỏ trốn hay sao? - Joseph nghi ngờ hỏi

Hiệu trưởng ko trả lời thẳng câu hỏi của anh mà chỉ gật đầu khẳng định. Rồi ông mới nói thêm:

- Chuyện này chưa ai được biết cả, nên xin các cậu đừng tiết lộ ra ngoài

Ba anh chàng nghe được câu này thì mừng hóm như mở cờ trong bụng . Trong đầu các anh đã biết nên làm gì với các cô gai nhà ta rồi . Họ nhìn nhau ma cười nham hiểm

- Được thôi ! Chúng tôi hứa với ông- Dason nói rồi cùng Mike và Joseph bỏ đi một mạch
- Bây giờ tao biết làm gì rồi- Dason vừa đi vừa nói với hai thằng bạn
- tao cũng biết nên làm gì rồi - hai người kia cũng cười đều nói

Cả ba cùng thẳng tiến đến lớp của ba nàng. Mà mặt mày các anh tươi như hoa.Chiến này các cô sẽ chít với chúng tôi- ba anh thầm nghĩ

Còn ba cô nương ranh mãnh của chúng ta thì cũng vừa bước vào lớp. Ngay lập tức các cô đã nhận được những ánh mắt soi mói của mọi người . Không khí trong lớp bầy giờ vô cùng ngột ngạt

- Hứ! Mới vào mà đã gây ấn tượng rồi - một cô gái nói rồi từ từ bước về phía các cô - mấy người cũng gan quá ha dám đụng tới ba chàng hoàng tử của trường này à?
- Đúng là ko biết tự lượng sức mình, ” đũa móc mà trèo mâm son” , hèn mọn như các cô mà cũng định gây ấn tượng trước các anh ấy sao?- cô thứ hai nói giọng khinh miệt

Mới sáng sớm vô lớp chưa kịp ngồi xuống mà ba cô đã bị người khác lên tiếng sỉ nhục mình , từ nhỏ đến lớn chưa một ai dám nói chuyện kiểu đó với các cô hết , ngay cả dù lúc ba các cô giận dữ cùng ko hề nói nặng lời như thế mà chỉ trách nhẹ thôi nhưng bây giờ thì... máu nóng trong người các cô sôi lên sùng sục . Ba cô tiến lại gần và ” Đốp“, ” chát” lại:

- Chúng tôi hèn mọn , các cô cao sang à? Thật nực cười - Nana khinh bỉ ra mặt
- Cô...- mi’ cô kia tức lem’

- À! Đúng ời nếu ko thấy tận mắt thì đừng nói nhé ! Người tuyên chiến với bọn tôi chính là họ . Họ muốn chít thì tụi tui làm sao mà cản với lại tụi tui cũng muốn giúp cho họ chít nhanh một tí thôi . Họ cảm ơn tụi tui ko kịp nữa kia - Rannie nghênh mặt nói tiếp

Rồi hai bên đứng đó đầu vô mồm với nhau @\$%^*#^(*-&%&&(%(*-(!#\$ làm cho cái lớp trở nên náo nhiệt hẳn .

Ba chàng trai cũng vừa tới để chứng kiến cuộc cãi vã của các nàng . Bỗng một người trong lớp phát giác ra sự xuất hiện của họ rồi hét lớn lên như trúng vé số:

- Bạch mã hoàng tử đến lớp ta kìa !!!!!!!!!!!!!!!

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía của ba người họ . Ba cô nàng cũng ngạc nhiên ko kém . Vì họ ko nghĩ rằng ba anh dám đến tận lớp mình . Thấy được người cần tìm, các anh đi xăm xăm đến và kéo tay họ đi ra ngoài trong sự bất ngờ tốt độ của các nàng cũng như của mọi người

- Bỏ tay tui ra ! Đau quá à - Nana nhăn mặt đau đớn vì Dason nắm tay cô lôi đi quá mạnh và chặt

- Tên ” ôn thần ” thả tay tui ra ko là tui cắn à - Ariel tức giận nói nhưng anh nào có nghe

- Thật ra mấy người muốn gì chứ? Tha tay tui ta chưa? - Rannie tức tối quát vào mặt Mike . Quá tức Rannie , Nana và Ariel thương cho ba chàng ba cái cắn đau điếng

- Mấy cô làm cái trò gì vậy? - cả ba cùng la lên làm cho các cô giật mình

- Ai biểu ko thả chúng tôi ra làm chi - Ariel lí nhí nói - mấy anh làm tay chúng tôi đau quá. Nghe Ariel nói mà rướm rướm nước mắt thì ba anh chàng mới nhìn xuống thì thấy tay của mấy cô đỏ chóc còn in những lằn tay của mình mà ko khỏi chạnh lòng.

- Chúng tôi ko cố ý mà ! Thui đừng khóc nữa bộ mấy cô ko sợ người ta cười sao? - Dason cúi xuống cầm tay Nana lên xem rồi nói

- Phải đó! Mọi người đang nhìn kìa - Mike hò theo

Lời nói của anh thật sự có hiệu quả , ngay sau đó các cô ko còn mè nheo nữa.

- Nè! Anh lợi dụng nắm tay tôi như thế là đủ rồi đó - Nana nói mà mắt nhìn Dason lom lom

- Oh! Xin lỗi tui ko cố ý - anh hoảng hồn buông tay cô ra và nói- chúng tui có chuyện muốn nói với các cô , bây giờ thì đi theo chúng tui một tí

Nói xong các anh quan sát xem phản ứng của các cô thế nào nhưng ko thấy ai nói gì cả.

- Một tí thui chẳng lẽ các cô sợ chúng tui đến thế sao? - Joseph biết ba cô nghĩ gì nên mới dùng chiêu khích tướng

- Ai sợ chứ- ba cô đồng thanh - đi thì đi bộ sợ sao?

Thấy “con mồi” sập bẫy thì các anh cười khoái chí rồi dắt các cô lên sân thượng để thưởng lượng tiếp. Còn các cô cũng lon ton đi theo . Để xem mí tên ngốc các anh giở trò gì - ba nàng thầm nghĩ .

Thật ra kế hoạch này các anh bày ra đã thành công được phân nửa rồi đó chính là đã dụ được các cô nàng chanh chua này vào bẫy một cách ngon ngọt . Cho dù có nằm mơ các cô cũng ko ngờ rằng ba anh chàng này cũng rất ma ranh . Họ đã dắt ba nàng vào thế bí.

Lên tới sân thượng , chưa kịp thở thì Nana đã hạch hỏi:

- Được rồi có gì nói lẹ đi chúng tôi còn trở về lớp để học nữa?

- Từ từ đã Chu đại tiểu thư - Dason tiến sát gần cô và nói nhỏ vào tai cô .

- Anh..anh..tại sao anh lại...- Nana sửng sốt ko nói được.

- Muốn điều tra các cô đâu phải chuyện khó khăn gì , có phải ko Dương đại tiểu thư - Mike nói rồi nháy mắt với Rannie . Còn mí cô nàng ta tức anh ách

Joseph quẳng tờ báo cho Ariel . Cô xem xong chỉ biết đứng đó giương đôi mắt to hết cỡ mà nhìn anh.

- Các vị tiểu thư xin bình tĩnh đi ! Nóng quá coi chừng lên tăng xông bây giờ - Joseph tỉnh bơ nói

- Ba người dám điều tra chúng tôi à ?- Nana tức quá quát tướng lên

- Suyt! Cô làm gì hét lớn thế bộ muốn cho cả trường biết hay sao?- Dason vừa nói vừa đưa một ngón tay lên miệng cô

- Vậy mí người muốn gì đây ?-Rannie quắt mắt nhìn Mike hỏi
- Ko ! Có muốn gì đâu chỉ muốn các cô giúp chúng tôi một chuyện thôi - Mike khoái chí nhìn các cô nàng
- Muốn gì thì nói đại đi- Ariel nóng lên
- Chuyện là vậy, chúng tôi hiện giờ đang thiếu một người đầy tớ nên....- Joseph nói rồi rảo nhanh mắt nhìn ba cô
- Các anh muốn dùng cái này để uy hiếp chúng tôi làm oxin cho ba người chứ gì?- Nana hỏi mà nhìn Dason như muốn ăn tươi nuốt sống
- Hahahaha- cả ba anh cùng cười man rợ - cô quả là thông minh , hiểu ý người khác - Dason ko vừa nói
- Đúng chúng tôi muốn các cô làm nô lệ cho chúng tôi - Mike nhìn Rannie khiêu khích
- Không bao giờ - ba cô đồng thanh hét lên
- Các anh có thiếu cha gì người hầu sao cứ nhất thiết là chúng tôi chứ? - Nana hỏi

6. Chương 6

- Phải đó ! Chỉ cần các anh mở miệng thì có hàng đồng người tự nguyện ” dâng hiến ” cần gì đến ba chúng tôi chứ - Rannie tức tối quát
- Chúng tôi ko thích , chúng tôi muốn các cô, chỉ thế thôi - Mike nhìn Rannie tức tối làm anh sướng run người
- Giờ chúng tôi hỏi lần nữa các cô có chịu hay ko? - Dason gian xảo hỏi
- KHÔNG - các cô đồng thanh
- Được thôi ! Nếu vậy ngày mai cả trường sẽ xôn xao lên vì tin ” Các đại tiểu thư trốn nhà , lừa thầy dối bạn giả nghèo ” hahaha - Joseph nói rồi toan quay lưng bỏ đi
- Anh.. đứng lại đó - Ariel hét lên gọi giật anh lại - Các anh thật bỉ ổi . Ko giống phong cách hành sự của một thiếu gia danh giá .

- Cô..- bị sỉ nhục Joseph tức điên người nhưng anh phải gắng kiềm chế để hoàn thành việc lớn
 - Chúng tôi cho các cô từ từ suy nghĩ đó - Dason nói rồi kéo 2 người kia ra chỗ khác
 - Ê! Mà có chắc bọn họ sẽ chịu ko?- Mike vờ vực hỏi Joseph
 - Mà cứ yên chí đi - Joseph cười thầm
- Về phía các cô nàng , giờ đây họ rất hoang mang ko biết phải làm sao. Nếu để cho cả trường biết đồng nghĩa với việc thông báo cho papa các cô biết
- Bây giờ tính sao? Lời của ba tên đó có đáng tin ko? - Ariel lo lắng hỏi
 - Mấy bà để từ từ tui nghĩ coi đừng có hối nữa - Nana phát tiết lên
 - Nhìn mặt ba ông tám đó ko giống là nói giỡn đâu - Rannie nói mà lòng nóng như lửa đốt
 - Ko ngờ cũng có ngày mình bị chơi một cú như thế - Nana nhăn mặt nói - giờ chỉ còn cách đồng ý yêu cầu của mấy tên đó thôi - nói rồi cô nhìn hai con bạn như hỏi ý
 - Uhm! đành chịu thôi hết cách rồi- Rannie miễn cưỡng đáp
 - Còn bà ?- Nana hỏi Ariel

- Hai bà đã quyết định như vậy thì cứ thế mà làm đi - Ariel xụ mặt nói

- Hứ! Muốn tui tui làm oxin cho hả , được thôi ! Nhưng các anh đừng tưởng bở. Các anh biết nắm tắt của chúng tôi , bộ chúng tôi ngu sao? - Nana cười thâm hiểm - tới lúc đó tui ấy anh ” kêu trời ko thấu , kêu đất cũng ko được luôn”

Thế rồi ba cô đi đến chỗ các chàng để ” đàm phán” mà mặt ai nấy đều bình tĩnh đến bất bình thường .

- Muốn chúng tôi đồng ý cũng được nhưng phải có điều kiện kèm theo - Nana nhìn ba anh ranh mãnh nói

- Được ! Điều kiện của các cô là gì? Nói Đi! - Joseph nói mà trong lòng thầm lo ko biết cô nàng muốn giở trò gì đây

- Thứ nhất chúng tôi muốn các anh làm hợp đồng đảm bảo cho lời nói của mình - Nana cao giọng nói

- Các cô ko tin chúng tôi sao?- Mike hỏi

- Không!! - cả ba đồng thanh làm các anh giật mình

- Được ! Chúng tôi chấp nhận - Dason chịu hết nổi trước giờ có ai dám nói là ko tin các anh đâu.

- Thứ hai nếu bản hợp đồng này bị một trong hai bên tiết lộ thì bên đó sẽ phải bồi thường ” tổn thất” cho bên kia , Ok? - Nana vẫn tiếp tục

- Chuyện đó là đương nhiên . Nhưng bồi thường cái gì ? - Mike khó hiểu

- Nếu bên nào tiết lộ thì phải làm oxin cho bên kia mà ko được hó hê lời nào , sao hả ? - Rannie vênh mặt vừa nói vừa kênh với Mike

- Cô . ngon lành . Ok thôi , tui sợ cô sao ?- Mike vừa nói vừa dí tay chỉ vào mặt Rannie - Thứ ba chúng tôi chỉ làm oxin cho các anh trong vòng ba tháng thôi , Ok? Các anh ko muốn tui tui cũng đành chịu , sao quyết định đi ! - Nana tiếp tục bản ” tấu sớ” dài ngoằn của mình

- Ok ! CỐ còn hơn ko - Dason gật đầu

- Thứ tư chúng tôi sẽ ko làm những việc phi pháp, trái với lương tâm . Còn nữa, các anh ko được quyền bóc lột sức lao động của chúng tôi. Ok? - Nana đứng khoanh tay nói

- Ok - ba anh đồng thanh vì quá bực mình

- Còn gì nữa ko nói luôn một lần một đi chúng tôi mệt quá - Mike phát quạu

- Cuối cùng ko được xâm phạm thân thể hay bất cứ những gì gọi là riêng tư của chúng tôi . Sao hả? Bấy nhiêu đó có làm được ko?- Nana nhướn mắt hỏi

- Các cô có cho tui tui cũng ko thềm - ba anh cùng nói

- Anh.... - các nàng tức phì khói

- Ủ !Nhưng có cho đâu mà thềm - Nana mát mẻ

- Cô... yên tâm đi thời gian còn dài, từ từ hành hạ các cô vẫn chưa muộn - Dason mặt gian trá nhìn cô nói

- Chúng tôi sẽ cho các cô biết mùi vị thế nào khi xúc phạm đến tôi - Joseph nhìn Ariel vừa nói vừa cười cười

- Ok ! Những yêu cầu của các cô chúng tôi sẽ cố gắng thực hiện. Bây giờ các cô về lớp đi sau giờ học là bắt đầu ” công việc” nhá’ - Mike nói xong rồi cùng Danson và Joseph bỏ đi nhưng ko quên để lại cho ba cô những cái nháy mắt chít người

- Trời ơi ! Chắc chết quá , có ai cứu tui hem? Tự nhiên đi làm oxin cho ba ông tám đó - Rannie than vãn

- Thui tui tui cũng vị thui , đi vào lớp đi mắc công hồi bị la nữa -

Nana kéo Rannie và Ariel về lớp mà trong lòng tức lộn ruột khi nghĩ tới bản mặt đáng ghét của Danson

Bước vào lớp các cô đã bị Joe kéo đi hỏi chuyện.

- Mí bà ko sao chứ? Họ có làm gì ba bà hem ?- Joe lo lắng hỏi

- Có gì đâu chỉ là nói chuyện thui - Rannie trấn an bạn
- Thật ko?- Joe nghi ngờ- vậy mí bà định xử ba ông đó ra sao?
- Sau khi nói chuyện , chúng tui đã quyết định đình chiến - Nana nói mà giọng bần bần
- UHM! Vô học thôi - Joe nói xong rồi bỏ vào lớp .

Còn ba cô thì thăm thương cho số phận hẩm hiu của mình sắp tới ko biết trôi về đâu.

+Cùng lúc đó tại sân bay:

- CHuyến bay từ New York mang số A3255 vừa hạ cánh tại sân bay . Xin quý khách nhanh chóng đến bộ phận hải quan để kiểm tra hành lí.- tiếng cô tiếp viên vang trên loa

Sau mười lăm phút làm việc với hải quan thì cuối cùng cô cũng đặt chân xuống mảnh đất quê hương của mình. Cô vừa bước ra đã thu hút biết bao ánh mắt hướng về mình. Với mái tóc dài tung bay trong gió , khuôn mặt thanh tú đã làm xiu đổ nhiều chàng trai .

- Đại tiểu thư! Đại tiểu thư tôi ở đây nè !- ông người đàn ông ngoài sáu mươi đứng từ xa vẫy tay với cô gái
- Bác Ngô ! Phiên bác ra đây đón cháu quá - cô gái từ từ tiến đến và mỉm cười
- Có gì đâu đó là nhiệm vụ của tôi mà ! - người đàn ông cười hiền nói- giờ tiểu thư về nhà chứ?
- Ko hãy đến D&D trước - nói rồi cô bước lên một chiếc xe màu đen sang trọng rồi lao đi
- Lần này ko biết tiểu thư về đây có chuyện gì ko?- người đàn ông vừa lái xe vừa hỏi- chắc chuyện lần này quan trọng lắm nên đại tiểu thư mới đích thân giải quyết phải ko ạ?
- Bác quả là người hiểu cháu nhất - Beatrice cười nhẹ nói - bác thử nghĩ coi còn ai trên đời này khiến cháu phải chạy đôn chạy đáo thế này? - Chẳng lẽ là.....nhị tiểu thư ?- ông Ngô ngạc nhiên nói mà mắt mở to kinh ngạc- ko phải cô ấy đang ở nước ngoài sao ? sao lại về đây được?

- Con bé đó đã để lại một mảnh giấy với vài dòng tin nhắn rồi trốn qua đây , bây giờ ở bên đang náo động vì nó. Ba cháu đang tức giận lắm nên mới bảo cháu qua đây bắt nó - cô cũng hết cách với cô em bướng bỉnh của mình vì cô biết rằng điều gì nó muốn là nhất định phải làm cho được . Chiến này coi bộ đi công cóc rồi , cô thầm ngao ngán

Chưa đầy mười lăm phút , chiếc xe sang trọng đã đỗ trước cửa một tòa cao ốc đồ sộ. Beatrice bước xuống với dáng vẻ tự tin nhưng cũng ko mất sự sang trọng, quý phái toát ra trên người .

- Bác ở đây đợi cháu một tí nha, cháu sẽ xuống liền - dặn dò ông Ngô xong cô đi thẳng vào trong.

Cô đi tới quầy tiếp tân và nhã nhặn hỏi :

- Làm ơn cho hỏi phòng tổng giám đốc ở lầu mấy?
- Dạ... dạ ở lầu tám ạ - cô tiếp tân choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô
- Cám ơn cô - cô mỉm cười với cô tiếp tân rồi xoay người bỏ đi

Vừa mới đặt chân lên lầu 8 cô đã nghe giọng một người con gái vang lên phía sau:

- Cô là ai? có hẹn trước với tổng giám đốc hay ko?
- Hẹn trước? Bộ cần phải hẹn trước nữa sao? - Beatrice tỉnh bơ trả lời mà ko hay là khuôn mặt của cô gái nọ bắt đầu đanh lại
- Nếu ko có hẹn trước thì mời cô về cho . Tổng giám đốc đang họp - cô gái khó chịu nhìn Beatrice
- Mà nói nãy giờ vậy cô là ai mà có quyền đuổi khách vậy? - Beatrice vẫn thản nhiên hỏi cô gái nọ
- Tôi là Amy, là thư kí của tổng giám đốc như thế được chưa? - Amy kèn kiệu nói (cái nì lấy đại tên thui nha)

-Cho dù tôi ko có hẹn đi nữa thì cũng dừng dừng thái độ đó mà đối xử với khách hàng - Beatrice nhìn thẳng vào mắt Amy mà nói làm cho cô ta có phần khiếp sợ - Tôi sẽ vào phòng ngồi đợi tổng giám đốc của cô .

Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vào phòng tổng giám đốc mặc cho Amy đang đứng đó nhìn cô mà tức tối.

Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vào phòng tổng giám đốc mặc cho Amy đang đứng đó nhìn cô mà tức tối.

-Cuộc họp đến đây kết thúc . Ngày mai mỗi phòng sẽ nộp cho tôi bản kế hoạch cho tháng sau - Ken nói xong rồi đứng dậy trở về phòng

- Tổng giám đốc à ! Anh có khách trong phòng đó - Amy bực bội nhưng vẫn cố gắng nói với Ken giọng ngọt ngào nhất

- Hôm nay tôi có hẹn với ai sao? - Ken ngạc nhiên hỏi

- Dạ ko ạ! Nhưng cô ta ko nghe em nói mà bảo là vào phòng đợi anh - Amy cố giải thích

- Thôi được rồi ! Cô đi làm việc của mình đi . À ! pha dùm tôi hai tách trà luôn - Ken đi về phòng mà ko khỏi thắc mắc về vị khách ko mời này

Mở cửa bước vào phòng mình anh thật sự ngạc nhiên vì thấy có người đang ngồi trên chiếc ghế của anh và quay mặt ra ngoài. Anh từ từ bước đến và cất tiếng hỏi với giọng lịch sự:

- Xin lỗi nhưng chúng ta có biết nhau ko? Sao lại ngồi trên ghế của tôi vậy?

- Dĩ nhiên là quen rồi - cô gái vẫn tiếp tục nói

- Ủa! Sao nghe giọng quen quen - Ken ngờ ngợ

- Sao hả? Nhớ được chưa? Trí nhớ của anh tôi quá đầy - Beatrice vẫn nói mà ko hề quay lại

- Em....Ko thể nào, em chẳng phải đang ở Milan sao?- Ken lần này còn kinh ngạc hơn vì biết được người đó là ai rồi. Người con gái mà anh yêu nay đã trở về Beatrice bây giờ mới xoay người lại đối diện với anh. Cả hai người gặp nhau , bao nhiêu nỗi nhớ nhưng ập ủ bấy lâu nay dùng như đang vỡ òa ra. Ken chạy lại ôm chầm cô. Ôm thật chắc như sợ khi buông tay mình ra thì cô sẽ tan biến .Hai người cứ thế mà nhìn nhau , nhìn thật sâu vào mắt đối phương như tìm lại những kỉ niệm ngọt ngào của cả hai. Sau những năm xa cách , tình cảm của hai người ko những ko phai nhòa mà còn trở nên mạnh liệt hơn. Vì đều là những người trong ngành thời trang , bận bịu là việc ko tránh khỏi nên cả hai rất ít có thời gian trò chuyện chứ đừng nói đến việc gặp nhau. Giờ gặp lại hỏi ko vui sao được?

- Beatrice ! Anh nhớ em nhiều lắm - Ken thì thầm bên tai cô

- Em cũng thế cũng nhớ anh lắm!- cô cười hạnh phúc rồi lại ôm anh thật chặt như đền bù khoảng thời gian xa cách

Ken từ từ cúi xuống trao cho cô một nụ hôn nồng cháy . Đối với cả hai khoảnh khắc này như ngưng đọng , trên đời này chỉ còn lại mình anh và cô mà thôi . Nụ hôn kéo dài như vô tận nếu ko có tiếng gõ cửa của Amy thì cả hai mới buông nhau ra.

- Tổng giám đốc trà của anh đây

- Uhm! Cô để đó đi - Ken nói và chỉ tay lên bàn

Đặt 2 tách trà lên bàn rồi ra ngoài nhưng cô cũng ko quên liếc nhìn Beatrice bằng một cái nhìn sắc lẹm.

- Cô gái đó là thư kí của anh uh? - Beatrice nhìn theo bóng của Amy khuất sau cánh cửa rồi quay sang hỏi Ken

- Uhm! Cô ấy là Amy , thư kí anh mới mượn đó - Ken nói và nhìn ra cửa

- Em biết tên cô ta rồi - Beatrice nói

- Bộ.. em ghen hả ?- Ken vừa vòng tay ra trước ôm cô vừa ma mãnh hỏi cô

- Xí ! Ai dư hơi đâu mà ghen - nói vậy thôi chứ thật ra cô đang rất hạnh phúc trong vòng tay mạnh mẽ của anh

- À mà sao tự nhiên em lại trở về đột ngột vậy?- Ken sụt sùi

- Nếu em nói em nhớ anh muốn về thăm anh được hông ?- cô cũng tinh nghịch chọc anh

- Dĩ nhiên được anh còn mừng nữa là khác, chỉ sợ ko phải vậy thôi- Ken xoay người cô lại đối diện với mình nhưng vòng tay anh vẫn siết chặt lấy cô

- Nè ! Đàng hoàng lại đi, nói chuyện nghiêm túc nè - cô lườm anh

- Thì anh đang đàng hoàng lắm đây - anh vẫn ko thôi chọc cô (ông nì xem vậy cũng ghia thiệt)

- Anh mà còn vậy em đi về a' - nói rồi cô vờ quay lưng đi nhưng đã bị anh nắm lại

- Ok !OK! Xem như anh sợ em quá rồi - Ken vừa nói vừa chấp tay lại về mặt hết sức ngây thơ (vô số tội) làm cô ko khỏi phì cười - rồi em nói đi , anh nghe

- Lần này em về một là vì nhớ anh muốn thăm anh . Còn chuyện thứ hai là...- nói đến đây cô bỗng thở dài

- Là chuyện của Rannie phải ko?? - Ken hiểu ý người yêu

- Uhm ! Em đang đau đầu vì chuyện này nè . Ba em bảo là phải bắt nó về cho bằng được nhưng em ko nỡ làm như thế với con bé . Nó đang ở chỗ anh phải ko? - Beatrice giọng buồn buồn hỏi anh

- Sao em biết ? Anh đâu có...- Ken bất ngờ vì ko hiểu sao cô lại biết chuyện này

- Ở đây nó còn có chỗ nào để đi ngoài nhà anh? Về nhà ba cho bị bắt sao? - Beatrice lườm yêu anh nói

- Em có muốn gặp nó ko? - Ken hỏi

- Dĩ nhiên , mục đích chính em về đây là muốn gặp nó mà - Beatrice nói

- Uhm ! Vậy để anh thu xếp công việc rồi chở em về - Ken nhìn cô nói

Sau giờ tan học , bốn cô tung tăng đi ra cổng trường. Các cô ko hề biết , từ nãy đến giờ vẫn có mấy cặp mắt đổ kị đang theo dõi:

- Bọn nó phải ko? - một cô gái hỏi - Uhm ! Ba con ranh đó đó - cô thứ hai trả lời

- Để đó đi, tao ko bỏ qua dễ dàng vậy đâu - cô gái ban đầu nói rồi bỏ đi với nét mặt sát thủ

- Nè! Joe ngày mai qua nhà tui chơi đi, hay tối nay mình đi shopping nha - Ariel hí hửng nói

- Được đó , được đó ! Hôm nay hay là đi shopping đi. Đi đâu chứ đi shop là tui ok liền .Lần trước tại ba ” ông tám ” đó mà chưa mua được gì nhiều- Rannie tranh thủ nói .

- Tui cũng đồng ý lời Rannie đó . Bà thì sao hả Joe? - Nana bất ngờ quay qua hỏi Joe.

Nhưng hình như , từ nãy đến giờ cô ko có theo dõi câu chuyện của mấy cô bạn. Cô cứ vừa đi vừa suy nghĩ điều gì đó hết sức đăm chiêu.

- Joe ! Joe ! Joeeeeeeee ! - Nana bực mình hét toáng lên

- Hả ? Hả? Chuyện gì ? Chuyện gì xảy ra ? - cô giật mình hỏi

- Bà nha! Từ hồi chiều đến giờ bà làm gì như người mất hồn vậy? Xảy ra chuyện gì , khai mau ? - Rannie nheo mắt hỏi

- Có phải bị chàng nào bắt mất hồn rồi ko? - Ariel lém lỉnh

- Làm gì có chứ ! Mấy bà ban nãy nói gì ? Nói lại tui nghe xem ! - Joe chối bay chối biến

- Tui hỏi bà tối nay đi shop ko? - Nana nhắc lại cho bạn mình nghe

- Uhm! Dĩ nhiên đi ời - Joe phấn khởi nói . Vì khi nghĩ đến việc mua sắm là cô hết bần ngay (mấy cô nì đúng là bạn bè muh)

- Tin tin... - tiếng kèn xe vang lên phấp sau làm các cô giật mình quay lại xem xét sự tình .
- Lên xe ! Nhanh lên ! - Dason , Mike và Joseph đang ngồi trên ba chiếc xe đua thứ thiệt ra lệnh
- Tại sao chúng tôi phải lên xe các anh? - Nana đánh đá hỏi
- Bây giờ các cô có lên ko? Hay là....- Joseph hỏi lững lờ , nhưng các cô cũng lờ mờ đoán ra các anh muốn gì
- Thui nha ! Có gì tối nay tui gọi cho bà - Rannie nói với Joe rồi ba cô leo lên xe.
- Đúng là ngang ngược hết sức - ba cô rửa thầm - tự nhiên bị họ nắm tắt à ! Tức chết
- Ba chiếc xe phóng như tên bay trên đường , làm mấy cô nàng hồn vía lên mây.
- + Trên xe Mike :
- Rannie lên xe , ko nói năng cũng gì mà nhìn chăm chăm anh như muốn ăn tươi nuốt sống .
- Way! Đừng nhìn tôi bằng cặp mắt đó được ko? - Mike nhìn Rannie nói
-- cô ko thềm nói gì
- Sao ko trả lời ? Bình thường cô dữ lắm mà ? - thấy Rannie ko lên tiếng trả lời anh ngạc nhiên vô cùng
- Quả thật sau câu nói của Mike , cô ko còn nhìn anh nữa mà chuyển sang nhìn thẳng phía trước . Ko hiểu sao khi có hai người như thế này cô ko muốn cãi chút nào. Mike thì ngược lại , thấy cô ko lên tiếng , nghĩ là cô khi dễ mình nên anh tăng tốc xe làm cho cô hoảng hồn la lên:
- Anh điên hả? Chạy chậm lại thôi - Rannie vừa nói vừa nhắm tịt mắt lại vì mọi vật xung quanh cô bây giờ trôi qua vùn vụt
- Chịu mở miệng rồi hả? - Mike nhếch miệng cười hỏi
- Anh có chạy chậm lại ko? - Rannie hét lên
- Nhưng hình như tiếng hét của cô ko có tác dụng gì mà càng làm cho anh thêm phần phẫn khích.
- Anh dừng lại thì đừng trách tui - nói rồi cô cầm tay anh đưa lên miệng mình , cắn thật mạnh
- AAAAAA kết...! - vì quá đau nên anh thắng gấp lại làm cho đầu cô đập mạnh về phía trước

7. Chương 7

- Cô điên hả? - anh quát
- ANh điên thì có . Làm gì mà chạy nhanh vậy? Một cái cắn như vậy là ít đó - vừa xoa xoa cái trán mình cô vừa giận dữ quát
- Đầu cô bị gì vậy ? Đưa tui xem coi - bây giờ anh mới phát hiện ra cái trán của cô đang sưng đỏ lên .
- Ko cần anh lo ! Anh lo mà chạy cho đằng hoàng lại đi - cô gạt tay anh ra và nói
- Tức mình nhưng ko thể làm gì khác được nên anh chỉ biết lẳng lặng chở cô đi tới điểm hẹn mà thôi.
- Rannie thì ngồi đó mà cảm thấy khó chịu trong lòng. Rõ ràng là cô ko muốn nói vậy thế mà vẫn nói. Khi thấy anh có vẻ hụt hẫng vì bị cô từ chối , ko hiểu sao cô thấy tội nghiệp anh.
- Xin lỗi nha! Tôi.. tôi thật ko cố ý nói vậy đâu - Rannie lí nhí nói . Ko thấy anh phản ứng gì cả nên cô đành im lìm , ko dám hó hê gì cả
- Mike đâu phải hem nghe, anh chàng đang sướng mê li đó chứ! Trên môi anh lúc đó đã nở một nụ cười ác ma mà cô nèo coa' hay đâu

+ Xe của Joseph:

- Tên kia ! Anh định chở tui đi đâu hả? - Ariel bực mình hỏi

- Đi kí “hợp đồng” - anh đáp gọn

- Lần trước làm đổ kem của tui, tui còn quên chưa bắt đền anh - Ariel nhắc lại chuyện cũ (hixhixhix ss nhớ dai ghê)

- Cô còn nhắc nữa hả? Hôm đó cô làm cái mặt tui toàn là kem ko tui còn chưa tính sổ cô nữa kìa - joseph cũng ko vừa

- Hahahahaha nhớ lại khuôn mặt của anh lúc đó thiệt là...hahahaha , giống mặt mèo dễ sợ. hahaha - cô ngồi nhớ lại ” kiệt tác ” của mình mà cười khúc khích

- Cô cười đủ chưa? Đừng cười như thế nữa giống con ngốc lắm - anh quē độ nói . Mặc dù chính nụ cười đó làm anh cảm thấy rất ấm lòng.

- Nè! Bộ anh thân với hai người kia lắm hả? - cô hỏi

- Uhm! Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ - anh nói

- Hihhihi vậy giống tui tui ời - Ariel vui mừng vì có người giống mình

- Ủa , vậy ba cô cũng chơi thân từ nhỏ với nhau à ? - anh ngạc nhiên nhìn cô

- Ba chúng tôi như chị em ruột thịt vậy đó , đi đâu cũng có nhau. Do ba mẹ quá bận ko có thời gian chơi với chúng tôi nên chúng tôi phải tự chơi với nhau thôi à - Ariel buồn buồn nói - ai nói là nhà giàu thì sướng chứ?

- Ko ngờ tuổi thơ của các cô là như thế! Cô ko có anh chị em hay sao? - Joseph thông cảm

- Không ! Ba mẹ chỉ có một mình tui thôi , nên nhiều lúc thấy người ta có anh chị em cũng ham lắm chứ! - cô thật thà nói - nhưng cũng may là còn có Nana và Rannie làm bạn nên tui hem cảm thấy cô đơn, bây giờ còn có cả Joe nữa

Joseph nghe Ariel bộc bạch tâm sự của mình , anh cả thấy cuộc sống của cô và anh cũng giống nhau. Ko có ai chịu làm bạn cả , chỉ có duy nhất hai người bạn thân . Nhưng họ ko thể khóa lấp được nỗi trống vắng trong tâm hồn anh được. Anh đột nhiên quay sang nhìn Ariel. Cô nàng đang mơ màng nhìn phong cảnh hai bên đường trên môi vẫn nở nụ cười thiên thần.

- Cô ngốc này thiệt là.. - anh vừa nghĩ vừa mỉm cười . Chiếc xe đua vẫn lướt nhẹ trên mặt đường

- Tên ôn thần này hum ni sao mà lạ thế? Thường ngày mặt mày lúc nào cũng khó đăm đăm , gặp là mắc cãi hem à ! Nhưng thui kệ , hôm nay hần hem cãi là Mô Phật ời. Nhìn kỹ cũng đẹp trai lém chứ bộ,hihihihi

- Ariel trầm nghĩ rồi cười một mình + Trên xe Dason:

- Tại sao các anh lại làm vậy?? - Nana tức giận hỏi

- Ko tại sao cả, vì chúng tôi thích thôi - câu hỏi tối nghĩa của Nana mà anh cũng hiểu mà trả lời

-” Vì chúng tôi thích ” nói thế mà nghe được à? - cô lặp lại câu trả lời của anh mà sôi máu

- Tui muốn thấy vẻ mặt đau đớn của cô. Hahahaha- nói rồi anh cười lớn như phát cuồng

- Anh đúng là ác quỷ hút máu người - Nana khiếp sợ trước giọng cười quái gở của anh

- Đúng! tui là ác quỷ và tui sắp ăn thịt cô đây - anh vừa nói vừa thắng gấp rồi đưa mặt mình sát mặt cô mà nói

- Anh. anh. dám. tui sẽ.. cắn cho anh chết lun - cô nuốt nước miếng , lắp bắp nói

Dứt lời ba cô phòng như tên bắn ra khỏi nhà vì sợ nếu để ba tên kia chờ lâu thì ko biết lại xảy ra chuyện gì nữa

- Way ! Các cô làm gì mà lâu quá vậy hả? - Mike cần nhẫn

- Vậy mà lâu hả? Các người cũng vừa thôi chứ , gọi thì từ từ người ta ra , ham hố chạy mắc công té đến lúc đó các anh lấy gì mà đền cho chúng tôi? - Rannie net Mike một tràng. Còn Nana Và Ariel thì chỉ biết đứng đó cười khúc khích

- Cô... - Mike cứng họng , quá què độ anh ” giận cá chém thớt” quay qua net hai cô kia - còn hai cô cười đã chưa?

- Chưa rồi sao? - hai cô đồng thanh

- Ba cô .. ngon quá ha ? - Mike bốc lửa

- Thôi đi mấy người cãi nhau đủ chưa? Lên xe mau đi - Joseph bực mình gắt

- Chưa ! - hai người đồng thanh làm cho Joseph giật mình im bặt hem dám nói nữa

- Ai cho anh bắt chước tui ? - Rannie nhướn mắt hỏi

- Xí ! Ai thèm ko biết ai bắt chước ai à? - Mike nói

- @#^&%*&)(*\$#^)*-)(^%*&()* - một cuộc chiến bằng võ mồm đã xảy ra

Chỉ có chuyện con con vậy mà hai người đứng la lối suốt gần mười phút, mọi người chỉ biết trở mắt mà nhìn chứ hem ai can đảm can ngăn vì sợ vang miêng trúng mình. Mùi thuốc nổ bốc lên nồng nặc xung quanh hai nhân vật chính.

Thấy tình thế nguy cấp, Nana đánh bạo lên tiếng trước:

- Thui hai người cho tui can đi được ko? Mọi người chỉ còn chờ hai người thôi đó ! Hay hai người định đứng cãi suốt như vậy sao? - cô cười cầu hòa

- Hứ! Nể tình bạn tui , tui ko thèm chấp anh nữa - Rannie nói xong thì mở cửa xe Mike chui vào

Bây giờ mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm , rồi từng cặp , từng cặp lên xe và phóng đến Bar

Đó là một quán Bar to, nằm ngay giữa lòng thành phố. Nó được đặt ột cái tên rất hay ” Waiting Bar ” . Bên trong mọi người đang điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc sôi động cộng với những ánh đèn đủ màu làm cho không khí thêm phần nóng bỏng , kích thích lòng người. Nhưng đối với ba cô thì nơi này quá ồn ào , âm thanh nghe nhức óc. Ko phải là lần đầu đến Bar nhưng ko hiểu sao lần này các cô cảm thấy ko khí ngột ngạt vô cùng

- Các cô đi lẹ một tí được ko? - Danson quay lại nói

- Hứ! Đồ ba trợn hèn chi ham đến mấy chỗ này - Nana liếc Danson và lăm bằm

- Hey bên này nè !- tiếng một chàng trai ngồi ở một chiếc bàn thuộc hàng VIP lên tiếng

Ba anh chàng đã thấy và đi xăm xăm lại đó , còn các cô chỉ biết lủi thủi đi theo.

- Anh đến lâu chưa? - Danson lên tiếng hỏi - Cũng mới tới thôi ! - người đó ko ai xa lạ đó chính là Matt

Đang đi đột nhiên Ariel hét toáng

- A.AAAAAAAA - Ariel đột nhiên la lên làm cho hai cô kia hoảng hồn quay lại hỏi . Nhưng cũng may do tiếng nhạc quá ồn nên ko ảnh hưởng đến ai cả

- Chuyện gì mà bà la dữ vậy? - Nana hỏi

- Bộ gặp ma hả? - Rannie chọc

- Ko phải , mà là...- Ariel lắp bắp còn chưa tin vào mắt mình

- Vậy chứ sao? Bà nói lẹ đi tui sắp lên tim ồi nè - Nana bực mình

- Bà đừng nói với tôi ở đây mà cũng gặp được người quen nha ! - Rannie cười cười nói

- Là thiệt đó ! Chẳng những quen mà còn thân nữa kia !- Ariel nhìn hai người nói mà mắt vẫn nhìn về phía bàn của Matt

- Hả? Ai? - hai cô đồng thanh

- Là...là.. Joe đó

- Cái gì? - cả hai cùng hét lớn

- Ko tin thì bà nhìn đi - nói xong cô chỉ thẳng về hướng bàn của Matt

- Trời !!!!! - hai cô sùng sốt , lấy hai tay dụi mắt mình vì các cô ko tin những gì đang diễn ra trước mắt mình nhưng sự thật vẫn là sự thật các cô ko thể chối bỏ điều đó

- Tới đó đi - Nana nói với ánh mắt sát thủ

Rồi ba cô xăm xăm đi tới bàn của các anh mà trên gương mặt nở một nụ cười hiểm

- Hi ! Joe - ba cô đồng thanh nói

- A...Hi ...- cô kinh ngạc hỏi - tại.. tại sao mí bà cũng ở đây?

- Thì bà tới được dĩ nhiên tụi tui cũng tới được ời - Rannie nheo mắt nói

- Bà...bà - cô lắp bắp nói vì cô biết mình sắp sửa bị ba con bạn đem lên bàn mổ

- Ủa ba người biết nhau hả ? - Matt ngơ ngác hỏi

- Hihihihhi ko chỉ quen mà còn là bạn thân nữa đó - nói rồi Nana ngồi xuống khoác vai Joe cười nói - phải ko Joe?

- À. ờ . đúng . Chúng tôi là bạn thân của nhau mà - cô cười trừ

- Mà sao mấy bà cũng ở đây ? Quan trọng hơn là tại sao mấy bà lại đi cùng ba tên kia ? - nhớ chực cô hỏi và chỉ thẳng vào mặt ba chàng

- À.. à...- Nana lung túng hèm biết nói sao nên bán cái sang hai người kia - thui hai bà nói đi

- Tui... tui ...- hai người cà lăm liếc nhìn Nana

- Để tui nói cho - Danson gỡ rối dùm ba cô nàng - ba cô ấy hiện giờ đang là nô lệ của chúng tôi

- Hả ????? - Matt và Joe kinh ngạc rồi bỗng cả hai phá ra cười sặc sụa

- Hahahaha vậy mà tui tưởng có mình tui chứ - Joe vui quá nên lơ trớn ” Ko đánh tự khai”

- Bà....mới nói gì thế? - Nana nhìn cô rồi từ từ ngồi xích lại đầu mặt với cô

- Tui... đầu coá nói gì đâu - cô chối bay chối biến

- Anh hai sao đầu anh bị cái gì vậy? - Danson chỉ lên đầu Matt hỏi

Anh đáng mắt nhìn sang Joe rồi nói: - Anh bị một con mèo hoang cắn nhầm í mà

- Anh nói ai là mèo hoang hả? - cô dị ứng rồi nghênh mặt hỏi

- Ai thì tự biết - anh lơ lửng đáp làm cô tức ói máu

- Có chuyện gì xảy ra nói cho tui tui nghe coi - Rannie đánh nhẹ vào tay Joe nói

- Thui được ời . Để tui nói - cô xụ mặt nói

Sáng hôm đó , lúc ba cô bị các anh lôi đi bỏ mặc Joe đứng đó . Từ trong lớp cô nghe:

- Joe !! Thăng John lấy tập bà nó chép bài kia - tiếng con Ann vang lên lanh lảnh

Joe giật mình quay lại thì thấy thăng John bạn cô đang ung dung lấy tập cô ngồi chép bài một cách ngon lành . Cô bước từ từ đến chỗ nó mà gương mặt đờ đờ sát khí. Mọi người trong lớp đều đứng xếp re , im phăng phắt ai cũng cầu cho thăng John được bình yên vì mọi người đều biết Joe ko phải là người hiền

lạnh mà dễ dàng tha cho những đứa chưa được sự cho phép của cô mà dám lấy đồ của cô. Nên ai ai cũng toát mồ hôi lạnh còn thằng John thì cứ " mình chân như vại " hem biết tai hoạ đang ập đến.

" Rầm " Joe đập mạnh bàn làm mọi người hồn vía lên mây . Thằng John bây giờ mới xanh mặt , nó liền nỏ một nụ cười cầu may với Joe:

" Rầm " Joe đập mạnh bàn làm mọi người hồn vía lên mây . Thằng John bây giờ mới xanh mặt , nó liền nỏ một nụ cười cầu may với Joe:

- Hihi Joe mình là bạn mà phải ko?

- Ủ ! Là bạn - Joe cũng cười với nó mà nhìn mặt cô đầy gian xảo - Bạn mà làm như vậy đó hả ? - cô hét lên

- Joe cho tui mượn đi - nó vẫn còn ngoan cố

- Đưa- đây - cô gằng từng tiếng

- K...o..ko - hần ta lấp bắp nói mà ko hay rằng mặt cô đang chuyển màu từ xanh sang đỏ tía

- Hỏi lần cuối có đưa hay ko? - mắt cô long lên thật khiếp

- K.o..ooo - thằng John lấp bắp nói

Thằng John hôm nay ko biết nó ăn nhằm cái gì mà cả gan dám lấy tập của cô. Mà đòi nó ko trả nữa mới đau. Tức khí lên, Joe rượt nó:

- Dzaaaaaaaaaaaaa trả đây - cô rượt John chạy vòng vòng rồi cuối cùng chạy luôn ra khỏi lớp

Còn Matt thì sau khi đăng kí thì anh đi một vòng tham quan trường học. Đang ngắm nghía lối kiến trúc của trường thì anh nghe phía trước có tiếng hét của một cô gái :

- Cái thằng kia có đứng lại ko thì bảo ?

- Ko.... ngu sao ? - người con trai vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói

- Vậy thì đừng trách bõn cô nương đây ra tay độc ác nhé - cô ngừng lại thờ hùng hục nói . Rồi cô tháo một chiếc giày cô mình ra và lấy trớn từ xa phóng thẳng về phía trước

- " Bốp " AAAAAA chết tui rồi - tiếng một chàng trai lạ vang lên làm cô giật mình

- Hahahaha .trời ơi cười chết tui rồi! - thằng John đứng đó ôm bụng cười

- Sao lại như vậy chứ ? Rõ ràng tui đã nhắm trúng đích rồi mà ta ? - cô thắc mắc thì nghe

- Cô nhắm trúng cái con khỉ . Cái đầu của tôi bị cô làm ra nông nổi này nè !

Bây giờ cô mới nhìn kĩ " kiệt tác " mà cô gây ra cho anh chàng bất hạnh này là trên trán anh ta sưng lên một cục

- hahahaha mà ai bảo tự nhiên anh đâm đầu vào làm chi - cô cười khúc khích làm cho anh càng điên tiết hơn

- Cô .. cô đi theo tôi - anh nhìn cô bằng ánh mắt tức tối rồi cầm tay cô lôi đi

- Way way buông tôi ra anh đưa tôi đi đâu vậy hả ? - cô hét lên - Đi gặp hiệu trưởng . Nữ sinh của một trường danh tiếng lại có những hành vi thô lỗ để xem cô có lời gì thanh minh cho việc làm này - anh vẫn ko buông cô ra

- Way ! Vừa thôi chứ - cô giằng mạnh tay ra khỏi anh

- Tôi muốn cô phải bồi thường thiệt hại cho tôi - anh nhìn cô gian xảo nói

- Phải bồi thường cái gì ? Tiền à ? - cô nhướn mày hỏi

- Tiền thì tui hem thiếu - anh nói

- Vậy anh muốn sao ?

- Dễ thôi . Muốn cô phải chăm sóc cho vết thương của tui và chữa trị nỗi đau tinh thần cho tui - anh khoái chí nói

- Cái gì? - Joe hét toáng lên - Anh bị hâm chắc

Nói xong cô toang bỏ đi nhưng bị anh gọi giật lại . Anh từng lững nói :

- Ờ cũng được ! Cô đi đi để xem ngày mai ai hâm nhá - anh vừa nói vừa quơ quơ chiếc điện thoại đang ghi hình hết tất cả mọi việc của cô ban nãy ra trước mặt Joe. Còn Joe thì đứng đó như trời trồng ko nói được lời nào

Thấy vậy , Matt bước tới chỗ cô nham hiểm cười hỏi:

- Sao hả? Đoạn phim có hay ko? nếu ngày mai nó được phát lên mạng thì sẽ ra sao nhỉ? - anh xoa cằm vờ suy nghĩ nói - một tiểu thư của trường nổi tiếng lại có những hành động thô thiển như thế ko biết người ngoài nhìn vào sẽ đánh giá thế ha? Rồi nghĩ ngôi trường này ra sao ta?

- Thật ra anh muốn gì ? Nói đi - mặt cô hầm hầm hỏi

- Ko ! Chỉ muốn cô làm ” y tá ” cho tui ba tháng thôi à - anh khoái chí nói

- Ba tháng ? - cô tròn mắt nói như hét

- Sao? chê ít hả? - Matt nhướng mắt trêu - hay là muốn..

- Được ba tháng thì ba tháng . Nhưng sau ba tháng anh phải xóa bỏ đoạn phim đó cho tui OK? Nếu ko thì miễn bàn - cô nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn

- Ok thôi ! Nhưng phải coi biểu hiện của cô thế nào đã - anh nói

- Hừ! Anh là đồ tồi - cô lầm bầm

- Đưa điện thoại cô đây nhanh lên! - anh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

- Chi? - cô hỏi cộc lốc

- Rủi khi nào tui cần ”gặp” cô thì phải biết số chứ . Nhanh lên ! - anh trừng mắt nói

Joe lầm lì lôi chiếc điện thoại xinh xinh trong túi ra đưa cho anh . Matt cầm lấy và nhanh chóng nhập số của mình vào máy cô và nhập số cô vào ” sổ đen ” của anh .

Xong rồi anh phán một câu ngắn gọn:

- Chuẩn bị tâm lí đi tối nay bắt đầu làm ” y tá ” cho tui nhá - nói rồi anh cười rõ to và bỏ đi một nước.

Còn cô đứng đó muốn cầm dao phóng cho anh chết giắt luôn tại chỗ (hixhixhix ss nhà ta dữ we'). Cô ko hiểu hôm nay cô gặp vận xui gì mà gặp phải một tên điên khùng như vậy . Chán thật ! Cô thầm nghĩ rồi lủi thủi trở về lớp. Suốt tiết học đó cô ko tài nào mà học được cả. Cũng tại tên Matt đáng ghét đó đó - cô thầm rủa

- Mọi chuyện là như vậy đó - Joe kết thúc câu chuyện bằng một giọng buồn buồn

Còn mí người kia thì ngồi cười lăn cười bò cả ra , làm cho cô cảm thấy nóng máu vô cùng . Cô quát lên:

- Mí người còn cười được nữa hả? Đúng là ác mà , cười trên sự đau khổ của người khác . Hừ - cô trách ba cô bạn mình

8. Chương 8

- Hahaha. haha ko ngờ bà cũng vậy ...hahaha

- Hơ mà nghĩ cũng hay hay . Ko hiểu anh em nhà các người mắc cái giống gì mà cứ thích dè dặt người khác thế? - Rannie cầu nhàu

- Chắc mí người có bệnh về tâm nhĩ ời - Ariel vừa ngồm ngoàm ăn kem vừa nói

- Cô... - Joseph tức xì khói vì hem làm gì được cô

- Sao? Cô cô cái khỉ gì ? - Ariel liếc anh một cái sắc lẹm - nói ko lại thì đừng nói (hixhixhix tội nghiệp anh tui)

- Tui chưa thấy con gái gì mà chần ăn chần quẩn như các cô ! - Mike lên tiếng bênh vực bạn

- Chúng tui vậy đó rồi sao? Chướng mắt uh? Vậy thì đuổi chúng tui đi cho các anh rảnh mắt mà cũng đỡ mệt hơi nữa - Rannie tuông một tràn rồi cô khinh khỉnh nói thêm - hông chừng đuổi chúng tui rồi anh còn sống thọ hơn được vài năm nữa á

Lời nói của cô làm ọi người cười bể bụng. Còn mặt Mike thì chuyển từ đỏ sang tái mét . Anh chàng tức rung người nhưng vẫn cố gắng kềm chế và nở một nụ cười ác ma với Rannie làm cô sởn gai óc :

- Đuổi cô? Tui đâu có ngu mà mắc bẫy . Tui thà bị tổn thọ nhưng bù lại có thể từ từ hành hạ cô mỗi ngày. Chỉ nghĩ tới đó thôi mà tui đã thấy sung sướng ời ! Hahahaha

- Anh ... được để tui chống mắt coi coi anh sẽ hành hạ tui thế nào - Rannie ngênh mắt thách thức

Trông tình hình có vẻ hem êm đẹp gì choa mí , Matt mới lên tiếng nói:

- Thui hôm nay chủ yếu là vui chơi thôi hai đứa mỗi đứa nhường nhịn nhau một câu đi ha?

- Không bao giờ - cả hai đồng thanh

- Ai cho anh / cô bắt chước tui ? - đồng thanh tập hai

- Bắt chước cái con khỉ - đồng thanh tập ba (anh chị nì hợp dữ)

- Hứ

- Hai người đồng thanh đồng thủ quá ha? Người ngoài nhìn vào ko biết còn tưởng là hai người.. - Nana nói mà lòng sợ như cây sậy

- Xí ! Cho tiền tui cũng ko thêm ! - Rannie vừa nói vừa nguyền Mike một cái rồi cố nói kéo dài cho anh nghe - Bà đừng đánh giá mất thẩm mỹ của tui thấp vậy chứ !!!

- Tui cũng ko thêm . Hạng con gái đánh đá, dữ như bà chần như cô dù vút ra đường tui cũng ko thêm ngó tới hướng chi là nói đến chuyện nảy sinh quan hệ - Mike ngồi kể bên nghe vậy cũng ko vừa đắp chát lại (anh iu cũng dữ dẫn thiệt)

- Hứ ! Còn đỡ hơn những người miệng nói một đằng lại làm một nẻo. Lúc thì nói là ko ưa mà tối ngày cứ lèo đèo bám theo như oan hồn ko tan - Rannie nói bóng gió

- Cô.... ko ngờ cô còn ác miệng tới vậy - Mike ngênh mắt nói

- Hô hô hô ! Anh biết như vậy hình như quá muộn rồi đó . Chẳng những vậy mà tâm địa cũng rất xấu hahahaha - nói xong cô làm dấu hình chữ V của kẻ chiến thắng để trêu ngươi Mike

Mike thì giờ đây giận tím tái cả mặt. Đôi môi mím lại tưởng chừng như sắp tứa máu . Còn Rannie vẫn trơ mặt ra , cô thấy hả dạ vô cùng vì đã đánh gục anh một cách tuyệt đối. Rồi cả hai cùng quay mặt về chỗ khác làm ọi người càng thêm lo lắng . Trống ngực ai nấy đều đập thành thịch như chực chờ nhảy ra ngoài. Đột nhiên Rannie quay lại nói với ba cô bạn mình:

- Ra nhảy thôi ! Tối đây mà ko chơi cho thỏa thì hơi uống!

- Ờ.. ờ.. - ba cô nhìn nhau kinh ngạc . Hem ngờ Rannie thay đổi thái độ lạ như vậy.

Nói rồi bốn cô bỏ ra sàn nhảy để các anh ngồi đó với một khuôn mặt ngạc nhiên tột độ. Các cô như hòa mình với dòng nhạc Disco sôi động, Rock cuồng nhiệt .. Họ nhảy như thể chưa bao giờ được nhảy, sàn dance giờ đây như bừng sáng hẳn lên . Mọi người đều đứng xoay quanh thành một vòng tròn bao bọc lấy bốn cô.

Họ trở mắt nhìn những cái uốn éo điệu nghệ , cái đánh hông uyển chuyển của các cô mà thầm khâm phục. Còn mí anh nhà ta thì khỏi phải nói ời. Các chàng ngồi há hốc mà nhìn . Vì họ ko ngờ các cô biết nhảy mà lại rất sành và đẹp nữa là khác. Đây là một phát hiện đầy thú vị cho bốn anh.

Trong bốn cô , người nhảy xung nhất có lẽ là Rannie.

Những bước dọc trong người cô như được phát tiết ra hết. Chợt ở đâu có mấy chàng trai lạ mặt xuất hiện. Họ đến nhảy cùng với các cô , nói một cách chính xác hơn là họ cố tình làm vậy. Còn các cô thì thấy rất bình thường , vì đây là sàn dance thì ai mà chẳng có quyền nhảy chứ! Nhưng sự việc đâu chỉ đến đó là xong, thấy bốn cô ko có phản ứng gì nên họ càng lấn lướt hơn. Họ bắt đầu giở trò sờ sẫm khắp mí cô. Bốn cô giờ này mới giật mình hét lên:

- Mấy người làm cái gì vậy? - bốn cô hét lớn làm ọi người giật mình

Tiếng nhạc chợt tắt hẳn sau tiếng hét của mí cô. Các anh thấy vậy cũng hoảng hồn lao tới

- Em gái làm gì mà dữ vậy? Bọn anh chỉ muốn nhảy cùng em thôi mà - một tên vừa nói vừa lấy tay sờ lên mặt Nana một cách nham nhở

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của các người ra khỏi người tôi ngay !- cô tức tối quát

Vừa nói cô vừa giật phắt đôi bàn tay góm ghiết của gã đàn ông đó ra. Hắn chẳng những ko tức tối mà hắn còn cảm thấy phấn khích hơn . Hắn ta kê mặt sát mặt Nana , mùi rượu nồng nặc trên người hắn phát ra làm cho cô muốn phát ói rồi sổ sàng nói:

- Em gái ko cho thì thôi làm gì dữ vậy? Nóng giận như vậy ko tốt cho sức khỏe đâu !!!

- Đúng đó ! Mí em xinh đẹp như thế , nhảy hay như thế thì làm bạn nhảy với bọn anh đi nha cưng !! - một tên khác cười bốn cợt nói với Rannie

Biết là mình gặp phải những tay ” gian hồ gốc ” rồi nên mí cô tái cả mặt . Giờ muốn kêu cứu cũng ko được vì hầu như những người vây quanh các cô hầu như là bạn bè của mí tên đó . Còn những người khác thì họ ko muốn bị vạ lây nên chẳng ai dám ra tay giúp đỡ . Thấy tình thế nguy cấp , các cô chuẩn bị đánh bài chuẩn thì bị bọn họ tóm lại

- Í Í Í ! Muốn đi à? Đâu có dễ vậy cưng ? - tên cầm đầu lên tiếng nói với giọng ngọt xớt làm cho các cô rùng mình

- Mí người muốn gì? - Joe đánh mặt hỏi

- Hehehehe thì muốn bọn em hầu rượu bọn anh một tí thôi chứ có gì đâu !!! - hắn cười một cách nham nhở nói

- Ko bao giờ !!! - bốn cô đồng thanh

- Hô hô hô ko được à? Ko được cũng phải được thôi cưng à! Nhưng em yên tâm đi . Bọn này đối với phái nữ rất nhẹ nhàng , nhất là những người xinh đẹp như các em đây !! - hắn nói mà nét mặt rất ư là đều

- Các người lấy cái quyền gì mà ra lệnh cho chúng tôi ? Tôi nói cho các người biết cho dù chết các người cũng ko bao giờ được cái diễm phúc đó đâu ! - Nana hất mặt nói (hixhixhix ss nhà ta gan we')

- Về nhà nằm mơ sớm đi ! - Rannie đánh đá nói

- Oh tụi bây ơi ! Người đẹp nổi nóng rồi kìa - tên đó quay sang đám đàn em vừa nói vừa cười hô hô - Tụi bây còn ko mau qua đỡ dành người đẹp?

Dứt lời, một đám từ từ tiến tới chỗ của bốn cô , họ cười đùa một cách lơ lửng. Rồi họ kéo các cô vào lòng mặc cho các cô vùng vẫy , la hét. Bàn tay thô bạo của họ lộ xẹt bốn nàng đi ko một chút thương tiếc . Bỗng :

- ” Chát”

Một cái tát như trời giáng vào mặt của bốn cô ” tặng” ấy tên đó làm cho chúng chói với . Bọn chúng mở trừng đôi mắt ra nhìn bốn cô đầy tức tối như thể muốn ăn tươi nuốt sống các nàng . Nhưng ko hiểu sao lúc

đó mí ss nhà ta lại mạnh mẽ lạ thường. Các cô ko hề khiếp sợ mà lạnh lùng nhìn vào mắt bọn chúng nói - Thật là quá quắc ! Các người là một lũ cướp sao? - Joe tức tối hét lên

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm những chuyện đồi bại đó thật ko còn coi dương pháp ra gì mà ! - Ariel giờ nóng quá mới bậm môi nén cơn giận lên tiếng:

- Mấy con ranh này - tên cầm đầu long mắt gầm lên rồi hất lao đến chỗ các cô định dạy cho bốn nàng một bài học thì ngay lúc đó...

- Tao cấm mày đụng đến các cô ấy - Matt giờ như một con thú hoang đầy phần nộ . Anh từ từ bỏ tay của tên đó ra sau làm hấn đau đớn rên rỉ (ủa anh hùng cứu mỹ nhân kia)

- Mày ... mày là ai? - hấn lắp bắp hỏi

- Tao? Mày ko có tư cách để biết đâu - Matt lạnh lùng nói

- Ô .. cái thằng này mày dám nói chuyện với đại ca tao như đó hả? - tên đàn em nói xong định phóng đến túm lấy cổ áo Matt nhưng đã bị một bàn tay chặn lại

- Ê ! Tụi bây cũng " du côn " dữ ha ? Nhưng anh mày đây cũng rất " du côn " đấy nhé !!! - Mike chụp tay hấn rồi hất mặt cười cười nói - Ko tin thì thử đi ha ? Nhưng mà Danson à ! nếu tao nhớ ko lầm thì lần trước tao đã " lỡ tay " đánh một đứa nhập viện đến giờ vẫn chưa ra phải hem ? - Mike ra vẻ suy nghĩ rồi quay lại hỏi Danson đang đứng kế bên cạnh Nana

- Ủa ! Mà hình như mày lúc đó chỉ dùng có 2/3 công lực à ! - Danson cười nói nhằm hù dọa đám kia sợ

- Hôm nay hình như tâm trạng của tao nó ko được tốt choa mấy đâu . Nên tao cũng đang suy nghĩ coi nên " tiếp đãi " anh bạn nhỏ này bằng cách nào nữa . Mày nói tao nghe coi - Mike từng từng nói với Danson nhưng mắt lại hướng về tên nhãi ranh anh đang giữ trong tay

Còn hấn khi nghe Mike và Danson một người hát một người hò hồn vía hấn bắt đầu lên mây mất tiêu . Thế nhưng hấn vẫn rùng rợn nuốt nước bọt mà nói với giọng lắp bắp:

- Mấy người định hù thằng này sao? tao ko sợ đâu có ngon tụi bây thử đi (hixhixhix tên này hem biết chữ chết viết sao ời)

Vừa dứt lời , Mike đã nện một quả đấm đầy " chất lượng " vào thẳng khuôn mặt " dễ xương " của hấn , làm choa hấn ta chói với . Máu từ mép miệng ứa ra còn phần môi dưới thì bị bầm tím do cú đấm quá mạnh (em nói rồi muh anh nì ham hổ vè)

- Sao hả? Nữa ko? Anh mày đây ko thích nói ko đâu ! - Mike trừng mắt nhìn

- Tụi bây... thật ra tụi bây là ai hả? - tên đại ca thấy đàn em của mình bị đánh cũng sôi máu gà lên mà quát

- Chẳng phải tao đã nói với mày ban nãy rồi sao? Mau quên thế? - Matt thủng thỉnh đáp

- Tụi bây... anh em đâu? Lên hết cho tao , tao ko tin ko làm gì được tụi bây - Hấn ngoái đầu lại ra lệnh cho bọn đàn em

Bọn đàn em sao khi nghe được lệnh thì hăng hái xông tới. Nhanh như cắt , mí anh nhà ta đã né kịp và nện ối thẳng một cú " sút " vào bụng , vào mặt. Thấy cảnh tượng đó, ai nấy cũng hoảng hồn bỏ chạy tán loạn . Còn bốn chàng càng đánh , càng xung sức . Những thế võ, những cú ra đòn vừa dứt khoát lại vừa chuẩn sát làm cho bọn nó trở tay ko kịp .Bốn nàng đứng đó tái xanh cả mặt, họ cứ hét lên:

- Nè ! Bốn người đừng đánh nữa có được ko? - Joe sợ quá nói

- Á... - một tên bị Joseph đá văng tới chỗ của Ariel đang đứng làm cô nàng khiếp sợ la lên - Đừng đánh nữa mà !!!!

- Nhiều đó đủ rồi mà ! Ngừng đi - Rannie hét lên

- Tại sao lại thích động tay động chân thế hả? !! Ngừng ngay cho tôi nhờ ! - Nana tức quá hét lên nhưng đường như vô tác dụng với các anh

- Đừng mà ! Đừng đánh nữa mà ! - Ariel mếu mào nói mà nước mắt sắp ứa ra ngoài . Cô sợ vì các cô mà liên lụy đến mấy anh lắm ! Dù sao thì chuyện này cũng vì các cô mà ra nên nếu lỡ các anh có bị gì thì chắc mí cô sẽ ân hận suốt đời.

Nhưng cô ko biết rằng những điều cô lo sợ là quá thừa . Vì đối với những tay học võ siêu hạng như bốn anh đây thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi

Chẳng mấy chốc , bọn côn đồ đó đã nằm la liệt trên sàn nhà. Đứa nào đứa nấy kêu la rất thảm thiết . Đột nhiên :

- " Xoảng "

Tiếng chai thủy tinh bị đập vỡ và nhữnh mảnh miến chai văng tứ tung ra sàn làm ọi người giật mình quay lại nơi phát ra tiếng vỡ đó. Một đám người khác vừa cầm gậy, vừa cầm dao đang áng ngưỡng ngay cửa . Tên đứng đầu lớn tiếng nói :

- Tụi bây thả nó ra cho tao ! Nếu ko thì đứng hòng ra khỏi đây

- Đại ca ! Đại ca cứu em với - tên ban nãy bị Matt bẻ gãy tay lên tiếng kêu cứu

- À ! Thì ra là đàn anh của những tên này - Matt thầm nói - đàn em của anh đang quyến rũ người yêu của chúng tôi đó ! Vậy nên nếu anh là người hiểu lý lẽ thì đừng xen vào chuyện này - đột nhiên anh chuyển giọng nghiêm nghị nói

- Anh nói ai là..... - Joe định lên tiếng phản ứng thì bị Nana lôi tuột lại nói

- Bà đừng có kích động vậy chứ ! Hắn ta đang muốn cứu chúng ta nên mới nói vậy đó ! Bà ráng im lặng một tí đi - Nana nãy giờ im lặng quan sát mọi lời nói và hành động của hai bên nên mới nói với Joe như đã ngầm hiểu ý định của Matt

- Nhưng..... - Joe định nói thêm gì đó nhưng đã bị Rannie và Arriel chặn họng lại

- Nana nói đúng đóá bà chịu thiệt tí đi ! - Rannie nóng ruột nói

- Ba bà có cảm thấy hình như ko khí càng ngày càng căng thẳng hay ko? - Ariel nhăn mặt nói

- Nếu cứ như vậy hoài tui e là có chuyện lớn hơn nữa - Nana như đồng tình nói

- Vậy tính sao ? Bà mau nghĩ cách đi chứ - Joe và Rannie lo sợ thúc Nana

- Bây giờ tui cũng rối lắm nè ! Đành phó mặc cho bốn tên đó thôi . Hy vọng họ làm nên chuyện nếu ko thì tiêu cả đám - cô lắc đầu nói

Nãy giờ bốn chàng và tên thủ lĩnh đang kinh nhau toé lửa. Không khí nồng nặc mùi thuốc súng . Nhưng Matt , Mike, Danson và Joseph thì chẳng có vẻ gì là sợ sệt cả . Chỉ có điều là các anh đang lo suy nghĩ cách để đưa các cô ra ngoài mà ko bị sức mẽ thì quả là hơi khó khăn. Nếu một mình các anh thì chuyện đó rất dễ dàng nhưng vì các cô ko có võ nên việc vừa bảo vệ các cô vừa đối phó với mí tên nhiều chuyện kia thì hơi bị vướng bận.

- Lát hồi anh ở đây “thanh toán ” bọn này mấy đứa mau dắt các cô ấy chạy đi nghe chưa? - Matt nói nhỏ

- Ko được em ko thể bỏ anh lại một mình được - Danson phản đối

- Hãy nghe anh đi ! - Matt cương quyết nói - Bây giờ chúng ta ko còn con đường khác đâu

- Uhm ! - Danson đành chấp nhận vì anh biết với cá tính của anh mình thì dù có nói nữa cũng bằng thừa

- Chuẩn bị nhé ! ... một ... hai.. ba .. chạy !!! - Matt hét lên và xông đến đám ” du côn ” đang đứng trước mặt mà giải quyết từng thằng một. Còn Danson, Mike và Joseph nhanh tay kéo các cô chạy thật lẹ ra khỏi quán

- Nè Nè !!! Chuyện gì vậy hả? - Nana hốt hoảng vừa chạy vừa hỏi

- Chạy đi đừng hỏi nhiều quá ! - Danson gắt lên làm cô im bật

- Còn Matt thì sao? Anh ta ko sao chứ ? - Joe ngoái lại lo lắng hỏi

- Anh ấy võ giỏi chắc ko sao đâu - Mike vừa thở vừa nói Thế là cả đám cầm đầu mà chạy thực mạng . Được một khoảng xa thấy ko có ai đuổi theo thì họ dừng lại nghỉ mệt. Ai nấy đều thở hổn hển

Lại nói về Matt , do bọn nó càng ngày càng kéo đến quá đông nên anh đánh riết cũng thấm mệt nên mới tìm cách chuồn

- A !! Sao tui bây lại trở lại đây ? - Matt cố tình đánh lạc hướng chúng . Thừa cô hội bọn nó ko để ý anh phóng thẳng người ra ngoài và cầm đầu chạy thực mạng.

Còn bọn đó cũng đâu có để yên đâu . Bọn chúng thấy Matt chạy thoát liền cho người đi theo sát nút luôn. Trong khi đám người của Danson thì đang dừng lại bên vệ đường nghỉ ngơi sẵn đợi Matt luôn. Danson dựa tường thở mà đôi mắt đã nhuộm màu mệt mỏi . Thấy vậy Nana mới đến gần hỏi:

- Anh ko sao chứ?

- Ko sao tui còn có thể chạy được - anh nói mà mắt nhắm nghiền lại

- Matt thật sự ko sao chứ ? - Joe thấy lâu quá Matt vẫn chưa tới nên lo sợ hỏi lại (ô hô ! ss nhà ta đang lo kìa)

Chợt , mọi người nghe có tiếng đằng sau la lên :

- Chạy... chạy mau ! - Matt hí hục chạy tới hết lên làm cả đám hết hoảng nắm tay nhau chạy maratôn tiếp tục

Bỗng Joe cảm thấy bàn tay mình ấm áp lạ thường thì ra Matt đã nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô cùng chạy (ui lằng mạn ghia lun) . Ko hiểu sao lúc này cô cảm thấy rất vui và nỗi sợ hãi biến mất tự lúc nào cô cũng ko hay

- Đại ca ...chúng nó chạy mất rồi.. tính sao .. ? - tên đàn em vừa nói vừa thở gấp rút

- Thôi.. bỏ đi.. - thủ lĩnh của chúng nói với vẻ mệt mỏi

Chạy được một khoảng khá xa , Matt ngoảnh đầu lại thấy ko còn người đuổi theo nữa nên mới ra lệnh choa mí cậu em ngừng lại

- Học... học.. học - bốn cô do mệt quá nên ngồi phịch xuống đất luôn

- Đúng là.. đúng là gặp các cô lúc nào cũng mang lại phiền phức cho chúng tôi - Mike mỉm cười nhạo nói

Anh . anh nói cái gì ? - Rannie đang thở hồng hộc quắc mắt hỏi - nếu ko phải các anh bắt chúng tôi đến đây thì cũng chẳng có chuyện này xảy ra - cô tức giận nói

- Cô . cô thật là ngoan cố mà! Biết vậy tui ko thêm cứu cô - Mike điên tiết lên nói

- Ai cần anh cứu chứ ? Đồ tài lạnh - Rannie cũng ko vừa nói

Thật ra cô cũng định sau khi an toàn sẽ cảm ơn các anh nhưng... nhưng bây giờ thì có vẻ ko cần thiết nữa rồi.

- Ban nãy làm mình còn định thay đổi cách nhìn về hần nhưng bây giờ thì ko bao giờ . Hứ ! Nhìn cái mặt khó ưa - Rannie thâm nghị

- CÔ nói cái gì? Tui tài lạnh ? - Mike trợn mắt lặp lại câu nói của Rannie - nếu ko nhờ tui là cô chết lâu ời . Còn ở đó mà nói tui - Mike gân cổ cãi

- Anh nói vậy là sao? Ý anh nói là lỗi tại tui đó hả ? - Rannie sùng máu đứng phắt lên hỏi

- CHứ ko đúng sao ? Ai bảo cô cố tình nhảy cho đẹp để cho tui nó có cơ chọc ghẹo làm chi - Mike khoanh tay trước ngực nói mà nhìn nơi khác ko thèm nhìn Rannie

- Tại bọn họ thui chứ có phải tại tui đâu - Rannie nghe Mike đổ oan ình như vậy tức lắm nên nói luôn - Mà kể cũng lạ, việc tui nhảy cùng mấy tên đó có liên can gì đến anh mà anh phải nóng giận như vậy? Chẳng lẽ anh đã.... thích tôi ?

Bị cô nói trúng tim đen, Mike quê lắm nhưng vẫn cứng miệng nói bừa nhưng anh đã vô tình chạm đến lòng tự ái của cô

9. Chương 9

- Ai mà thèm thích cái hạng đàn bà mà ai muốn quen cũng được. Thấy trai là tươu tươp là bắt đầu phô diễn tài nghệ của mình ra à, hạng người như cô có cho tui cũng ko thèm chứ đừng nói là thích

Bị xúc phạm như vậy, Rannie tức lắm mà ko tài nào mở miệng nói được , cô cảm thấy mắt đã mình đã bắt đầu rướm rướm nước nhưng cô gượng nói - Anh có ngon thì nói lại một lần nữa đi ! Con người anh nói mà ko biết suy nghĩ lại à ? Tại ai mà chúng tôi đến đây? Tại ai lôi kéo hả? Ai mượn anh cứu nào ? Nếu ko phải vì cái hợp đồng quái quỷ đó thì chúng tôi đâu có khổ sở như thế này đâu. Đã vậy bây giờ lại còn phải nghe anh xía xối như vậy hả? - Rannie làm một tảng

Còn Mike thì ko ngờ được chỉ biết đứng đó mà giương mắt nhìn. Bây giờ anh cảm thấy hối hận vô cùng vì đã nói ra những lời ko phải với Rannie . Anh định lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang dần rơi lăn chã trên khuôn mặt xinh đẹp của cô . Nhưng đã bị Rannie hất phăng ra ko một chút thương tiếc . Mike ko vì thế mà giận , anh xiu giọng nói:

- Xin lỗi ! Tôi... tôi.. thật sự xin lỗi ! - anh thành khẩn vô cùng

Nhưng điều đó đối với Rannie chẳng khác nào thêm dầu vào lửa làm cho cô càng tức giận hơn. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, lấy tay chùi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của mình và đánh giọng nói :

- Ko cần ! Tui ko cần những lời xin lỗi đó . Nếu xin lỗi mà lần sau lại tiếp tục sự việc tương tự rồi lại xin lỗi thì tôi thật sự ko thể nào chấp nhận được

- Lúc đó tui thật sự ko cố ý nói những lời làm tổn thương cô mà ! Tui phải làm sao cô mới tha lỗi cho tui đây ?? - Mike khổ sở nói

- Tui đã nói là anh ko cần làm gì cả cũng ko cần xin lỗi tui - Rannie nhìn thẳng vào mắt Mike nói

Nãy giờ mọi người đứng đó đã chứng kiến hết mọi sự việc. Nếu nói một cách khách quan thì Mike quả là có lỗi trước nhưng xét về tình về lý thì có thể tha thứ được , Vì một người làm sai mà biết nhận lỗi thì là tốt rồi. Thấy bạn mình có vẻ làm quá gắng, Nana mới chạy lại chỗ Rannie nhẹ nhàng khuyên :

- Rannie tui nghĩ chuyện này Mike cũng ko hoàn toàn có lỗi đâu - Nana nói

- Bà nói vậy là sao? Ý bà là tui có lỗi à ? - Rannie quay phắt lại hỏi Nana bằng giọng tức giận

- Ko phải ! Bà bình tĩnh nghe tui nói cái coi - Nana nhăn mặt bực mình con bạn quá cứng đầu

- Vậy. bà nói đi - thấy Nana cương lên Rannie xiu giọng nói mà quay lưng về phía Mike

- Mike xúc phạm đến lòng tự trọng của bà quả thật là Mike ko đúng nhưng mà bà có nghĩ lại xem tại sao Mike lại nổi giận hay ko?

- Tui..... - Rannie thật sự lúng túng ko biết trả lời câu hỏi của nhỏ bạn như thế nào

- Tại vì bà là bạn của Mike với lại tại vì Mike muốn bảo vệ cho bà mà thôi - Nana nói tới đây thì ngừng lại một tí để xem phản ứng của Rannie rồi cười cười kéo cô ra xa một tí nói nhỏ

- Ai bảo bà hôm nay trông bắt mắt quá làm chi để bọn con trai nhìn lác con mắt. Mike có phản ứng như vậy cũng có thể hiểu được gặp tui chắc tui cũng vậy quá à ! - Nana cứu bồ , nói đỡ cho Mike

- Nhưng hẳn ta đã mặt hạng tui thế nào chắc bà cũng nghe rồi chứ - Rannie nói

- Tuy quen Mike ko được lâu nhưng tui cũng có thể hiểu được con người của Mike là thế nào. Người ngang ngược , cứng đầu như hẳn ta mà hôm nay xuống nước năn nỉ , xin lỗi bà thì thật là một chuyện hiếm có đó

. Bà có thấy vậy ko? - Nana nhìn nhìn Rannie hỏi - Bà hãy nhìn kỹ trong mắt hần ta đi ! Tuy hần ngang thiết, ăn nói lại hàm hồ ko thêm nghĩ trước nghĩ sau nhưng thật chất hần ta ko có cố ý chạm đến tự ái của bà

-..... - Rannie im lặng suy nghĩ những điều mà Nana vừa nói thì quả thật Mike lúc đó rất lo cho cô. Khi cô sắp sửa bị tên lưu manh kia cho ăn tát thì anh chính là người ra tay giải nguy cho cô . Đó là điều cô ko thể chối bỏ được, nhưng cô rất ghét cái thái độ tự cao tự đại của anh

Nana này giờ thăm quan sát nét mặt con bạn. Cô như hiểu được một ít là Rannie đã phần nào bị lời nói của cô thuyết phục. Nên thừa dịp Rannie đang bị lung lay ý chí cô chơi luôn một đòn phủ đầu luôn - Bà ko thấy là nét mặt hần ta rất thành khẩn hay sao? Mà bà cũng thừa biết là hần ta ko biết cách en nói muh bà chấp làm gì ệt hơi - Nana vui vẻ nói chêm vào một câu để chọc cười Rannie - Tui nghĩ trong các môn học chắc chắn môn Tập làm văn là hần dốt đặc cục quá!!

- Hihihihihhi - Rannie giờ này mới chịu cười . Và cô cảm thấy trong người như trút đi được một gánh nặng, tinh thần đã dễ chịu hơn nhiều rồi. Ngẫm lại , những lời Nana nói là cổ lý vô cùng, nên cô cũng ko còn bức bối trong người nữa. Bây giờ cô đã biết nên xử trí Mike thế nào ời !! Nhưng điều làm choa cô thấy khoái nhất là bắt tên ” đại ma đầu ” kia phải cúi đầu xin lỗi mình hehehehe

Rannie đi từng bước đến trước mặt Mike mà cao giọng nói:

- Cũng may cho anh là hôm nay Nana nó nói dùm choa anh nếu hem tui sẽ giận anh suốt đời. Nể tình nó tui chấp nhận lời xin lỗi của anh .. - Rannie cười cười nói

- Thật sao? Cô chịu tha lỗi cho tui hả? Mike mừng quýnh và nhìn sang Nana với đôi mắt biết ơn nhưng niềm vui đóa chưa đầy năm phút đã bị cô dập tắt ngay khi....

- Ê ! Khoan mừng vội đã , tui tha cho anh nhưng phải có kèm theo điều kiện nữa - Rannie nham hiểm nhìn anh cười

- Hả ? - chẳng những anh hả mà ba anh còn lại cũng ngạc nhiên ko kém . Họ ko biết Rannie định giở trò gì nữa đây

- Điều kiện của tui là..... là.....- Rannie cố tình kéo dài thời gian cô Mike ngệt thở chờ chơi

- Là gì nói đại đi ! Tui đợi nghe mà sắp nín thở rồi nè - Mike nhăn mày hỏi

- Đúng đó - ba anh kia cũng nhiều chuyện lên tiếng

- Hihihihi các anh đồng lòng dữ ha ? - Rannie nhìn bốn anh cười cười nói

- Đương nhiên ! Chúng tôi là anh em cóa phước cùng hưởngm cóa họa cùng chia . Nay Mike gặp khó khăn thì dĩ nhiên phải giúp ời - Matt tà lệt , bày đặt anh hùng rơm nói (hixhixhix thui rùi rùi lượm ời)

- Mí anh cũng vậy hả? - Rannie tùm tùm nhìn Joseph và Danson hỏi

- Chứ còn sao nữa ! Anh em đồng hội đồng thuyền muh - Joseph nói và anh với Danson gật đầu cái rụp

- Cô nói lẹ lên đi tui mệt quá - Mike khổ sở nói

- Có phải cái gì ” các anh ” cũng chấp nhận phải hem ? - Rannie hỏi lại một lần nữa choa chắc en

- Phải - bốn anh đồng thanh nói (tiêu mí anh ời mí anh ời)

Nhưng mí anh ời! Mí anh ham hố chi vậy? Các anh bị sập bẫy ời cóa biết hem? Tuy Rannie đang giận thật nhưng cái đầu thiên tài của cô ko có vì thế muh ngưng hoạt động đâu. Mà nó còn làm việc gấp đôi bình thường nữa kia. Cóa nằm mơ bốn anh cũng ko ngờ chỉ vì một phút sơ hở yếu lòng mà đã đưa mình vào tròng cô một cách ngon lành. Rannie lần này sẽ bắt các anh trả lại món nợ mà các cô phải chịu. Cô sẽ làm cho bốn anh ” sống dở chết dở ” hahaha

- Được nếu mi người đã nói thế thì đừng trách Rannie nì độc ác nhé hahahaha - cô nghĩ thầm rồi ngênh mặt nói:

- Tui muốn bản hợp đồng của chúng ta phải đảo ngược lại hết . Sao hả? - cô hất mặt nhìn Mike hỏi - hiểu hem ? Nhìn anh ngơ ngơ chắc hem rùi

- Ý cô là..... muốn đổi ngược vị trí hiện tại đó hả? - Joseph lơ mờ hiểu ra

- Hihihhi xem ra anh cũng ko hổ danh là thiên tài ha ? - Rannie khoanh tay cười cười nói

- Cô..... - Joseph cũng đành pò tay

- Ê ! Ý của cô ta là sao hả? - Mike quay sang thẳng bạn hỏi

- Cô ta muốn mình làm ôsin cho bốn cô ấy - Joseph nhìn Rannie bằng đôi mắt hình viên đạn

Sau khi nghe Joseph nói xong thì ba anh kia đồng thanh hét lên: - Ko bao giờ

- Hehehehe ko muốn cũng ko được . Ban này ai bảo các người ” xung ” quá làm chi bây giờ đã nói định nuốt lời à ? - Rannie nhìn mí anh đặng đặng sát khí

- Sao hả ? Có chơi phải có chịu chứ - Joe lên tiếng nói khích

- Hay là chưa gì đã sợ rồi à ? - Ariel thêm vô , rồi quay sang Rannie cố tình nói lớn cho bốn anh nghe - Hơi ! Rannie ơi ! Tui thấy bà đã chọn sai đối tượng để tin tưởng òi đó. Chỉ biết nói mà thôi!!

- Chán thế ! Thui tụi mình đi thui Rannie ơi ! Tui nghĩ bây giờ bà có giận ai đó suốt đời tui cũng hem thêm can ngăn nữa đâu . Vừa tốn sức mà chẳng được gì - Nana nói lớn rồi vờ kéo tay Rannie toan bỏ đi

- Ai nói chúng tôi chỉ biết nói thôi chứ ? Hứ ! Hoàng tử của Vĩnh Phong ko bao giờ nuốt lời - Danson nghe nóng mũi liền trả lời

- Vậy à ? - Nana lơ lửng hỏi

- Đương nhiên ! Chúng tôi có chơi dĩ nhiên có chịu - Matt nói

- Oh hô ! Vậy thì làm ngay bây giờ đi . Tui hem tin tưởng các người choa lém đâu - Joe vừa ngáp vừa nói làm cho Matt tức điên người . Vì đây là lần đầu tiên có người nói anh ko đáng tin cậy

Ngay lập tức , mí anh móc phăng tờ gộp đồng ra và hí hoáy viết gì trong đó và kí cái ” rẹt ” rồi chìa ra trước mặt các cô.

- Mọi người..... mọi người đâu cần vì tui mà làm thế chứ ! - Mike xúc động nhìn ba anh kia nói

- Mà nói gì thế ? Chúng ta là anh em mà , mà gặp khó khăn chẳng lẽ tụi tao ngó lơ được sao ? - Danson cười đáp

- Đúng đó ! Với lại anh hùng trả thù mười năm chưa muộn . Hãy để cho họ cười đã đi rồi mình từ từ trả thù cũng chưa muộn muh - Joseph vỗ vai bạn nói

- Cám ơn tụi bây. Tao quả thật hem lắm khi đã làm anh em với tụi bây - Mike mỉm cười nhìn bạn nói

- Ê ! Sao lại bỏ quên thề anh nì vậy ? - Matt bon chen xen vào

- Hihhi ! Quên ! Còn anh nữa chứ - Mike vui vẻ nói và vỗ vai Matt một cách thân tình

Mí cô nàng này giờ lui cui coi tờ hợp đồng đã được chỉnh sửa theo thể yêu cầu thì mừng hóm. Khi quay sang thấy mí anh đang đóng phim ” anh em nghĩa nặng tình thâm ” thì muốn phát ớn lạnh . Joe lên tiếng nói ngắt ngang câu chuyện của bốn anh:

- Mí người đóng phim này giờ đủ chưa ?

- Cô.. - Matt cứng họng hem nói nên lời

- Tui sao ? - Joe dắc thẳng hỏi

- Đúng là đàn bà con gái gì mà như chần - Matt liếc cô nói

- Tui vậy đó hahahaha - Joe cười gian làm Matt đứng pò chiều lun

Là..lá..la..la....là..lá...l a.....

Tiếng chuông điện thoại của Nana vang lên dập tắt cuộc chiến của Matt và Joe. Cô quỳnh quáng nhất điện thoại lên nói:

- Alo ??? Anh gọi em có gì hem ?

- Có gì hem? Nói nghe ngon nhỉ ? Biết bây giờ là mấy giờ ko mà còn chưa chịu về hả? - tiếng Ken hét lên bên đầu dây bên kia làm Nana phải để điện thoại ra xa ba mét (hixhixhix nói hơi quá)

Cô đành cười hì hì choa qua chuyện rồi nói giọng cóa lỏi:

- Sorry anh hai nha !!! Tụi em quên . Nhưng hem sao giờ tụi em vìa liền à !

- Uhm ! Được vậy thì tốt . Nếu hem thì đừng trách anh tống khứ em về Mỹ lại nha !!!!! - Ken nham hiểm phán một câu làm hờn vía Nana lên mây Cô lắp bắp nói:

- Anh. anh đừng cóa hù em nha !!!!!

- Anh đâu cóa rảnh mui hù !! Hem tin thì thử là biết liền à - Ken cười cười nói

- Ok ! Em biết òi ! Em sẽ về liền - cô hoảng quá nói

- Vậy thì giỏi đó nhóc - Ken nói xong rồi cúp máy cái rụp hem để choa cô nói thêm lời nào

Nói chuyện với Ken xong, Nana mồ hôi mồ kê đổ đầy. Thấy lạ, Rannie cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Anh Ken gọi hả?

- Uhm ! - Nana tiu ngửu nói

- Ken là ai vậy ? - Danson nghe vậy liền hỏi

- Anh hai tui . Có gì hem ? - Nana cộc lốc đáp

- Uhm hem - anh nói

- Ủm anh Ken gọi cóa gì hem ? - Ariel lo lắng hỏi

- Ổng bảo năm phút nữa mà hem về là sẽ tống khứ mình về ngay lập tức đó - Nana nhăn nhó nói

- Hả ? - ba cô đồng thanh

- Vậy còn hem lẹ nữa ! Tui hem muốn về đây nha!! Tui coàn chưa chơi đã mui - Rannie lắc đầu nói

- Bà nói tui muốn chắc - Nana liếc bạn nói

- Mí anh còn hem biết làm " nhiệm vụ " của mình nữa hả ? - Nana đứng trước mặt Danson hỏi

- hả ? Ồ. ! Biết òi - Danson ngó ra một tí rồi cuối cùng cũng hiểu ý của Nana

- Còn anh thì phải có nhiệm vụ đưa Joe an toàn về nhà đó ! Nó mà có mất cọng tóc nào thì tui làm thịt anh ! - Nana nhìn Matt phán một câu rợn tóc gáy

Nói xong, bốn cặp đi thẳng ra bãi gửi xe rồi họ lao nhanh ra đường. Do đã quá khuya nên đường xá rất vắng vẻ, chính vì thế nên mí anh cứ " thẳng sức tung bay " . Bốn chiếc xe phóng đi với một tốc độ kinh khủng làm choa mí cô nàng chóng cả mặt. Chưa đầy năm phút, ba chiếc xe hết sức " ngẫu " đã dừng trước cửa nhà của Nana . Vì ba cô ở chung nhà nên tiện việc đưa đón hơn. Riêng về Joe thì nhà cô xa hơn một tí nên Matt chịu thiệt hơn ba theng em mình nhiều. Chưa đầy năm phút, ba chiếc xe hết sức " ngẫu " đổ xẹt trước cửa nhà Nana. Các cô quỳnh quáng xuống xe rồi chạy thẳng vào nhà. Nhưng cũng ko quên quay lại " dặn dò thân mật " với các anh :

- Ngày mai nhớ đến sớm nhớ !!! - Rannie cười hiểm nhìn Mike

- Nếu mai 7g hem thấy mệ mí anh thì đừng trách tui tui ác độc nha ! - Nana cười cười nói

- Tụi tui đi nha " ba ông tám " . Ngủ ngon và hãy mơ đến chúng tui nha ! Hahahaha - Ariel chêm thêm một câu rồi cười to cùng hai cô bạn sánh bước vào nhà

Ba anh thấy thái độ ngạo nghễ của các cô thì tức lắm . Nhưng cũng phải cắn răng, bầm bụng chịu . Ai bảo mình ngu làm gì để bây giờ thân thể bị dày dạn - mí anh thầm trách mình

- Đúng là đàn bà đáng sợ thật - ba anh có cùng suy nghĩ (mí chị em đọc câu nì xong đừng óanh em tụi nghiệp)

- Đang tức giận , khóc lóc thảm thiết muh cũng nghĩ ra cái cách nì quả là đáng gờm - Joseph thò đầu ra ngoài cửa xe nói với Mike và Danson

- Uhm ! Họ đúng thật ko giống những cô gái khác , khó đối phó hơn nhiều - Mike đồng tình nói

- Joseph à ! Tao thấy bây giờ mày lại có thêm mí đối thủ để mày đầu trí rồi đấy - Danson cười cười nói - Chiến này sẽ nhưc đầu lém đây

- Uhm !!! Thui về ! Chuẩn bị để mai coàn đi làm ôsin nữa chứ ! - Joseph nói rùi phòng xe đi Còn ba cô khi bước vào nhà thì thấy tối thui , đèn đuốc đều hém mở. Đình ninh mọi người đã ngủ, các cô rón ré đi về phòng . Nhưng tới sofa thì nghe:

- Chịu về rùi đó hả ? - Ken ngồi lù lù trong bóng đêm lên tiếng làm cả bọn giật bắn mình

Lúc đó, tất cả đèn trong phòng khách đều được bật sáng trưng. Ba cô há hốc mồm khi thấy chẳng những là Ken chưa ngủ mà còn có cả Beatrice . Họ đang ngồi chình ình đó với vẻ mặt đầy sát khí.

Biết là sắp cóa bão nên Nana mới cười già lã chạy đến ôm tay Ken dịu giọng nói:

- Anh hai ! Anh chưa ngủ nữa hả ?

- Hừ ! Hay nhĩ! Em gái chưa về thì người anh này ngủ được ngon sao ? - Ken lừ mắt hỏi ngược lại

- Tụi em đã nói là đừng chờ cửa rùi muh - Nana phụng phịu nói

- Đi mà ko biết giờ giấc để về như vậy đó hả? Mí đứa có biết anh và chị mí đứa lo cỡ nào ko ? - Ken giận lên nói - Đã mười hai giờ khuya rồi đó

- Xin lỗi muh ! Tụi em hém cố ý đâu mà !! Thui anh đừng giận nữa - Nana chấp tay lại năn nỉ

- Đúng đó ! tụi em hém muốn làm anh chị lo lắng đâu muh ! - Rannie và Ariel cũng ngồi xuống bên Ken nũng nịu nói

- Anh à ! Thui đi ! Dù gì tụi nó cũng về rồi đừng có làm ọi chuyện lớn lên nữa - Beatrice thấy Ken nổi giận nên lên tiếng giải vây choa mí cô em tinh nghịch của mình

Còn Ken thì đành ngồi đó muh pó tay đầu hàng . Vì anh biết khi bốn người đàn bà của nhà nì mà hợp lại thì dù cóa mười Ken cũng thua như chơi. Nên cách tốt nhất là im lặng , đừng nói gì cả để hơi choa ầm bụng sướng hơn.

Bỗng Beatrice quay lịa nhẹ nhàng hỏi các cô em :

- Mí đứa đã đi đâu mà về trễ vậy hả?

- Dạ... dạ. tụi em đi uống nước với bạn . Nhưng mãi lo nói chuyện nên quên khuấy mất giờ về - Rannie lấp liếm

- Thật ko? - cô nghi ngờ hỏi lại

- Thật đó !! - Nana cũng hứa theo nói rùi cô kín đáo thúc cùi chỏ vào người Ariel làm cho Ariel giật mình cũng phải nói đại

- Đúng đó ! Tụi em đi rất nhiều nơi vui quá nên mới về trễ đó muh

- Mà lạ thật - Ken ngồi nãy giờ suy nghĩ một hồi rùi nói - mí đứa mới về cóa mí ngày chứ nhiều sao có bạn nhanh vậy ?

- Á .à là bạn trong lớp đóa muh. Tại tụi em rất hợp ý nên làm quen với nhau rất nhanh - Nana nhanh trí nói

- Uhm! - Ken nghe có vẻ hợp lí nên cũng hèm hỏi thêm nữa

Riêng ba cô nàng thì hú vía . Nếu hèm nói vậy thì nói sao bị giờ? Chẳng lẽ nói họ vừa mới trải qua một trận động độ ” kinh thiên động địa ” hay sao ? Nếu vậy thì nhất định sẽ bị tổng cổ về Mỹ ngay lập tức nên đành ngậm ngùi muh nói dối thui.

- Thui ! Lo tắm rửa rồi về phòng nghỉ sớm đi ! Mai còn đi học nữa -

Ken nói xong rồi cùng Beatrice trở về phòng . Còn ba cô cũng ai về phòng nấy . Hôm nay quả là một ngày đáng nhớ của họ . Bây giờ nghĩ lại họ còn thấy ớn ớn .

Lại nói về Joe, Matt đưa cô về nhà nhưng trên đường hai người ko ngừng cãi nhau chí chóe:

- Hừ ! Tui đúng là xui xẻo muh - Matt nói

- Anh nói anh xui ? Hèm dám đâu người xui là tui thì có - Joe đáp trả

- Cô xui cái giống gì mà xui với xẻo ? - Matt hùng hực lửa nhìn cô

10. Chương 10

- Chứ sao ? Tự nhiên đang yên đang lành trở thành ôsin rồi đi tới những nơi hỗn tạp đó . Còn suýt tí là tui tưng ời , hèm phải xui là gì ? - Joe nghênh mặt nói

- Nếu ko phải nhờ tui thì cô còn mạng để ngồi đây mà nói hèm hả? - Matt trợn mắt nói

- Dĩ nhiên là anh phải có trách nhiệm bảo vệ tui ời ! Ai bảo anh dắt tui đến đó thì việc bảo vệ choa tui là hiển nhiên thui - Joe thần nhiên nói

- Cô.... cô ngang ngược vừa vừa thui - Matt lớn tiếng nói làm cho Joe giật mình . Nhưng cô cũng có vừa gì đâu , cô cũng ráng gân cổ lên nói:

- Sao ? Tui ngang vậy đó ! Mới biết hả ? anh nên nhớ bây giờ anh đang làm ôsin choa tui đó nha ! - Joe nhắc nhở

- Hừ - Matt hừ giọng

- Lo lái xe đi ! - Joe nói như ra lệnh

Matt tức run người . Anh hèm ngờ cóa ngày mình cũng gặp phải tình cảnh trái ngang nì. Từ đó đến giờ cóa ai dám ra lệnh cho anh làm gì làm gì đâu . Nay lại bị một cô gái ngang ngạnh này chỉ trở đủ điều . Thật là mất mặt quá mà , nếu để mọi người biết được chắc có nước anh đào lỗ trốn còn sướng hơn. Trái ngược với Matt , Joe thì hả dạ vô cùng , cô phải cảm ơn Rannie vì nhờ Rannie nhanh trí nên cô mới thoát được nạn , lại cóa thể có thêm một ôsin nữa chứ.

- Hehehe tui sẽ choa anh chết từ từ - Joe nham hiểm kiếc nhìn Matt cười cười

Matt sau khi đưa Joe về nhà xong thì về nhà . Đến khi đặt lưng xuống chiếc giường thân yêu của mình anh mới bắt đầu thấy thân thể mình ê ẩm cả lên. Làm suốt đêm hum đó anh hèm tài nào ngủ được (tội nghĩa chưa ?)

Sáng hum sau , ko hiểu sau hum ní mí tiểu thư nhà ta lại dậy rất sớm. Tâm trạng vô cùng hưng phấn và háo hức . Đúng 7g, xe của ba anh đến rước . Các cô vội vàng quơ cặp và lao thẳng ra cửa mặc cho Beatrice đang với theo nói :

- Mí đưa hèm ăn sáng sao?

- Dạ ko !! Tụi em sẽ ăn trong căn tin trường học !! Thui trê ời tụi em đi nha !! - Rannie ngoái đầu đáp lại rồi vụt chạy ra ngoài

Vừa gặp mắt ba anh , các cô đã nói :

- Đúng giờ ghê ha ? - Nana gật gù nói

- Dĩ nhiên - Danson lên mặt nói

- Mà Matt và Joe đâu ? Sao còn chưa tới - Ariel ngó tới ngó lui rồi hỏi

- Anh ấy đi đón Joe rồi . Có lẽ cũng sắp đến đó - Joseph giải đáp thắc mắc cho Ariel.

Dứt lời , mọi người đã nghe tiếng xe của Matt thắng gấp lịa . Do ko chuẩn bị tư thế nên Joe ngã ngào về phía trước. Đầu đập trúng cửa kính cái ” bình ” . Ai nấy đều hốt hoảng chạy lại xem xét.

- Cô có sao ko vậy ? - Matt lo lắng hỏi

- Sao chẳng gì nữa ! Cái đầu của tui ... ui da . đau quá ! Anh nhìn hem thấy sao mà hỏi ? - bị đau , Joe đâm ra quạu

- Sorry ! Tui hem cố ý ! Ai bảo cô hem chịu thắt dây an toàn cho sát vào làm chi ? - Matt trách

- Ai bảo tui hem thắt hả ? Tại ai thắng gấp mà tui bị như vậy đây ? - Joe sùng máu nói

- Bà .. bà có sao hem hả ? Đưa đầu tui coi coi - Nana quan tâm hỏi

Joe đưa cái đầu đang sưng một cục ra cho ba cô bạn ” khám xét ” mà mặt nhăn nhó như ăn phải ớt hiểm. Xăm xoi một hồi, Nana mới chọc Joe :

- Chết chưa ! Bà coi chừng bị phá tướng á !

- Hả ? thật sao ? có thật tui bị phá tướng hem ? - Joe tưởng thiệt nên quỳnh quáng hỏi Rannie và Ariel
Mọi người nhìn Joe cuống cuống vì lời nói của Nana thì ai cũng phát buồn cười . Thấy mọi người cứ lạng lạng hem nói, làm cho Joe càng tưởng thiệt . Cô mếu máo nói :

- Tui hem biết đâu! Anh làm tui bị phá tướng anh phải đền cho tui đi !! - vừa nói cô vừa dấm thình thịch vào ngực Matt

- Hahahaha - mọi người đến lúc này nhin hem nổi nữa nên cả đám phá ra cười . Còn Joe thì ngơ ngác như nai tơ hem hiểu át giáp gì

- Tui nói giỡn thui muh - Nana cười cười nói

- Hả ? - Joe trợn mắt như ko tin những gì mà mình đang nghe

- Bà hem có bị phá tướng đâu muh lo . Bất quá nó chỉ sưng một tí thui . Qua hôm sau là hết chứ gì đâu - Rannie nói cho Joe yên tâm

- Thật sao ? - Joe mừng quỳnh

- Uhm ! Tui cũng từng bị nè , tới hai lần lận đó mà có bị gì đâu . Bà nhìn xem - Rannie vừa nói vừa chìa cái trán mà lần trước bị Mike làm sưng ra đưa cho Joe xem

Bây giờ Joe mới an tâm . Cô toe toét cười nói :

- Mấy bà làm tui hết hồn à ! Nếu muh tui bị gì tui thề chết sống với anh đó - cô đang với ba con bạn rồi đột nhiên dội mặt đạn vào Matt

- Tui ???????? Tui làm sao? - Matt với vẻ mặt ngơ ngác như nai tơ hỏi

Joe hem trả lời câu hỏi của Matt mà ném cho anh cái nhìn cay cú . Còn Matt thì khò hiểu , anh hem biết nên ném phụ nữ về loại gì muh sao lúc nóng lúc lạnh thất thường thía nì ??? Mới đụng đầu có chút xiu thui muh làm như sao hỏa sắp đụng địa cầu vậy á ! Đã vậy còn muốn chết sống với anh nữa chứ !

- Nhưng nếu được chết cùng với người đẹp thía này cũng hem uổng hehehe - Matt thâm nghĩ (anh nì ghia thiệt)

Nhưng ko hiểu sao anh lại lắc mạnh đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi của mình

- Ko! Ko thể nào ! Mình hem thể chết một cách lãng xẹt như vậy. Với lại chết với người đánh đá như cô ta dù là ma chắc mình cũng hem được yên thân đâu

Matt gật gù cho những lí luận của mình nhưng anh nèo hay nãy giờ Joe đang nhìn anh lom lom như thể sinh vật lạ . Như chịu hết nổi cô mới hỏi :

- Mới sáng sớm anh cóa uống thuốc hem vậy ?

- Ý cô là sao ? - Matt hem hiểu hỏi (tội nghe chưa ?)

- Tui muốn hỏi cái này của anh có vấn đề hem á ! - Joe vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ lên đầu mình để diễn tả cho Matt hỏi

Bi giờ anh mới vỡ lẽ ra , Matt tức càn hông , trợn tròn mắt nói :

- Way ! Cô vừa phải thui nha !! Ai choa phép cô nói tui thần kinh cóa vấn đề hả?

- Chứ sao ? Bộ ko phải à ? Mới sáng sớm tự nhiên ngồi làm nhảm một mình đã vậy lúc thì lắc đầu , lúc thì gật đầu hem khùng mới lạ !! - Joe khinh khỉnh đáp

- Cô.... . - Matt tức quá nói hem nên lời - tui muh khùng thì cô cũng ko phải hạng bình thường đâu

- Thì từ đó tới giờ tui có nói với anh là tui giống người bình thường đâu ?? - Joe cười gian nói - chính vì ko bình thường nên tui mới đặc biệt hơn mọi người đóa - Joe bay bổng nói

- Cô.. đúng là bà chằn muh - Matt quay mặt chỗ khác nói - nếu có mười ba con giáp chắc chắn cô ném về tuổi con cua ời !!

- Oh !! Cua cũng tốt lém á ! Ăn vừa ngon nè lại đắt đỏ nữa. Hem phải ai muốn ăn cua đều ăn được đâu nha !!- Joe nói xa gần - Hứ !!! Nói mà ko biết ngượng miệng - Matt hừ giọng nói

- Anh ko ngượng thì mắc gì tui phải ngượng - Joe đốp chát lại

- Nè !! Hai người cãi xong chưa? Còn đấu khẩu nữa là trề ráng chịu nha !!! - Nana hét to nói

- Ờ !!! Tui biết ời - Joe đáp lại, rồi quay sang Matt nói như ra lệnh - còn ko chịu chạy?

Matt đang ngậm ngùi, nuốt cái nỗi nhục này vào lòng . Còn Joe thì suốt dọc đường đi thì vui vẻ ra mặt . Cô cứ hát líu lo như chim sáo á!! Mặc cho Matt đang nhăn nhó , khó chịu.

Bốn chiếc xe phóng đến trường trong sự kinh ngạc của mọi người. Tất cả đang xôn xao lên vì các hoàng tử của trường lại đi chung với những cô nàng năm nhất. Các anh mặt mày méo xeo còn mí cô thì vui phải biết . Bây giờ các cô mới thực thi kế hoạch ” tra tấn ” của mình:

- Cầm cái nì dum tui đi - Joe nói rồi dú cái cặp choa Matt

- Còn các anh nữa - ba cô kia quay sang đưa cặp í anh

- Lẹ lên ! Chậm quá à ! - Nana nói

- Sao uh ? Bộ nặng lém sao? Con trai gì yếu thế ? - Rannie cười hiểm nói

- Vậy cô mạnh cô xách đi sao tui phải xách chứ ? - Mike vênh mặt nói

- Tại sao tui phải xách ? - Nana kênh kiệu nói - anh nên nhớ anh đang là ôsin của tui đấy nhá !! Nếu muh còn lải nhải nữa thì đừng trách bốn tiểu thư đây độc ác nhé

Nói xong cô cùng ba cô nàng kia bỏ đi vào lớp một nước . Bỏ mặc các anh đang ôm ba bốn chiếc cặp lĩnh khinh trên tay. Bốn anh theo chân các cô vào lớp đưa cặp choa mí nàng rồi mới về lớp mình. Thấy mí anh vừa định quay đi, Ariel nhớ chực ra điều gì đó nên nói to :

- Nè!! Giờ anh đợi tui tui ở nhà ăn đó nha!!!

Joseph hem quay đầu lại nhưng anh vẩy vẩy tay ra sau như chào tạm biệt. Sự kiện này đã gây chấn động trong trường , chưa đầy một tiết học nó đã lan nhanh đi khắp nơi. Giờ chơi, mí bạn trong lớp của bốn cô kéo đến bàn hỏi chuyện :

- Sao mí bà quen được họ vậy ? - Tiểu My nhanh nhẩu hỏi
- Phải đó ! Họ vốn nổi tiếng khò gần muh - Thanh Thanh thắc mắc
- Mí bà làm sao muh hay vậy? Chị tui tui với - Mita mắt sáng rỡ hỏi

-.....

Rùi cứ thế hàng đồng câu hỏi được đặt ra cho các cô y hết như phóng viên đang phỏng vấn siêu sao. Đáp lại đó là những cái lắc đầu, cái mỉm cười chứ hèm nói

- Thui mí bà choa tui xin đi cóa được ko? Tui đói lắm òi tha cho tui tui đi muh - Rannie làm bộ than đói để cắt đứt cuộc tra hỏi của mọi người

Thấy vẻ mặt đau khổ của Rannie muh ai cũng muốn phì cười trước cử chỉ hết sức trẻ con của cô. Cóa vậy họ mới chịu buông tha cho bốn nàng. Tưởng có thể thoát ra ngoài, ai dè vừa bước chân ra khỏi lớp thì....

- Tao muốn nói chuyện với tui bây - một đám con gái của năm thứ ba đứng áng ngưỡng trước mặt các cô nói với giọng thị ụy

- Nhưng chúng tôi ko có chuyện gì nói với các người - Nana nói xong lôi ba cô bạn mình đi choa lệ

Nhưng ko kịp nữa rùi, họ đã ngang ngược lôi kéo các cô đi một cách thô bạo. Đến sân thượng , họ mạnh bạo xô các cô ngã sòng xoài dưới đất. Đau qua mí cô đâm ra quạu

- Mi người làm cái trò gì vậy ? - Joe quát mắt hỏi

- Làm gì à? Vậy thì phải hỏi xem tui bây đã làm những gì - một cô gái ăn mặt hết sức khiêu gợi bước đến nói

- làm gì là làm gì ? - Rannie giận dữ hỏi

- Tui bây gan quá ha? Dám đi chung với hoàng tử của tui tao? - cô ta đánh giọng nói - Chỉ có vậy à ? - Nana nhếch miệng hỏi lại, rồi cô chuyển sang giọng khiêu khích nói - nếu cô muốn họ thì cứ tự nhiên , coi như tui nhường cho cô đóa (hixhixhix ss noái shock quá)

- Cô.... cô coi tui là cái gì hả ? - cô ả gầm lên như con thú hoang

- Vậy cô nghĩ mình là gì hả ? - Ariel chơi một câu làm cô ta cứng họng

- Con nhỏ này ! Mày cũng ngon dữ ha dám nói chuyện với tao kiểu đó - cô ta gật gật cái đầu nói mà ánh mắt nhìn Ariel sắc như dao

- Sao lại ko dám nói ? Cô cũng là người như tui thôi chứ có phải là gì đâu mà ko dám - Ariel ngênh mặt thách thức

Ba cô nàng kia ngồi đó mà há hốc mồm nhìn Ariel. Các cô ko ngờ Ariel hum ni lại gan cùng mình như vậy. Cái nhút nhát, ít nói hằng ngày của cô đâu mất tiêu mà thay vào đó là một Ariel mạnh mẽ với đôi mắt kiên cường và có chút cao ngạo. Các cô thật sự ngỡ con bạn mình.

- Nói hay lắm Ariel - Nana cổ vũ

- Cố lên Ariel !!Tui tui ủng hộ bà - Rannie cũng hét to lên nói

Cô ả cầm đầu nãy giờ đang tức sôi máu gà lên. Cô ta nhìn các cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống hèm bằng.

- Chị Vincy chúng ta làm sao? -một con nhỏ tóc nhuộm vàng tiến tới hỏi

Người nãy giờ đứng ra ” hầu chuyện ” với các cô là Vincy.Một nữ sinh của năm thứ ba ,lần người cầm đầu nữ sinh trong trường . Cô ta nhìn Ariel thích chí nói:

- Nếu em nó hèm biết luật lệ ở đây thì tui bây còn ko mau dạy cho em nhỏ nó hiểu

Dứt lời, ba bốn cô xắn tay áo lên đi về phía chỗ của Ariel. Còn ba cô cô còn lại thì canh chừng Joe, Nana và Rannie. Thấy mí người đó hùng hổ đi đến chỗ mình, Ariel sợ xanh mặt, cô có thụt lùi về phía sau nhưng lùi riết cô cũng đụng phải vách tường. Cô gắng lấy hơi để nói:

- Mấy người định làm gì ?

Ko thấy ai trả lời mình cô bắt đầu tức giận hét tướng lên:

- Mí người định làm gì tui hả ?????????

- Các người ko được làm hại Ariel có nghe ko hả ?- Joe cũng tức tối ko kém

Nhưng bọn họ nào có nghe đâu, mặc các cô các cô la , mặc họ họ làm. Thế là.....

- AAAAAAAAAA - tiếng Ariel la lên thất thanh

Còn bốn anh chàng nhà ta thì ngay khi chuông reng ra chơi thì đã ba chân bốn cẳng chạy cho lẹ đến nhà ăn. Để mặc công đến muộn lại nghe bốn cô cảm rầm rừ thì khổ lém(hehehe xem ra mí anh cũng biết sợ đấy chứ). Nhưng ngồi đợi gần nửa tiếng muh hem thấy mí cô đến làm bốn anh phát quạu. Matt đập bàn nói :

-Thật quá đáng muh !Dám để mình chờ như thế này à ?

- Bình tĩnh !Bình tĩnh đi anh hai - Danson hết hồn kéo anh mình ngồi xuống.

Mọi người xung quanh ai nấy đều muốn nhảy dựng trước cái đập bàn quá ư là mạnh bạo của Matt. Nhưng hem ai dám hó hé tiếng nào vì họ biết nổi khi các hoàng tử nổi giận thì chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt lành ời. Nên thui thà mắt nhắm mắt mở xem như hem nghe ,hem thấy gì là ok nhất.

- Mà sao họ lâu quá vậy ta ?- Mike thắc mắc

- Bình thường họ cóa đánh đá,chanh chua thật nhưng chưa bao giờ sai hẹn cả muh -Joseph nói

- Ko biết họ có chuyện gì hem nữa - Danson lo lắng nói

- Nếu muốn biết thì cứ tới lớp họ hỏi thử coi -Matt đưa ra đề nghị

- Uhm - ba anh đồng thanh

Thế là các bốn cùng đến lớp mí cô để hỏi cho ra lẽ .Nhưng các anh tìm mãi muh hem thấy .May sao - Các anh tìm bọn Joe phải hem ?- Tiểu My đi từ xa tới thấy các anh cứ lập lò trước cửa biết là tìm 4 người bạn của mình nên cô mới đến hỏi

- Uhm ! Em có thấy các cô ấy ở đâu ko? -Matt nói

- Hồi nãy lúc vừa ra khỏi lớp em thấy có một đám nữ sinh đã dắt 4 người đó đi rùi muh .Bọn hem phải bạn các anh sao ? - Tiểu My trở mắt ngạc nhiên

- Bạn nào ? Từ đó tới giờ tụi anh đâu có quen bạn nữ nào khác đâu -Joseph còn ngạc nhiên hơn

- Em thấy bọn họ trông thế nào ? - Mike hỏi dồn

- Khoảng năm sáu người gì đó đi chung với nhau á -Tiểu My như nhớ ra cái gì vội reo lên - A ! hình như trong đó có một chị hồi đó là người yêu của một trong ba anh thì phải. Chị ấy có mái tóc cắt rất mốt ,mặc chiếc quần bò áo màu lam thì phải

Ba anh căn óc ra suy nghĩ xem mình đã quen ai muh như Tiểu My vừa tả hay hem. Họ nghĩ muốn nát óc muh cũng hem ra. Chợt Joseph la lên:

- Tao biết rồi! Tao biết cô ta là ai rồi . Vincy ! Chắc chắn là Vincy (anh thông minh ghia)

-Thật sao ?-ba anh kia mừng rỡ nói nhưng chợt nụ cười cũng vụt tắt ngay sau đó.

- Thôi chết rồi !!- Joseph hoảng hốt nói

- Chuyện gì ? -ba anh kia đồng thanh tập hai

- Tao sợ các cô ấy gặp chuyện ,Vincy ko phải là một cô gái hiền lành gì đâu - anh cau mày nói

- Vậy còn ko mau đi tìm

Nói rồi bốn anh cuống cuống chạy đi tìm.Họ chạy khắp cả trường giữa trời nắng chang chang.Vừa tìm vừa gọi tên các cô như người khờ (hixhixhix ai là Fan xin đừng oách em nha). Mồ hôi ròng ròng, chảy dài ướt cả tấm áo của các anh nhưng vẫn chưa tìm ra bốn cô

- Sao hả ? Tìm thấy chưa ? - Matt thở hồng hộc hỏi

-Chưa -ba anh mệt mỏi nói

- Này giờ chúng ta có bỏ sót chỗ nào hèm ? - Danson hỏi

- Chúng ta hầu như muốn lật tung cả cái trường này ời - Mike nói

Các anh nhưng một chút để thử rồi bồng các anh nhìn nhau như phát giác ra một điều gì đó :

- Khoan đã ! Còn một chỗ mà này giờ mình chưa tìm - Joseph nói

- Sân thượng !! -bốn anh ko hẹn mà nói cùng lúc

Xong rồi, các anh lao thẳng người về phía sân thượng. Họ thầm cầu mong cho các cô vẫn được bình an.. Trong lòng các anh giờ đây như muốn mình được mọc thêm đôi cánh để có thể đến bên mí cô thật lẹ. Cứ thế,bốn anh cầm đầu cầm cổ muh chạy hèm ngừng nghỉ (cổ lên mí anh ời)

Trong khi các anh đang chạy marathon lên thì ở trên này đã xảy ra chuyện

- A ...á ...á .. các người ko được quyền làm vậy . Ko được xé áo tui - Ariel vừa nói vừa quơ tay lung tung để đuổi bọn người kia .

Nhưng với sức khỏe yếu đuối như cô làm sao có thể chống lại với mí tên con gái này chứ!! Họ mạnh bạo nắm lấy áo cô muh xé , chẳng những vậy muh họ còn tát choa cô mí bạt tay nảy lửa. Ariel chống trả kịch liệt . Cô cũng vùng dậy níu đại áo một con nhỏ muh óanh túi bụi vào nó. Nhưng càng đánh , bọn họ càng mạnh tay với cô hơn. Chúng xé toét áo cô ra còn chiếc váy cô đang mặc cũng bị rách bươm.

Nhìn thấy bạn bị ức hiếp như vậy , ba cô kia dễ gì muh chịu ngồi yên. Các cô nhào tới nắm lấy áo của máy con nhỏ kia muh đánh , muh cẩu . Thử nghĩ xem nhé !! Bốn cô gái yếu ớt như vậy làm sao muh thắng nổi năm sáu con nhỏ to con được chứ. Nội ” lực lượng” của nó cũng đông hơn các cô ời.

11. Chương 11

Vincy cho người kéo ba cô lại , họ lôi xệch các cô đi muh hèm hề biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Cô ả trường mắt nhìn ba cô nói:

- Tụi bây ngon quá ha? Dám đánh đàn em tao à?

- HỪ.... - ba cô ko thèm trả lời . Mắt căm tức nhìn Vincy , các cô muh bay tới xán cho nó vài tát tay ghê nhưng khổ nỗi tay của các cô đã bị bọn đàn em của Vincy giữ chặt. Muốn vùng vẫy cũng ko được đành nghiến răng muh nhìn cô ta trừng trừng.

- Dừng tay lại đi ! - Vincy quay sang nói với bọn đang hành hạ Ariel

Trông Ariel giờ đây tởm tã hèm khác gì ăn mày (hixhixhix coi xong đừng boom em nha). Đầu tóc rối bù, quần áo thì bị rách teng beng, chổ hèm bị rách thì cũng bị nhùi đen thui lui , đôi môi xinh xinh của Ariel đã bị chảy máu .

Cô ngồi đó ném í con đó những cái nhìn sắc như dao , cô bây giờ hết sức lực để muh chống trả ời nên đành ngồi đó , dựa đầu vào tường đôi mắt khép hờ lại muh thở hồng hộc như thể phó mặc tất cả cho ông trời.

Joe, Nana và Rannie thấy vậy muh ko cầm được nước mắt muh khóc rầm rít.

- Cô.. - Rannie vừa nói vừa cố gắng hết sức mình vùng ra khỏi tay con nhỏ đàn em rồi cô hùng hực lửa bước đến chỗ Vincy tát cho cô ả một bạt tay .

Do ko có sự chuẩn bị, cô ta đã lãnh trọn một cái tát của Rannie. Ắ quá mắt lên , lồng lộn nhìn Rannie và giờ ta tát lại Rannie một cái nhưng Rannie biết trước thế nào cũng có chuyện đó nên đã thủ thế sẵn muh tránh. Đánh hụt, cô nàng càng điên tiết hơn , quay lại ra lệnh :

- Tụi bây, ném con nhỏ này xuống hồ cho tao

Vì đây là trường dành cho dân nhà giàu học muh nên chuyện trường có hồ bơi trên sân thượng cũng là chuyện bình thường thui à ! Được lệnh, hai cô gái hùng hổ bước đến , xách hai tay, hai chân của Rannie lên

- Ko được !! ko được ném ! Rannie nó ko biết bơi - Nana hét toáng lên

- Cái gì ko biết bơi ? Mà đừng hòng lừa tao - cô ta khinh khỉnh nói

- Cô nghĩ chuyện này là gì mà có thể đem ra đùa hả ? Rannie nó ko biết bơi thật mà - Nana cô gắng vùng tay ra nhưng ko được vì bọn nó giữ tay cô quá chặt

- Tao ko tin !! Nhưng dù có thì sao ? Mà nghĩ mà là ai muh nói với tao kiểu đó ! Muốn gạt tao à? Tao ko phải là một đứa con nít đâu - cô ả khoanh tay ra vẻ đàn chị nói

- Mà dám làm vậy nếu Rannie có chuyện gì thì con bạn này thế là sẽ ko tha ày đâu - Nana quá tức rùi nên chuyển giọng chuyển cách xưng hô luôn. Đối với hạn người như Vincy thì hèm cần phải khách khí nữa

- Oh!!! Có người hăm tao kìa tụi bây ơi !! Tao sợ quá!! - cô ta nói rồi cười lớn

- Ko tin thì thử đi rồi biết ! - Joe thấy vẻ mặt nhơn nhơn của ả mà nóng máu nói

Cũng lúc đó thì các anh đã đến nơi. Mừng quýnh, bốn anh định giật cửa vào nhưng..... nhưng cửa đã bị khóa ở bên trong mất rồi. Lúc này các anh có thể khẳng định một điều là chắc chắn là có chuyện xảy ra ời. Hồn vía bốn anh lên mây, bốn anh lúng túng cũng ko còn nhớ nên làm gì nữa.

Chợt Matt lên tiếng kéo mọi người trở về thực tại:

- Còn ko tìm cách phá cửa muh đứng đó nữa?

- Ờ - ba anh đáp máy móc

Rùi các anh dùng hết sức lực để tông cửa. Nhưng tông mãi muh hèm thấy xi nhê gì . Đúng lúc đó thì Danson chợt reo lên:

- A ! có cái búa nè !!

- Còn ko mau đưa đây nữa - Matt nói rùi giật nhanh cây búa trên tay em trai

Nghe có tiếng động bên ngoài , Vincy bắt đầu sợ. Còn các cô thì mừng quýnh như bắt được vàng. Họ cổ la lớn lên để người bên ngoài biết: - Ai bên ngoài vậy??? CHÚNG TÔI ĐANG BỊ NHỐT TRONG NÀY NÀ !!! Cứu tui với!! - Joe hét lên

- Cầm ngay cho tao !- Vincy quát

- Hahahaha vậy chúng ta được cứu ời ! Để xem lần này cô chết thế nào nhé!! - Rannie cười nói

- Nói nhiều quá ! Ném nó xuống hồ cho tao - cô ta tức mình ra lệnh

- Way Way !! Thả tui ra !! Cứu tui với - Rannie la chói lói

Nghe bên trong có tiếng la , kêu cứu của các cô. Mí anh càng nóng ruột hơn . Còn cái cửa quỷ sứ kia hèm biết làm bằng gì muh lấy búa phan hoài hèm sập. Mike nghe tiếng Rannie la thì muốn phát ngất , anh hỏi :

- Anh à ! Xong chưa vậy???

Matt hèm trả lời muh vẫn ra sức phá cửa. Cuối cùng ” Rầm” chiếc cửa quỷ sứ đã được Matt phá ra. Bốn anh cô giò chạy vào thì cũng là lúc:

- " Ûynh"

Rannie bị ném thẳng xuống hồ bơi trước cặp mắt hả hê của Vincy. Rannie chơi vơi , ngụp lặn muốn ngoi lên nhưng không được. Vừa lúc Mike đến thấy cảnh tượng đó, anh đã không cần suy nghĩ mà lao thẳng xuống hồ. Cố bơi thật nhanh đến chỗ Rannie , còn Rannie thì từ từ chìm xuống.

- Mike ơi !! nhanh lên !! nhanh lên đi - Nana và Joe đứng đó khóc thút thít hối thúc anh

- Hai người có sao không vậy? - Matt và Danson chạy lại hỏi hai cô

- Không sao ! - hai cô đáp nháp gừng vì đang bận lo lắng cho Rannie

Joseph không thấy Ariel đâu lên tiếng hỏi :

- Ariel đâu? Cô ấy đâu rồi ?

- Ariel? Ariel ? - hai cô bây giờ mới chợt nhớ quay lại tìm dấu vết . Rồi Joe chợt la lên nói - Kia kia!

Joseph nhìn theo hướng chỉ tay của Joe thì thấy Ariel đang ngồi rũ rượi , tóc tai, quần áo rối bù mà anh hết hồn. Joseph lập tức phóng thẳng về phía nàng. Trông Ariel giờ này y hệt như con mèo bệnh , cô giương đôi mắt đen vô hồn nhìn anh làm anh cảm thấy lòng xốn xang lại thương. Joseph liền cởi áo khoác của mình mặc vào cho cô. Anh ôm cô vào lòng như dỗ dành, che chở. Đến lúc này anh mới nhìn kỹ là trên mép miệng của cô không ngừng chảy máu . Anh hoảng hồn dùng tay chùi cho Ariel.

Bỗng nhiên , Ariel ôm chặt anh mà khóc một cách ngon lành. Cô khóc thật to, những tiếng nấc nghẹn ngào làm Joseph đau cả cõi lòng. Anh vuốt ve cô an ủi:

- Đừng khóc nữa ! Không sao rồi !! Tôi xem để ai ăn hiếp cô đâu!!

Rồi anh dìu cô đứng dậy, đi về chỗ bọn Nana , cho cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Xong xuôi, anh mới bắt đầu " xử" tội bọn người kia. Joseph cảm thấy nóng cả người, anh quát mắt nhìn sang Vincy. Cô nàng ngay lập tức nhận được cái ánh mắt như muốn giết người của Joseph. Anh xăm xăm đi đến chỗ cô ả nói mà giọng đầy tức giận:

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả? -Joseph

- Em.. em.. - cô nàng xanh mặt không nói được nên lời

- Cô hãy giải thích cho tôi nghe chuyện này là sao ? - anh đánh giọng nói rồi chỉ những cảnh tượng trước mắt mình cho cô xem

Người thì khóc bù lu bù loa, người thì bị hành hạ bầm dập còn người thì chưa biết sống chết ra sao . Mà cô ta còn đứng đó cười hả dạ , thái độ đó làm cho Joseph không thể nào chịu nổi. Nhìn khung cảnh bị giờ xem khác gì bãi chiến trường mini cho lắm .

Đợi lâu mà Vincy không trả lời, anh quát lên:

- Nói đi!!!

- Em .. em chỉ định hù dọa bọn họ thôi mà ! - cô ta nói giọng nhỏ nhẹ khác hẳn lúc nãy - Hù dọa ??? Vậy cô thành công rồi đó ! Vì ai cũng bị cô hù ra như vậy nè - Joseph day nghiêng - chính tôi cũng bị cô hù đến muốn xỉu rồi nè ! Cô hài lòng chưa ? - anh hất mặt hỏi

- Em . xin lỗi.. em không biết.. em chỉ không muốn thấy nó chung với anh thôi! - cô vừa nói vừa chỉ thẳng mặt Ariel

- Tôi đi với ai là quyền của tôi ! Cô nghĩ cô à ai mà dám can thiệp vào đời tư của tôi hả? - Joseph hét lên làm cô ả hồn vía lên mây. Chẳng những vậy mà bọn đàn em của cô cũng đang run lẩy bẩy. Họ chưa bao giờ thấy anh giận đến cực độ như vậy.

- Anh là em ? Vì nó mà anh là em ? Từ đó tới giờ anh chưa bao giờ anh là em nay vì nó mà anh là em ?

- Vincy trừng mắt nhìn anh hỏi. Rồi bỗng nó cười to lên như người điên rồi gục gặt đầu nói - Em biết rồi.. vì nó mà anh chia tay với em phải không?

- Ko phải - anh nói

- Phải - nó hét lên

- Đã nói ko phải - anh cũng tức quá hét lên

- Phải ! Phải ! phải !phải..... vì con này mà anh đòi chia tay em mà ! Vậy em đánh nó thì có gì sai? - cô nàng như mất hết lí trí nói

- Tôi đã nói là ko liên quan gì đến Ariel cả ! Tôi chia tay cô vì tui ko chịu được cái tính ích kỉ , mạnh bạo của cô đó - Joseph nói như hét

Vincy nghe như sấm nổ bên tai. Cô ko tin đây là kết quả mà cô mong muốn. Cô chỉ muốn dành lại anh mà thôi, chỉ muốn anh mãi là của cô. Vincy làm tất cả những chuyện này là cũng vì yêu Joseph quá nhiều, yêu một cách điên cuồng và mù quáng nên đã gây ra biết bao nhiêu chuyện như vậy. Nay lại bị Joseph nói một câu chia tay hết sức phũ phàng, đều đó là cô ko thể nào chấp nhận được.

Cô vừa hét vừa đâm thình thịch vào người anh mà nói:

- Em ko tin ! Em ko tin ! Anh gạt em ! ANh vẫn còn yêu em mà phải ko?

- Tôi ko gạt cô . Những điều tôi nói là sự thật . Cô có thấy từ trước giờ tôi yêu ai quá lâu ko hả ? - Joseph hạ giọng cô nàng nốc ao luôn.

Nói đến đây thì anh bỗng nghe Matt mừng quýnh nói:

- Được rồi ! Mike cứu được RAnnie ời !!

Joseph cũng ngừng cuộc tranh cãi với Vincy để đến giúp thằng bạn mình một tay. Nhưng anh cũng ko quên để lại cho Vincy cái lườm lạnh lùng là tàn nhẫn.

Mike bế Rannie trên tay muh cả thân hình run cầm cập vì lạnh. Anh đặt Rannie nằm ngửa ra đất rồi cố gắng lay người cô dậy. Nhưng lay mãi muh hèm thấy Rannie nhúc nhích.Lúc này anh nấy mới bắt đầu điếng hồn. Mike nhanh chóng làm động tác sơ cứu cho cô nhưng mà Rannie vẫn ko chịu ới nước ra. Điều này càng làm cho anh hoang mang hơn, run sợ hơn. Anh vừa làm vừa nói:

- Nè bà chill ! Đừng có đùa với tui nha !!! Mau dậy đi ! Dậy để cãi với tôi mà - Mike nói giọng lạc hẳn

- Rannie bà đừng có chuyện gì nha!! - ba cô khóc nói

- Mike à !! Kiểu này cũng ko phải là cách tốt đâu. Anh nghĩ mày nên hô hấp nhân tạo cho Rannie đi - Matt lắc đầu nói

- Hả ? - sáu cái mồm tròn vo nhìn anh

- Còn hả nữa là cô ấy đi đời á !!- Matt phán một câu làm Mike giật mình

Ngay lập tức , anh bắt đầu những thao tác hô hấp nhân tạo cho cô. Khi chạm môi cô, Mike cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp người mình . Hai mí Mike bây giờ từ xanh đã chuyển sang đỏ. Anh cứ thổi, thổi và thổi nhưng hèm hiểu Rannie cố tình khiêu khích anh hay seo muh đến giờ vẫn hèm chịu ới nước ra nữa.

Joe, Nana và Ariel đứng đó nhìn con bạn nằm bất tỉnh,tính mạng như ngọn đèn treo trước gió, có thể rời xa các cô bất cứ lúc nào. Ý nghĩ đó làm cho ba cô như bủn rủn tay chân , tim các cô như quặn thắt lại. Bỗng , Nana quay phắt lại làm Joe và Ariel giật mình. Cô đi xăm xăm tiến đến chỗ Vincy đang đứng

- CHÁT !!! - tiếng bạt tay giòn giã vang lên làm ai nấy đều giật bắn người

Nana nhìn cô ta với ánh mắt giết người và đanh giọng nói:

- Tôi đã nói rồi tại sao cô ko nghe hả ?

- Tôi... tôi nghĩ cô cố tình nói vậy để.. - cô ta chới với nói

- Cô nghĩ tôi có thể đem mạng sống đứa bạn yếu quý của mình ra mà đùa à ? Cô có đầu óc ko vậy ? - Nana như phát điên hét lên

- Tôi nói cho cô biết ! Tốt nhất cô nên cầu nguyện Rannie đừng có chuyện gì nếu ko tôi ko để yên cho cô đâu - Nana phán gọn nhưng cũng đủ làm cho Vincy muốn phát hoảng

Nói rồi, Nana quảy dít bỏ đi nhưng chợt nghe có tiếng nói quen quen:

- Bà càng ngày càng dữ đó Nana

Nana như ko tin vào tai mình nữa. Rannie, là Rannie đang nói - cô nghĩ thầm và đi nhanh lại chỗ Rannie thì thấy Rannie đã ói nước ra được và từ từ ngồi dậy trong con mắt hân hoan của mọi người.

- Tỉnh òi ! Tỉnh òi..... - Mike mừng hóm nói rùi ôm chầm lấy Rannie trong sự ngỡ ngàng của nàng. Nhưng hem sao , hum nay anh hem bị ăn chướng đâu muh lo. Vì Rannie nhà ta đang vui vẻ mà.

- Yeah! - anh và Joe ôm nhau nhảy tưng tưng

- Ờ Hem ! - Danson tăng hăng làm matt và Joe giật mình buông nhau ra (ui anh nì làm cụt hừng we' người ta đang vui muh)

Joe thì ngượng ngừng vội chạy lại ôm lấy bạn để lãng chuyện. Bốn cô gái ôm nhau khóc vì vui mừng , vì hạnh phúc . Cứ ngỡ sẽ ko còn được gặp lại Rannie được nữa nhưng hem ngờ..... Cô làm mọi người phải sốt vó nãy giờ. Lúc này họ mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Danson lên tiếng nói :

- Thôi tui nghĩ chúng ta nên về nhà đi rồi tiếp tục ôm cùng hem muộn đâu!!

Mike bỗng Rannie còn Joseph cũng bé Ariel đi ra khỏi cái nơi kinh khủng này. Nhưng trước đi về, Mike đi ngang Vincy lẩm lì nói:

- Ngày mai tui ko muốn nhìn thấy mặt các cô trong trường nữa. Các cô biết làm gì rồi chứ? Đừng để tui ra tay . Sẽ ko nhẹ nhàng gì đâu !

Dứt lời, anh bỏ đi. Mọi người cũng đi theo sau . Bỏ lại Vincy đang ngồi phịch xuống đất với khuôn mặt thất sắc. Cô chẳng thà Joseph đánh cô hay chứ cô thì có lẽ cô ko thấy cần rút và đau đớn như vậy đâu.

Vincy bây giờ mới hiểu. Mình làm cho quá rồi cũng vậy thôi ! Chẳng những ko lấy lại được những gì mình mất mà còn mất luôn những gì mình có nữa . Đây có thể là một bài học nhớ đời cho Vincy để sau này nhìn lại thì cô có thể kiểm điểm lại bản thân mình

Mike bế Rannie trên tay muh nhăn nhó cảm râm . Mặc dù thấy cô tỉnh lại, anh là người vui nhất. Nhưng vẫn hem thể nào bỏ được cái tật hay xoi mói của mình:

- Cô ăn cái giống gì muh nặng vậy ? Giống như heo ko bằng !!

Nghe Mike nói mình là heo, Rannie dị ứng lên phản kháng lại. Cô vênh mồm lên cãi lại:

- Ăn cơm chứ ăn gì ! Đúng là đầu heo mà ! Nếu nặng vậy thì thả tui xuống đi. Tui đâu có mượn anh bế tui đâu Nói xong cô cố gắng dùng hết sức mình tuột xuống đất. Thấy cô còn loạng choạng muh vẫn ương bướng , Mike đành lắc đầu bé xốc cô lên lại. Mặc cho cô kêu réo ồm tỏi. Mike thấy mình cũng hơi nặng khi nói thế nhưng là đàn ông con trai muh đi mở miệng xin lỗi thì hơi kì nên đành chống chế nói:

- Tui chỉ nói vậy thôi ! Làm gì muh kích động vậy???

- Hứ - Rannie nguyền Mike một cái rùi quay mặt đi chỗ khác

Mí người kia thì đi lon ton phía sau, mọi hành động của Mike và Rannie đều lọt hết vào mắt mí đứa bạn quái chiêu của họ.

- Bà Rannie thật hem sao chứ ? Ban nãy thấy bả nằm ngay đơ như xác ướp làm tui muốn lên tìm luôn - Joe xì xầm với Nana

- Bà nhìn đi ! Bả cãi xung như vậy thì chắc hem sao òi !- Nana vừa cười vừa nói

Hai cô mãi miết nói chuyện muh hem hay Danson từ đâu chui lên , đứng ngay sau lưng Nana hỏi làm choa cô giật mình:

- Nói gì vậy hả? Đang nói xấu tui tui phải hem ???
- Ông đúng là đồ nhiều chuyện muh - Nana bực mình quay lại nói - Mà ông nghĩ ông có cái gì xấu để chúng tôi nói chứ?
- Ủa ha !! Đẹp trai nè, học giỏi như tui thì ưu điểm quá trời , choa cô đi mòn dép cũng hem tìm thấy được khuyết điểm nữa là - Danson khoái chí nói
- Rớt xuống đi !! Hình như ông quên một câu là ” bay càng cao thì té càng đau ” hay sao ? Nếu ông muốn thì tui có thể tìm một rổ khuyết điểm của ông cho ông xem lóa mắt lun!!!! - Nana chơi một trăn
- Lời Nana nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào khuôn mặt đang dương dương tự đắc của Danson , làm cho anh tui ngửi. Để gỡ rối cho bạn, Joseph lên tiếng nói:
- Thui để tui đưa các cô về nhà !!!!!!!
- Ko hên mà nói, bốn cô đồng thanh nhắm ngay lỗ tai của Joseph muh hét lên:
- Ko thể về nhà được!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Còn đang choáng vì giọng hét kinh hoàng của các cô. Thì anh nghe Nana nói với giọng kiên quyết:
- Ko thể về nhà trong kúc này !!!!!!!!
- Đã hem hiểu ời , còn gặp Nana nói thêm một câu chẳng rõ đầu ra đầu nữa . Càng làm cho bốn anh ngơ ngác như thể mới rơi từ cung trăng của chị Hằng xuống. Matt khó hiểu hỏi:
- Tại sao ?
- Vì hem muốn ba mẹ/ anh chị lo đó - bốn cô đồng thanh tập hai
- Giờ thì mí anh mới hiểu được nguyên nhân khi nghe về nhà các cô lại hoảng hốt đến như vậy. Nhưng bây giờ trong đầu các anh còn một đồng câu hỏi cứ bay đi bay lại hoài nè. Matt mới hỏi tiếp:
- Hem về nhà vậy các cô định đi đâu ? Bộ tính ngủ bụi hả?
- Hem biết - đồng thanh tập ba
- Lần nì càng bí anh càng khó hiểu hơn . Ko muốn về nhà, hỏi đi đâu thì lại hem biết. Hum nì đúng là mí anh bị sao hỏa tạ chiếu trúng ời. Gì đâu muh vận xui đến liên tục, mí anh tứ sáng tới giờ bị các cô nàng hành xác lia chia. Bì giờ lại phải vắt óc suy nghĩ xem nên đưa các cô đi đâu , đúng là khổ ghĩa!!! . Đúng lúc đó thì Matt chợt nói:
- Thui đưa các cô về nhà mình đi
- Anh vừa dứt lời thì bảy cái mồm há hốc,bảy đôi mắt tròn tròn nhìn anh như thể nhìn vật thể lạ. Điều này làm Matt lúng túng hỏi:
- Làm gì muh nhìn tui ghê thế ??

12. Chương 12

- Sạo lại phải ở nhà anh??? - Joe hỏi
- Chứ giờ các cô nói đi nên đưa mí người đi đâu bí giờ ? Nhà thì hem chịu về hỏi đi đâu thì hem biết. Đầu óc cô có vấn đề chắc ?? CHo cô ở nhà là may lắm ời đó - Matt đáp chất
- Hứ !! Thà ở ngoài đường còn hơn - Joe kênh kiệu nói
- Matt nóng mũi , nhưng hem sao, anh ko tức muh lại nở một nụ hết sức nham hiểm nhìn Joe nói:

- Được thôi có tính cách lém ! Nhưng tui quên nói cho cô biết, dọa nì trị an ngoài đường hèm được tốt choa lắm à ngen. Cô chịu được nhưng chưa chắc hai người bệnh kia lại có thể chịu được sự đã kích lần hai đâu

Lời Matt nói quả thật như nhát dao chí mạng , hạ gục Joe ko thương tiếc . Cô quay sang nhìn Rannie và Ariel , hai con bạn cô giờ trông xiu xiu như con mèo mướp . Nhìn bạn muh cô cảm thấy chạnh lòng. Dù ghét tên Matt thiệt nhưng cô lại vô cùng thương bạn.

Đang mệt mỏi, giờ nghe Matt và Joe đầu khẩu làm cho Rannie và Ariel ngán ngẩm. Ariel mới lên tiếng nói:

- Joe à !! Xem như bà thương tui bà nhin Matt một lần đi ha ?? - giọng Ariel yếu ớt , cô ngừng lại một tí để suy nghĩ rồi nói tiếp - Matt nói đúng đó. Chúng ta ở đây đường xá lại ko rành mà cũng chẳng quen ai , rồi đi có chuyện gì lại khổ nữa.Thui thì đành ở nhờ nhà Matt một đêm đi

Nana và Joe quả thật bị lời nói của Ariel thuyết phục, nhưng các cô còn đang phân vân hèm biết có nên tin tưởng bốn tường này được hèm . Như đọc được những suy nghĩ trong đôi mắt của hai cô bạn . Rannie mới lên tiếng nói thêm:

- Arie nói đúng đó. Bây giờ bộ dạng te tua của chúng ta như thế này chắc hù chết mọi người trong nhà quá. Nhất là anh Ken và chị Beatrice đó, họ muh biết được thế nào cũng làm ầm lên cho coi. Đến lúc đó làm kinh động đến mí ông mí bà thì khổ nữa

Suy nghĩ một hồi, Nana và Joe đành thở dài muh nói:

- Được ời ! Vậy chúng ta cứ làm như vậy đi - Nana nói

- Nhưng các anh phải hứa với chúng tôi là ko được để ai biết bọn tui ở nhà mí anh đóa . Nếu ko thì tui tui ... - Joe vừa nói vừa đưa tay lên cổ như điệu bộ giết người nhìn Matt

- Biết ời !! Có cho tui cũng hèm dám nói. Mắc công sau nì bị mang tiếng hèm lấy vợ được thì chết thân tui - Matt giáng một đòn phủ đầu Joe

Cô nàng quấy dít bỏ đi nhưng ko quên ném cho Matt cái nhìn cay cú nhất. Còn anh thì sung sướng phải biết vì đã hạ gục cô một triet để . Vậy mới phải chứ - Matt thâm nói (anh lằm ời anh ơi tại ss hứa với Ariel rồi , nên mới nhin anh đóa)

Các anh đưa bốn cô về nhà mình muh trong lòng các cô ầm ức vô cùng. Nếu hèm phải sợ Ken và Beatrice thì các cô đổ về nhà mí anh. Đành nhin mí người trước đi , nếu ko lại hư việc lớn thì khổ - các cô thâm nhủ . Còn bốn anh thì vui phải biết ời , anh cũng hí hửng hết á . Nhưng ngoài mặt phải đóng kịch một tí để hèm thui mí cô lên mặt .

Lại nói về Ken và Beatrice, hôm nay Ken dậy đi làm rất sớm vì anh có một cuộc họp rất quan trọng nên ko thể đến trễ được. Nhưng trước khi đi, anh dặn dò người yêu cẩn thận rồi mới đi :

- Em ở nhà cẩn thận nha!! Có muốn đi đâu thì nói tài xế đưa đi biết ko?

- Biết ời! Biết ời !! Anh đi đi kéo trễ đó - Beatrice vừa nói vừa đẩy Ken ra cửa

- Ok ! Bye em !! - Ken nói rồi thừa lúc Beatrice ko để ý liền hôn nhanh lên má cô một cái rồi vù chạy ra ngoài

Beatrice thì đứng đó ngẩn ngơ trước cái hôn bất ngờ của anh. Cô đứng đó đợi đến khi Ken đi thì mới đi vào nhà. Cô thả mình xuống ghế Sofa, lấy tay sờ lên đôi má đang đỏ gay của mình và cười tủm tỉm. Trong lòng cô hạnh phúc vô cùng. Cô mong ngày nào cũng được sống trong hạnh phúc như vậy thì còn gì bằng. Đang mải mê hồi tưởng lại nụ hôn của Ken thì chuông điện thoại vang lên. Cô vội vàng bắt lên , thì ra đó là điện thoại của Rannie . Cô bé nói hôm nay ở nhà bạn ko về nên bảo Beatrice đừng chờ cửa mình.Nghe xong điện thoại , Beatrice cũng đứng dậy, lên lầu thay đồ để chuẩn bị đi đến một nơi. Tại một tòa nhà đồ sộ, với mấy chục tầng lầu cao chọc trời. Tại đại sảnh , nơi có nhiều người ra vào nhắt, có bóng một cô gái hết sức xinh đẹp, dáng vẻ quý phái đang rảo từng bước chân tự tin đi thẳng đến quầy tiếp tân. Cô gái nhỏ nhẹ hỏi nhưng trong giọng nói thì có một chút nghiêm nghị làm cho người tiếp tân thấy lúng túng:

- Xin cho hỏi phòng Tổng giám đốc tầng mấy vậy???

- Dạ. dạ tầng mười lăm (má ơi sao cao thía) - cô tiếp viên nhìn cô gái ko chớp mắt nói

- Cám ơn - cô gái nở một nụ cười nhẹ rồi quay lưng tiến về phía thang máy.

Đằng này, mí cô tiếp viên kia vẫn còn choáng ngợp trước nụ cười của cô gái trẻ . Họ bắt đầu bàn tán:

- Cô ta là ai vậy??? Ở đâu đến mà đẹp thế???

- Tui hém biết !! Chắc là nhân viên mới hay là khách hàng gì đó - cô thứ hai nói

- Tui là nữ mà còn mê nữa là... - cô thứ ba nói và tiếc rề nhìn theo

Người còn gái gây xôn xao đó hém ai khác ngoài Beatrice xinh đẹp nhà ta òi. Cô đi thăm khám đến thang máy nhưng cô quên để ý rằng thang máy ở đây được chia tới hai loại phân biệt. Một bên dành cho VIP , một bên dành cho nhân viên bình thường. Do không biết nên Beatrice đi thẳng vào thang máy dành cho VIP , nhưng cũng đúng thôi cô đã là VIP rồi mà. Nhưng khổ nỗi mới đến cửa chưa kịp vào , cô đã bị bảo vệ thang máy chặn lại và nói:

- Xin lỗi ! Đây là thang máy dành cho khách VIP

- Hả???? - Beatrice chưa biết đầu đuôi ắt gặp gì thì đã nghe tên bảo vệ nói tiếp.

- Cô không phải là VIP mà cũng không có thẻ nhân viên của công ty nên xin cô qua thang máy kia đi - hắn nói rồi chỉ qua phía thang máy dành cho nhân viên bình thường và khách cho cô

Cô theo hướng chỉ tay của người bảo vệ, nhìn sang thang máy bên kia thì thấy một hàng người đứng xếp hàng ở đó mà đợi thang máy. Còn bên này thì trống trơn, hém ai đi . Điều này làm cho cô thắc mắc:

- Sao không cho bớt những người bên kia qua bên đây. Ở đây thì không ai đi , còn bên kia thì phải chen lấn xô đẩy nhau như thế mà coi được à ??? - Beatrice nói mà mắt vẫn không rời đám người đang khổ sở xếp hàng

Còn tên bảo vệ thì bối rối không biết phải trả lời sao trước câu hỏi của Beatrice . Đang còn tìm cách trả lời thì Beatrice quay sang nhìn như chờ đợi câu trả lời . Càng làm cho hắn lúng túng, vì vậy hắn nói bừa:

- Tui không biết tui chỉ biết làm theo lệnh mà thôi!!

- Lệnh của ai ?? - Cô nghiêm mặt nhìn càng làm cho hắn lúng túng hơn

- Của.. của Tổng giám đốc ! - hắn đáp càng

- Tổng giám đốc ? - Beatrice nhíu mày lặp lại lời của tên bảo vệ mà không khỏi ngạc nhiên. Vì cô thừa biết hắn nói bừa, vì Tổng giám đốc của công ty đã nghỉ hưu các đây nửa năm rồi thì làm gì có chuyện mà ra lệnh cơ chứ. Thấy vẻ mặt nhăn nhó của người bảo vệ mà cô không khỏi tội nghiệp . Cô gật gù nói:

- Cũng đúng thôi ! Anh không thể biết nhiều hơn nữa vì dù sao anh cũng chỉ là một bảo vệ nghe theo lệnh cấp trên mà thôi.

Nói rồi cô đi về phía thang máy ban đầu người bảo vệ đã chỉ mà đứng xếp hàng đợi như bao nhiêu người khác. Nhưng cô không hề tức giận hay bực bội vì chuyện đó. Ngược lại cô càng thấy mình nên tìm hiểu kỹ hơn nữa. Còn người bảo vệ thì lắc đầu khó hiểu trước những lời nói của Beatrice. Vào thang máy, cô chọn một góc khuất nhất mà đứng. Nhờ vậy mà cô đã vô tình nghe được một số chuyện:

- Nghe nói công ty chúng ta sắp sửa có Tổng giám đốc mới đến đó - một người trong họ nói

- Vậy sao ?? Ai vậy??? - người bạn bên cạnh thích thú hỏi

- Tao không biết ! Nhưng nghe nói hình như là từ Mỹ trở về đó . Còn lí lịch thì hầu như bí mật- người đó nói

- Gì mà thần bí thế?? Chắc cũng chỉ là được cái tiếng thôi chứ gì ??? - người kia nói

- Chuyện đó thì không thể xác định ngay bây giờ được. Phải đợi lâu ngày mới biết - người thứ nhất phản bác ngay ý nghĩ của bạn mình - Có biết là nam hay nữ không? Chừng nào đến ?? - người bạn của anh ta lại hỏi tiếp

- Sao tao biết được. Ngay cả giờ tính , giờ giấc đến bây giờ còn là bí mật nữa kia. Tao chỉ nghe sếp tao nói là có Tổng giám đốc mới thôi chứ có biết gì thêm đâu - người bạn này bực mình nói

Cậu bạn kia có vẻ định hỏi thêm cái gì đây nhưng thang máy đã đến nơi . Họ đành ngắt ngang câu chuyện đang nói dở dang của mình. Còn Beatrice thì nghe tất cả, cô khẽ mỉm cười bước ra khỏi thang máy.

Beatrice chưa vội đến nơi mà cô cần đến cho lắm . Nên cô quyết định đi dạo một vòng khắp công ty xem xem mà sao ba cô muốn cô về đây làm đến vậy.

Beatrice đi dạo khắp nơi. Đi từ phòng kế hoạch, phòng thiết kế đến các phòng nhỏ nhất trong công ty . Đang lui cui cô va vào một người lao công trong dọn dẹp , làm đổ hết mọi thứ ra sàn nhà. Nào là chai xà phòng, chổi, thùng rác nằm lăn lóc . Cô ái ngại vội cúi xuống nhặt lên dùm bà ấy. Cứ ngỡ bà ta sẽ mắng mình vì tội vô ý nhưng không ngờ , bà ấy lại không giận mà nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu !! Cô đi đi để đó tôi làm cho

- Không được đâu ạ !! Tại cháu vô ý làm đổ đồ của bác mà bác không trách cháu là cháu mừng lắm rồi. Thôi để cháu phụ bác nha !! - Beatrice càng ái ngại hơn nói với giọng thành khẩn

Đường như sự chân thành của cô đã làm cho bà ấy cảm động , bà khẽ mỉm cười với cô và nói:

- Tại tui thấy cô mặc đẹp như vậy mà lỡ làm đổ thì uống lắm !! Với lại đây là công việc của nhân viên vệ sinh chúng tôi , đâu dám làm phiền tới cô

- Không sao đâu ! Vật chất , quần áo chỉ là vẻ bề ngoài của một con người thôi. Nó không làm nên nhân cách của ta đâu. Với lại cháu cũng rảnh mà !!- cô vui vẻ nói còn tay thì vẫn gom đồng giấy vương vãi trên sàn bỏ vào sọt

- Cô thật tốt ! Vừa đẹp người lại đẹp tính nữa - bà ấy nhìn cô nhận xét (điều đó là đương nhiên ời)

- Hì hì hì bác khen cháu quá cháu phổng mũi bây giờ !! Mà nếu ai gặp trường hợp này thì cũng làm như cháu mà thôi mà - cô nghiêng nghiêng đầu nói , một cử chỉ hết sức trẻ con làm bà lao công phì cười

Bây giờ cô mới nhận thấy bà ấy tuy là lao công thật nhưng bà lại có nét rất đẹp. Cô tưởng tượng nếu quay trở lại 10 lúc mà bà con trẻ ác hắc phải là một mỹ nhân. Đang mãi mê ngắm bà , chợt bà ấy lên tiếng làm cô giật mình trở về thực tại. Bà buồn buồn nói với cô:

- Nếu ai cũng giống như cô thì còn gì bằng

- Bà nói vậy là sao ? - Beatrice khó hiểu hỏi

Bà có vẻ đắn đo suy nghĩ một tí rồi nói nhỏ với cô:

- Cô là nhân viên ở đây hả?

- Dạ. - Beatrice gật đầu nhưng đôi mắt cô đang nhìn bà nét tò mò hiện rõ trong đôi mắt

- Thấy cô là một người tốt nên tui mới nói cho cô biết để mà cô tránh nhé!! - nói tới đây bà chợt ghé sát tai cô nói - giám đốc phòng kế hoạch không phải là một người tốt đâu , tốt nhất là cô đừng đụng đến cô ta

- Tại sao??? - Beatrice mỉm cười hỏi

- Cô ta là cháu gái của Phó tổng giám đốc . Là một người có tài nhưng rất kèn kiệu. CÔ ta rất ghét những người tài giỏi hơn mình và xinh đẹp hơn mình. Nên cô có gặp cô ta thì nhớ là đừng có đụng chạm đến nếu không - bà nhìn cô lo lắng nói - nếu không cô sẽ bị cô ta đá văng ra khỏi công ty đấy. Mà thời buổi bây giờ công việc rất khó tìm , nên cô đừng để mất việc nha !!

- Có chuyện như vậy nữa sao??? Vậy chứ Phó tổng không biết à??? - Beatrice khó chịu hỏi

- Sao lại không biết nhưng họ là chú cháu với nhau lẽ nào lại không bênh vực nhau chứ !! - bà ấy nói với vẻ bất bình

- Thật đúng là chẳng coi ai ra gì mà - cô thật sự tức giận

- Tháng trước có một cô gái cũng trẻ cỡ cô , không biết đã đắc tội gì với cô ta mà cô ta cho thôi việc ngay sau đó - bà ta kể mà không thấy mặt Beatrice đang chuyển sang xanh -- Beatrice trầm nghĩ - hừ ! cô tài giỏi thế à ?? Vậy tôi cũng muốn ” diện kiến ” một lần đó ! Để xem cô ngon hay tui ngon hơn nhé !!!

Thấy cô này giờ vẫn không trả lời. Bà ấy mới gọi giật cô lại:

- Nè ! Cô ko sao chứ??? Tui chỉ nói vậy thôi . Tại thấy cô tốt quá tui ko muốn cô gặp rắc rối thôi
- Cám ơn bà nha !! Cháu biết phải làm sao rồi. Nhưng cháu cũng muốn biết cô ta dữ tới mức độ nào - nói tới đây mắt cô nhìn ra một khoảng trống không gian xa xăm mà đôi mắt như đanh lại
- Cháu.. - bà ta hoảng lên khi thấy Beatrice khiêu khích cô nàng giám đốc của công ty . Bà định nói gì đó nhưng bị cô chặn lại
- Bà yên tâm đi ! Cô ta ko làm gì được cháu đâu !! Thôi cháu đi nha ! Bye bye !- nói rồi cô quay lưng đi mà trong lòng ngọn sóng tức giận dâng lên cuộn cuộn . Rồi như chợt nhớ gì cô vội quay lại hỏi to:
- Bà ơi !! Cháu phải gọi bà là gì đây???
- Gọi ta là bà Sáu đi ! Ai cũng gọi ta như vậy hết !! - Bà sáu mỉm cười nhìn cô nói

Đến khi bóng cô khuất hẳn thì bà mới tiếp tục công việc của mình. Bà đang rất thắc mắc ko biết cô gái vừa rồi là ai tại sao lại ngang nhiên chống đối với giám đốc của bà muh ko hề có một chút khiếp sợ. Còn nữa cô ấy từ đâu tới? Bà chưa bao giờ nhìn thấy cô ở công ty. ... Hàng đồng , hàng đồng câu hỏi bà muốn hỏi nhưng bà biết bây giờ ko đúng lúc . Nhưng cô gái đó nói là nhân viên của công ty thì chắc chắn thể nào rồi bà cũng gặp lại thôi.

Còn Beatrice sau khi chai tay bà sáu xong, cô quyết định về nhà để chuẩn bị cho cuộc xuất hiện đầy ấn tượng trong ngày đầu tiên đi làm của mình. Nhưng khi cửa thang máy vừa mở ra , cô đã há hốc mồm mà nhìn..

Một cặp trai gái đang ôm hôn nhau trong đó. Mà cô đứng sờ sờ ra đó từ nãy đến giờ muh vẫn hem hay. Cô đưa tay lên miệng tăng hắng một tiếng. Đôi nam nữ mới giật mình buông nhau ra nhìn cô bằng ánh mắt ngượng ngùng một tí

Bước vào thang máy , cô vẫn ko hề nói tiếng nào.Cô âm thầm quan sát hai người sau lưng mình. Bây giờ cô mới nhìn kỹ thấy người thanh niên sau lưng cô có một khuôn mặt rất điển trai. Đoán chừng cách ăn mặc và phong thái thì giống như một ông sếp hơn là một nhân viên tầm thường.

Quả như Beatrice suy đoán, cô thật sự sửng sốt khi vô tình nhìn thấy tấm thẻ nhân viên đeo lủng lẳng trên cổ anh ta chình in mí chữ màu đậm ” Giám đốc bộ phận Thiết kế” . Cô khẽ mỉm cười cho sự phát hiện lí thú của mình . Còn hai người kia, họ vẫn tiếp tục công việc dở dang ban nãy của họ. Mà ko thèm để ý đến thái độ của Beatrice. Cô cũng rất là tỉnh, làm như mình hem hề thấy gì cả. Đến khi thang máy dừng lại ở đại sảnh, Beatrice đi ra nhưng cô chợt quay đầu vào trong nói

- Lần sao có muốn ” đóng phim tình cảm ” thì nhớ tắt camera đi nhá Giám đốc !!

Nói rồi cô mỉm cười bỏ đi. Để lại cho hai người kia sự kinh ngạc lẫn ngượng ngùng , khó hiểu.

Beatrice về nhà liền phòng thẳng về phòng mình và bắt đầu cuộc điều tra nhân sự. Năm phút sau, một loạt danh sách nhân viên trong công ty hiện lên trên màn hình của chiếc máy tính xách tay siêu hiện đại. Cô bắt đầu gõ lách cạch trên bàn phím và tìm thông tin cần thiết cho buổi ra mắt ngày mai của mình. Với cương vị là một Tổng giám đốc mới và cũng là con gái của người đã sáng lập ra tập đoàn thời trang Dương thị hùng mạnh thì trách nhiệm của Beatrice càng nặng nề hơn. Vì vậy cô ko thể làm một cách qua loa, cầu thả , cô ko thể làm mất mặt cha mình đặt biệt là ko cô ko muốn người ta nghĩ rằng mình ỷ thế mới được ngồi lên chức vị này. Beatrice phải dùng chính thực lực của mình để dập tắt những lời đồn thổi về mình. Đôi mắt đen huyền của Beatrice lướt nhanh những thông tin đang hiển thị trước mắt cô. Cô khẽ mỉm cười cho phát hiện của mình:

- An Tử Hạo tên tiếng anh Dylan Kuo (đổi tên gọi tí xiu) , tốt nghiệp đại học bên Mỹ ,loại ưu khoa thiết kế

Hiện là Giám đốc bộ phận thiết kế của tập đoàn Dương thị. Năng lực làm việc thì miễn chê, có tài trong việc kinh doanh lẫn giao tiếp. Nhưng mắc phải một cái tội là rất thích những cô gái đẹp và có cá tính. Trong công ty đã có rất nhiều tin đồn tình cảm . Quan niệm là ” con gái đẹp hem phải để yêu muh là để thử sức chinh phục ” (má ơi cứu con)

Trên đây là thông tin về chàng trai đã ” đóng phim ” tình củm muh Beatrice đã thấy trong thang máy. Thật ra đối với cô , những chuyện như thế là rất bình thường đối với những thanh thiếu niên tại Mỹ. Đó chỉ là sự bộc lộ tình cảm của bản thân mà thôi, chứ ko có gì lấy làm ghê gớm cả. Nhưng điều quan trọng cô muốn biết là người nhiều tin đồn như anh ta tại sao lại có thể tồn tại trong công ty mà lại giữ một cương vị quan trọng như vậy thì thật sự anh ta phải có tài gì đó. Quả đúng như cô đoán, Dylan thật là một chàng trai trẻ có tài muh cô cần tìm kiếm về cho công ty.

- Cốc .. cốc...

Tiếng gõ cửa phòng làm cho Beatrice giật mình . Cô chạy ra mở cửa thì thấy Ken đang đứng trước mặt mình , trên tay là một bó hồng màu tím . Loài hoa mà Beatrice rất thích, cô ko ngờ sở thích quái dị của mình mà anh vẫn còn nhớ. Vì thông thường thì người ta thường thích những loại hoa như Lyly , tylip,.. hoặc giả là hoa hồng đỏ thắm nhưng riêng Beatrice thì cô lại thích hoa hồng tím hơn. Bởi màu tím tuy nhìn ban đầu có vẻ buồn thật nhưng nó lại là màu của hạnh phúc . Cô bất ngờ lẫn xúc động ko biết nói thế nào , liền nghe KEn lên tiếng nói trước :

- Em có thích ko hả??? Anh tìm lâu lắm mới có đó!!

- Thích.! Em thích lắm ! Cám ơn anh !! - nói rồi cô ôm bó hoa vào lòng mình và ngửi

- Anh thích cái này hơn là lời cảm ơn của em đấy !!

Nói rồi Ken thành linh ôm Beatrice vào lòng vào đặt vào đôi môi của cô một nụ hôn cháy bỏng. Cô cũng nhón chân lên đáp trả anh một cách cuồng nhiệt. Phút giây đó như ngưng đọng lại, thế giới chỉ còn có hai người. Họ như muốn quên đi thời gian, quên đi tất cả , trong mắt họ chỉ có hình bóng của đối phương , chỉ có những nụ hôn mê mê, ngọt ngào đến tê dại cả người. Được một lúc thì cả hai buông nhau ra nhưng đôi tay Ken vẫn còn vòng ra sau lưng Beatrice . Anh nhìn sâu vào đôi mắt của người yêu , nói giọng ngọt lịm :

- Beatrice à !! Anh chợt phát hiện ra càng ngày anh càng yêu em rồi đó !!!

Những lời nói của anh tưởng chừng như nhẹ bồng nhưng nó cũng đủ làm cho cô ngây ngất, cô cũng áp mặt vào vòm ngực ấm áp của anh thổ thê nói:

- Em cũng vậy!!!

Rồi cả hai cũng phá ra cười. Họ nhìn nhau , hai trái tim như hòa làm một nhịp , như cùng chung nhau cất lên khúc ca hạnh phúc của tình yêu. Chợt Ken hỏi :

- Ủa ??? Sao hôm nay em ở nhà có một mình vậy??? Mí đứa nhóc kia đâu ời??

- Hồi sáng lúc anh đi làm ko được bao lâu thì Rannie có điện về nói là hôm nay tụi nó ở lại nhà của Joe chơi một đêm - cô nói

- À ! - Ken ko hỏi nữa, rồi anh nhìn cô lém lỉnh nói - vậy hum nay chỉ cóa hai chúng ta muh thui !!!

- Anh. anh muốn giở trò gì đây ??? - Beatrice nhìn anh nghi ngờ

- Cóa gì đâu ! Chỉ muốn có không gian riêng tư với em thui muh - anh chu mỏ nói

Rồi hai anh chị kéo nhau xuống phòng ăn. Họ cùng dùng bữa tối với nhau trong ánh nến lung linh huyền ảo. Tiếng va chạm keng keng của những chiếc ly thủy tinh đang xóng xánh ánh rượi vang đỏ. Nhạc cất lên nhẹ nhẹ tạo ra một không gian lãng mạn nhưng cũng rất huyền bí cho đôi tình nhân đang yêu nhau này.

Còn những đứa em yêu quái của họ thì sao??? Dĩ nhiên là đang sung sướng phải biết ời! Sau khi được đưa đến nhà Matt. Mí cô được tắm rửa , thay đồ sạch sẽ. . Bốn anh thì bận phải chạy đây, chạy đó để mí nàng sai vặt.

- Trời ơi ! Ông ngó xuống muh xem nè !! Cóa ai muh đáng thương tụi con hem???? - Mike than vãn

- Khổ thân con !! Xong kiếp ôsin nì chắc con chỉ còn cái bộ xương khô thui quá !! - Matt ca cẩm

Nãy giờ mí cô đang vừa xem TV vừa nghe mí anh la lối, than thân muh phát điên tiết lên. Joe nhúu mày nói:

13. Chương 13

- Way !! Được hầu hạ bốn tiểu thư là anh cóa phước mí đời đóa ghen !! Đừng cóa muh ca cẩm nữa tui nhúc cái đầu quá !!

- Cái gì ??? Có phước???? - Matt trợn mắt lên hỏi như ko tin những gì mình nghe thấy - Vậy cô để dành cái phước đó choa thằng khác nó hưởng đi . Tui đây tài hèn sức mọn hèm dám lãnh cái phước đó

- Hơi !! Tui cũng hèm muốn đâu nhưng khổ nỗi tui lại chỉ thích hành xác anh muh thui à !! Vậy mới chết chứ... - Joe từng từng nói lằn Matt tức hộc máu

- À quên làm ơn rót dùm tui ly nước - Joe nói với giọng ra lệnh còn Matt phải răm rắp làm theo

Joe thấy vậy thì khoái chí lém , cứ cười toe toét hoài . Joseph từ trong nhà đi ra trên tay là một hộp kem socola . Anh ngồi xuống trước mặt Ariel và chìa hộp kem ra và nói:

- Choa cô nè !!

- Uhm ! Cám ơn nhiều !! - Ariel nở một nụ cười thích thú rồi đón lấy hộp kem trên tay anh nhắm nhĩ. Còn Joseph thì thấy vui vui trong lòng. Nhưng cách đóa ko xa, đang cóa một cặp đôi đang chu mỏ lên muh cãi nhau

- Cửa tui , cửa tui đưa cái remote đây!!!! - Rannie vênh mỗ nói

- Hèm !!! Tui dành trước chứ bộ !!! - Mike cũng hèm thua kém gì

- Tui là khách nên tui có quyền được ưu tiên !! - Rannie kênh Mike

- Cô là khách tui cũng là khách vậy việc gì tui phải nhường cô - Mike cũng đốp chất lại

- Hứ !! - Rannie nhìn Mike bằng đôi mắt hình viên đạn

Cả hai đang tranh nhau cái remote để xem TV . Thật ra Mike cũng chẳng có hứng thú với phim ảnh choa lém nhưng tại vì Rannie hí hửng muốn xem phim nên anh chàng mới cố tình tranh giành với cô vậy đóa muh. Cứ hễ việc gì cóa Rannie là Mike sẽ ra tay xía vào để ngăn cản , để choa cô nằng tấc chơi.

Cứ thế hai người cãi nhau chí chóe, làm inh ỏi cả nhà. Mike và Rannie mỗi người một đầu remote muh rắng sức kéo cho vượt khỏi tay của đối phương. Mike kinh Rannie nói:

- Cô như vậy ai muh tin được là ban nầy mới vừa bước từ cõi chết mới về chứ?

- Ohohoho ! Vậy anh hèm nghe người ta thường nói ” đại nạn hèm chết ắc có điểm phúc ” hay sao???? - Rannie cười cười nhìn Mike nói

- Xí !! có cô nói chứ ai nói - Mike chơi lại

Thấy cứ vùng vằng mãi muh cái tên đầu heo này vẫn hèm thèm buông cái remote cho cô. Rannie bèn nghĩ ra một cách

- Mike - Rannie gọi tên anh bằng một giọng ngọt ngào nhất muh ai nghe cũng phải giật mình hướng chi là anh chàng nhà ta

Mike sồn gai óc trước thái độ xoay chuyển nhanh như chong chóng của cô. Anh thấy lạnh cả xương sống . Thừa lúc Mike hèm để ý , Rannie giật nhanh cái máy từ trong tay Mike rồi chạy biến đi. Đến lúc này anh mới biết mình đã bị gạt làm anh chàng tức càn hông. Mike đứng lên , nhìn Rannie với đôi mắt nham hiểm . Anh nói :

- Cô dám.... chết cô rồi.....

Nói xong, anh rượt Rannie chạy vòng vòng cứ như thể hai đứa trẻ giành nhau một món đồ chơi. hai người rượt nhau từ trong nhà ra tới ngoài vườn hoa. Ban đầu là họ rượt đuổi nhau cốt yếu là chỉ muốn giành lại

chiếc remote trên tay Rannie muh thui. Nhưng sau hèm hiểu làm sao muh trở thành trò cút bắt của hai người. Rannie chạy phía trước cười khúc khích , quay lại thách thức Mike :

- Đồ anh bắt được tui !!!!!

- Được ! Cô hãy đợi đây ! Nhất định tui sẽ bắt được cô à xem - Mike khẳng định Rannie thì lè lưỡi trên Mike. Cô vừa quay ngoắt người lại định bỏ chạy nhưng ko hiểu trời đất rung rủ hay sao muh Rannie bị vấp phải cục đá ngay dưới chân mình mà té ngào xuống đất. Còn Mike thì đang đà chạy đến thấy Rannie đột nhiên bị té , anh thắng lại ko kịp nữa òi. Thế là chuyện gì đến nó cũng phải đến.....

- Rằm.....

Mike nằm đè lên mình Rannie. Hai đôi môi vô tình gắn chặt vào nhau. Cô và anh hai người nằm yên bất động đó . Bốn mắt mở thau láu nhìn nhau trừng trừng. Rồi bỗng chợt giật mình , nhận ra mình đang nằm trên người Rannie, Mike lúng túng đứng dậy vờ phủi phủi cái quần. Còn Rannie vội lấy tay chùi miệng rồi nói lảng:

- UHm..... tui vào nhà đây !! Trả nó cho anh nè

Nói rồi Rannie dú cái remote cho anh rồi biến thẳng vào trong nhà với hai đôi má đỏ ửng. Còn Mike thì như người vừa tỉnh mộng. Anh lấy tay sờ nhẹ lên môi mình rồi nhìn theo bóng Rannie mà bất giác nở một nụ cười khó hiểu.

Vừa vào nhà , Rannie đã phóng thẳng vào nhà vệ sinh . Mặc cho tiếng gọi của Nana:

- Rannie !! Rannie bà làm gì muh hồi hã vậy hã???

Ko thấy con bạn trả lời. Nana hèm hiểu chuyện gì hết , ngơ ngác quay sang hỏi Danson:

- Nó bị sao vậy???????

- Sao tui biết ! - anh đáp rồi chợt nói - Hỏi Mike kìa

Đúng lúc đó thì Mike đang từ ngoài bước vào. Nghe Danson nhắc tên mình. Miek như một người vừa ăn vụng xong , giật bắn mình nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi lại:

- Mà y hỏi gì tao vậy???

- tao hỏi mà y đã làm gì Rannie muh sao cô ấy chạy vào như bị ma đuổi vậy??? - Danson nhắc lại cho thềng bạn nói nghe

- Sao tao biết được chứ !! Ôi giờ cô ta lúc nào muh chẳng thế - Mike chối bay bẫy - thui tao lên lầu đây!!

Nói rồi anh cũng biến đi luôn vì sợ Danson muh hỏi nữa anh hèm biết đường nào muh trả lời . Tới lúc đó lộ chuyện thì khổ nữa , nên thui ” ba mươi sáu kế chạy là thượng sách ”

- Hai người nì hôm nay sao lạ vậy ta??? - Nana nhăn mặt nói

Còn Rannie thì đứng trước gương muh hồi tưởng lại cảnh đó . Cô bỗng lắc mạng đầu như xua đi hình ảnh ấy ra khỏi ký ức của mình. Nhưng muh hèm được, ko hiểu sao nó cứ đập vào trong tâm trí cô mãi . Cô vội mở vòi nước thật to , rồi lấy tay tát nước vào mặt mình cho tỉnh táo. Xong xui, cô đứng đợi ỳnh bình tĩnh một tí rồi mới ra ngoài.

Bữa tối hum đó, không khí trong nhà tự nhiên khác hẳn. Mọi người ai cũng đổ dồn mắt về phía Mike và Rannie. Vì bình thường hai người này như chó với mèo cứ hề gặp là cãi, hèm cãi chịu hèm được. Nhưng sao bị giờ hai người ai cũng im thinh thít như thể này quả là một ” hiện tượng ” lạ . Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm làm cho Rannie nóng mặt hỏi:

- Làm gì mà nhìn ghê thế? Mặt tui có dính gì sao ?

- À ..ờ. ko - cả đám cười cười nói

- Vậy thì ăn cơm đi , nhiều chuyện quá - Mike gắt lên

Cả bọn hoảng hồn vội lui cui cầm chén cơm lên mũi lừa lừa vào miệng cho nhanh. Còn Rannie thì len lén ngược lên nhìn Mike thì thấy anh cũng đang nhìn cô. Cô vội cup mặt xuống rồi ráng nuốt mấy miếng cơm vào bụng. Kể từ đó đến hết bữa cơm cô hèm dăm ngón lên nhìn Mike.

Ăn xong, cả bọn kéo nhau ra phòng khách mũi chơi đánh bài. Và dĩ nhiên là trò này cũng bắt cặp mà chơi ời. Nhóm nào thắng sẽ có thưởng, nhóm thua dĩ nhiên phải chịu phạt.

Mí nàng thì hèm rành ba cái vụ này lém nên chạy vòng ngoài. Tức là đi lấy nước, gọt trái cây choa mí anh en. Còn nhiệm vụ của các anh là phải đánh choa thắng vì hèm bên nào chịu thua bên nào cả. Đến vòng của Matt, anh còn đang suy nghĩ hèm biết nên đánh lá nào nữa thì Joe phía sau oang oang nói:

- Đánh lá này nè ! Đánh đi !!

- Cô hay nhỉ??? Giờ cô chơi hay tui chơi vậy??? - Matt bực bội nhìn cô bằng cái nhìn sát thủ nói (mí anh đang chơi tiến lên đóa)

- Anh đừng quên tui với anh một đội nha ! Tui hèm muốn chịu phạt đâu á - Joe vểnh vểnh mồm lên cãi

- Hừ !! Cô chỉ nên coi thôi ! Đừng có xía vào là tui nhờ ời !!- Matt hảy cô một cái

- Giờ hai người có đánh hèm thì cho người ta đánh nữa chứ - Joseph hỏi thúc

- Sao ko - cả hai đồng thanh

Matt bị hỏi quá chẳng nghĩ ra nên đánh lá nào nên đành đánh đại là bài mũi Joe chỉ. Nhưng.....

- Hô hô hô !! Tới ời !! - Joseph hét lớn lên sung sướng

Thật hèm ngờ, Matt đánh đại lại làm cho cặp của Joseph ăn. Còn cặp của anh thì đang đứng hạng bét. Hạng nhì là cặp của Nana, hạng ba dĩ nhiên là cặp của Mike ời. Matt tức tối ném cho Joe cái nhìn nãy lửa. Joe phụng phịu nói với về ngây thơ :

- tại người ta hèm biết làm gì dữ vậy

Matt định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt của Joe như vậy anh cũng ko nỡ trách mắng. Đành ngậm ngùi mũi đợi dịp gỡ lại thôi.

- Tiếp tục nhé !! - Joseph hào hứng nói

- Nè uống nước đi - Ariel lon ton đi rót nước cho Joseph uống

- Uhm ! Cảm ơn - anh cười với cô một cái

Cả bọn nhìn hai người ko chớp mắt. Thấy thế anh cười hì hì nói :

- Ai làm việc nấy í mũi!! Thui thui đánh tiếp đi. Matt à ! Đang đang chót đấy nhé !! - Joseph cười hiểm nhìn ông anh quý hoá của mình

- Biết ời ! Biết ời ! Lẹ lẹ đi ! - Matt xua xua tay bảo

- Em đánh trước nhé ! Uhm... đôi bồi !! - Joseph bỏ hai lá bài xuống

- Đôi già - đến lượt Danson

- Đôi át ! Đồ chối đấy nhé !! - Mike cười cười bỏ bài xuống

Tất cả mọi người đều đi. Thì bỗng Joe lại lên tiếng phá đám tập hai:

- Ủa ? ủa ?? Matt sao hai con hai nì hèm đi vậy??? Tui nhớ là nó lớn hơn con át nữa mũi

- Trùi ui bà nội ! Bà làm ơn im miệng dùm tui cái đi. Ai mượn bà giới thiệu chi vậy?? - Matt vội bịt miệng cô lại

- Ồ..... - cả bọn tủm tủm cười

Bây giờ cả đám mới biết thì ra Matt còn " hàng " mũi dím hèm thêm đi. Nhưng cũng nhờ bà Joe này mau miệng mau mồm nên cả đám mới biết mánh.

- Hehehe chơi vậy hèm được à ghen !! - Mike nhướn nhướn mắt nói

- Sao hèm??? Mà đi đi nói nhiều quá ! - Matt đánh trống lảng

- Hô hô hô !! Choa anh một cơ hội cuối cùng đóa coá đi hay ko?? - Mike nói

- Hèm muh - Matt nhần mặt nói

- Vậy đừng hối hận nhé ! Đôi heo nì! Tới rùi !! - Mike quăng hai con heo xuống làm Matt hết hồn.

- Vậy là thắng rồi đó hả ? - Rannie hỏi - Uhm ! thắng ời - Mike cười tươi nói

- Yeah !! - Rannie mừng rón ôm Mike nhảy tưng tưng

- À hèm ! Nơi công cộng nhé quý vị !! - Nana tăng hấn

Rannie giật mình buông Mike ra. Cả hai ngượng ngùng hèm biết phải làm sao . Mike vội đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Matt à ! Lần nì anh lại thua ời đó . Mười bàn rùi đó ghen ! - Mike cười cười nói

- Vậy thì sao ?? - Matt giả điên hỏi

- Sao hả ? Nói nghe ngon nhĩ - Joseph và cả bọn đứng vây quanh anh , tay khoanh trước ngực y hết xã hội đen chuẩn bị ” thanh toán ” con nợ.

- Bình tĩnh ! Bình tĩnh mình là anh em muh , coá gì từ từ nói ha ? - Matt giả lã . mặc dù mồ hôi trên trán anh đang tuông ra như mưa.

- Có chơi phải có chịu chứ ! - Nana nói

- Vậy mí đưa muốn gì ? - anh hỏi

- Muốn phạt - cả đám đồng thanh

Phút cuối cùng này thì đội Matt và Joe vẫn đứng bết và bết. Đội thắng nhiều bàn nhất là Joseph , thứ hai là Mike và thứ ba là Danson.

- Dễ thui ! - Danson cười hiểm nhìn ông anh mình

- Được ! Là đàn ông dĩ nhiên là có chơi có chịu ời - matt ưỡn ngực lên nói

- Tốt ! Vậy ráng muh làm choa tốt nhé !! - Mike khoanh tay nói

- Hình phạt là gì?? - Matt tự tin hỏi

- Từ từ.. hình phạt là..... anh và Joe phải..... - Joseph cố tình kéo dài thời gian cho Matt đợi mỗi cổ chơi

- Là gì ?? Nghe mà nói anh đây mệt hơi quá ! - Matt bực mình nói

- Anh và Joe phải cùng nhau trải qua một đêm trong căn phòng bí mật - Joseph nói thẳng luôn

- Ko được ! - cả hai người nhìn nhau đồng thanh nói

- Tui hèm thể nào trải qua một đêm với cô ta / anh ta được - đồng thanh tập hai

- Ê ! Ê ! Có chơi phải có chịu nha !! Hèm thì trách bọn này ra tay độc ác à - Danson phán một câu xanh rờn

- Nhưng tại sao lại là căn phòng bí mật ? - Matt hỏi

- Tại thích đó , được hèm ? - cả bọn ko hèn muh nói

- Tui bây... - Matt di dí ngón tay chỉ vào mặt mí đứa em , anh gật gật cái đầu , hết ý kiến - được thôi ! ở thì ở sợ gì !

- Oh ! Vậy mới phải chứ ! Nhưng tối có chuyện gì xảy ra thì cũng phải ráng muh cắn răng ngủ đến sáng nhé ! - Mike chọc càng làm cho Joe sợ hơn

- Thui thui ! Vậy tui hèm đi đâu ! - cô lúu lười nói

- Hèm được - bầy cái miệng cùng hét lên

- Ồ... kệ bà nó chơi lun - cô ráng hít một hơi dài nói

- Nhưng còn người thắng thì sao? Nãy giờ hèm nghe nói tới à ghen - Matt trả đũa - Thui để anh mày nói cho nghe cái nì nhé !!

- Ok ! Cho anh quyết định luôn . Nhưng nói trước hèm được áp dụng ngược lại với tụi em chiêu ban nãy nhá - Joseph chặn đầu trước vì sợ Matt chơi khăm mình (anh nì thông minh gớm) - Hehehe yên tâm ! - Matt nói rồi đi đi thẳng vào hầm rượu . Lượm một hồi lâu, anh đem ra một chai Henexi năm 1989 . Matt đặt nó lên bàn trước đôi mắt ngạc nhiên của mọi người. Anh cao giọng nói:

- Đây là phần thưởng dành cho người thắng cuộc !

- Cái gì ??? Anh đi chuốc cho tụi em say chắc - Joseph há hốc mồm nói

- Thì ban nãy mày nói là ko chơi chiêu cũ thì giờ tao chơi chiêu mới . Sao hả chê ít uh ? - Matt gian manh nói

- Phải uống hết thật sao ? - Joseph nhăn mặt hỏi

- Dĩ nhiên ! - ko đợi Matt trả lời thì cả đám kia đã lên tiếng

- Cũng may ban nãy mình hèm phải hạn I hay hạn bét , hèm la chết toi ời - Nana thì thầm với Danson , Rannie và Mike . Ngay lập tức ba cái đầu cùng nhau gật cái rụp.

- Chúc hai đứa vui vẻ nhá !! - Matt cười cười .

Còn Joseph và Ariel phải ” hưởng ” cái phần thưởng mụh Matt dành cho. Cả hai bắt buộc phải nốc cho hết một chai rượu trước những cặp mắt tò mò của mĩ đứa bạn . Vừa uống mụh Joseph rửa thầm Matt :

- Thề cha nì ghệ thiệt ! Đúng là sơ xuất thật mụh ! Nhưng hèm sao , ổng còn ... hơn mình nhiều hehehe

- Bà có sao ko Ariel ? - Nana lo lắng hỏi

-..... - cô ko trả lời mụh vẫn tiếp tục cầm chai rượu tu một hơi

- Bà.. bà đừng uống nữa - Rannie cũng cang ngăn

Nhưng lời của hai cô dường như ko còn lọt vào tai Ariel nữa rồi . Rannie và Nana đành nhìn nhau mụh lắc đầu nói:

- Tui thấy coi bộ bà hèm nghe gì đâu

- Uhm - Rannie đồng tình

Ariel vì ko quen uống rượu cho lắm nên chưa được nửa chai đã ngà ngà say. Thấy vậy, Joseph cũng ko nỡ để Ariel uống tiếp anh đành ” lãnh trọn ” nguyên một phần sau cho cô. Nửa tiếng sau, cả hai đã bắt đầu có những dấu hiệu của con ma men ời :

- Rannie... bà.. bà uống với tui đi ha... - Ariel đi xiểng niểng nói

- Trời ơi là trời ! Bà say quá ời - Rannie bốc mùi rượu từ người của Arile mà muốn phát nôn

- hahaha.. Mike.. vậy mày uống với tao đi - Joseph cũng ko kém cạnh. Anh nì thì coá vẻ say hơn Ariel nhiều.

- Thui thui mày say quá ời tao chịu hèm nổi mày đâu - Mike khổ sở khiến Joseph ra sofa

- Giờ tính sao ? - Nana quay sang hỏi mọi người

- Còn tính sao nữa ? Họ say quá ời thì cứ để họ nằm đây đi . Giờ tụi mình phải đi ” xử ” ông Matt đã - Danson đề nghị

- Uhm ! - ba cái đầu kia gật mạnh

Thế là cả đám len lén đi theo sau Matt và Joe y hệt như ăn trộm. Còn anh chị nhà ta thì lo cái hem cóa hay là mình đang bị ” vệ tinh ” theo dõi đâu :

- Tại anh đó ! Đánh dở muh cũng đòi đánh nữa - Joe lườm Matt

- Cô hay quá sao ban nãy ko đánh đi ! Chỉ biết chỗ mỗ muh nói thôi mà. Nếu ban nãy ko phải tại cô tài lanh đi nói bài của mình ra thì đâu có thua - Matt hậm hực nói - Xí ! Chứ ko phải mình đánh dở mà ko dám nhận hay sao mà còn đổ thừa - Joe hất mặt nói

- Tui chưa xử cô là cô may ời đó mà còn ở đó nói nhiều nữa hả ? - Matt nóng máu nói và định giơ tay cốc cô một cái nhưng ko hiểu nghĩ sao anh lại ko ra tay

- Sao hả? Ko dám đánh hả? Nè ! Nè ! Đánh đi - Joe lủi lủi cái đầu vào người Matt rồi đột nhiên cô vịn vai anh lấy đà nhảy lên và...

- BUM !!

Joe dùng đầu mình thúc một phát vào đầu Matt . Làm cho anh chàng đau điếng. Matt tức giận quát:

- Cô điên rồi hả?

- Ủ ! Tốt nhất là đừng đi gần tui coi chừng tui cắn anh ráng chịu - Joe phán gọn một câu rồi bỏ đi te te

Matt thì chỉ biết tức đối nhìn theo. Nhưng chưa đầy ba giây , anh bỗng nổ một nụ cười thâm hiểm

- Hehehe! Muốn chơi tui hả?? Kiep sau đi ! Để xem lát hồi vào trong đó xem tui xử cô thế nào nhé ! - Matt lăm bằm

Matt và Joe cùng đi vào căn phòng bí mật . Vừa vào tới bên trong , Joe đã cảm nhận được sự lạnh lẽo, âm u trong đây , cộng thêm mùi ẩm mốc làm cho Joe thấy khó chịu. Cô nhăn nhó hỏi:

- Sao trong một ngôi biệt thự đẹp đẽ như thế này lại có một căn phòng kinh thế ?

- Thật ra căn phòng này đã lâu rồi ko có ai ở. Nên cũng chẳng có ai quét dọn cả. Chúng tôi cũng có bao giờ vào đây đâu nên khỏi quét - Matt thần nhiên đáp

- Trời ơi ! Thảo nào nó kinh như vậy ! - Joe nuốt nước miếng nói - tối nay chúng ta ngủ ở đây thật hả ??

- Uhm ! Ráng muh ngủ nhá ! - Matt cười nói

Thái độ của anh càng làm choa Joe sợ thêm. Cố có cảm giác có một luồng khí lạnh đang chạy dọc sống lưng mình. Joe từ từ đi sát Matt hơn , còn hai tay thì cứ níu lấy tay áo anh . Còn Matt thấy Joe như vậy thì khoái chí lắm. Anh cố tình nói thêm để chọc cô:

- Nghe nói trước đây đã từng có người tự tử ở đây đóá. Mỗi tối người ta thường hay nghe có tiếng khóc lảm á !

- TRùi ui ! Anh ... anh đừng có nói nữa muh - Joe líu lười nói

- Hahahahaha - Matt cười phá ra

Joe ngơ ngác hem hiểu gì hết. Cô giương mắt nhìn anh hỏi giọng ngây thơ:

- Sao anh lại cười ??

- Ko ! Ko có gì cả - Matt nói thể thui chứ thật ra anh đang ráng nhịn cười

- Đúng là điên rồi mà - Joe nói một câu lạnh lùng

Nguyên đám lóc nhóc bên ngoài này giờ đang ôm bụng cười vì những lời đối đáp của Matt và Joe . Họ đang bàn tán rôm rả bên ngoài muh hai anh chị nhà ta lo cái hem làm gi muh hay biết chứ

- Ê ! Nghĩ thử xem họ bên trong sẽ ra sao ? - Nana tỉnh nghịch hỏi

- Thì... sáng sớm sẽ cóa màn hay cho chúng ta coi đó - Danson cười cười nói

- Hay là..... chúng ta tăng thêm cảm giác cho họ đi - Rannie đề nghị

- Là sao ?? - ba cái miệng chum lại hỏi

- Là vậy nè.....

Bốn cái đầu xấp lại với nhau xì xầm to nhỏ gì đó một hồi ngược lên thấy mặt ai nấy đều khắc hai chữ ” nham hiểm ” lên đó hết trơn .

Rùi họ biến đi muh chuẩn bị kế hoạch ” chọc phá ” người khác.

Cả đám ai nấy đều tay xách nách mang tùm lum, lĩnh khinh như đi bán hàng xén . - Xong chưa ? Có đủ mọi thứ chưa hả ?? - Nana hỏi dồn

- Rùi rùi ! Bắt đầu đi - cả bọn đáp

Thế là bốn tay siêu quậy theo chân Danson đi vào một đường hầm nhỏ trong nhà . Con đường này có thể thông với căn phòng mà Matt và Joe đang ở.

Còn hai anh chị nhà ta ở bên trong thì đầu hay rằng ” địch ” đang chuẩn bị tấn công mình đâu. Nhưng không khí trong phòng càng lúc càng trở nên lạnh hơn và âm u hơn ban nãy

- Sao tự nhiên lại lạnh như vậy hả ? - Joe xanh mặt

- Tui sao biết được ! - Matt đáp rùi tự nhiên nói - nhưng kể cũng lạ tự dưng cái ko khí lạnh hân à ?

- Hem chừng.. hen chừng có.. có.. cái đó lém á - Joe lấp bắp

nói

- “Cốc ” - Matt thưởng cho Joe một cái cốc đầu đầu đổng , chẳng những vậy anh chàng còn lạng lừng nói - đừng có nói nhảm . Đầu óc cô chỉ có thể nghĩ ra những chuyện đó thôi sao ?

- Xí - Joe nguýt anh một cái

Thật ra những luồng khí lạnh đó đều do một đám lóc nhóc ở đường hầm kế bên làm ra muh thui. Bọn họ đem một đồng nước đá khô rùi bỏ qua một ngách nhỏ trong căn phòng của Matt. Chẳng những thế muh còn gắn những cây quạt điện nho nhỏ ở phía sau . Làm cho hơi lạnh của nước đá phả ra hòa với hơi gió của quạt khiến cho căn phòng trở nên lạnh lẽo hân.

Những lời đối thoại của Matt và Joe bọn ” tiểu quỷ ” này đều nghe cả. Bọn họ đang cười khúc khích choa kiệt tác của mình. Nana bày đầu nói:

- Đã thế thì bọn này ko khách khí nữa

Nói rùi cô quay sang nháy mắt với ba người kia. Như hiểu ý nhau cả bốn cùng nở một nụ cười nham hiểm. Mike dùng một sợi dây cước trong , có kích thước nhỏ xíu móc vào trong cánh cửa, còn một đầu anh thả dài đến chỗ của các anh chị đang đứng. Còn Danson thì dùng một chiếc khăn màu trắng rùi cũng cột dây cước vào một đầu của chiếc khăn vuông . Đến khi chắc chắn , anh mới cho treo từ từ lên cao

Xong đâu đấy, anh lui cui bò đến chỗ lũ bạn. Thế là.....

- 1....2....3 - Nana và Rannie cùng đếm mà mặt ai nấy đều lộ vẻ hào hứng

Dứt lời, Mike cho kéo nhẹ sợi dây trong tay mình làm cán cửa va vào mép tường bần bật. Do cánh cửa quá cũ kỹ nên nó đã phát ra những tiếng ” cọt ca , cọt kết ” nghe rất dễ sợ.

Song song đó , Danson cũng cho giật mạnh chiếc khăn màu trắng mà mình đã treo lên ban nãy làm nó bay qua bay lại .

Joe thấy bóng dáng một cái gì đó cứ vờn qua , vờn lại rùi cộng thêm những tiếng cọt kết của khung cửa làm cho Joe điếng hồn.

Vì Joe chỉ thấy tấm khăn mờ mờ qua tấm kính đục mà thôi, chứ ko phải nhìn trực tiếp . Vì vậy nên cô ko biết đó là kiệt tác của lũ bạn quỷ quái , cô bủn rủn tay chân. Cả thân người như muốn ngã quỵ vào Matt.

Thấy đột nhiên Joe có những biểu hiện lạ, Matt cũng thử nhìn theo hướng mà Joe đang theo dõi thì cũng thấy y hệt cô. Anh giật nảy mình, anh thẫn thét lên . Nhưng vì ko muốn Joe đã sợ lại càng sợ nên Matt nuốt nước miếng , lấy giọng lại rùi dúi cô ngồi xuống một góc trong phòng và nhẹ nhàng nói:

- Ko sao ! Ko sao đâu ! Chỉ là ảo giác thôi ! Đừng sợ !

- Uhm.. Joe nói rùi cũng co rúm người nép sát vào Matt. KHOẢNG cách giữa hai người lúc này dường như biến mất. Joe ko còn muốn cãi với Matt nữa mà cô đã có cảm nghĩ khác về anh rồi. Nếu ban đầu là sự bức bối, hờn giận mỗi khi cô và anh gặp nhau thì giờ đây thay vào đó là sự ấm áp , bình yên. Bỗng nhiên Joe cảm thấy cũng thú vị khi được Matt bảo vệ , che chở như thế này. Cô khẽ mỉm cười vì điều mình nghĩ

Còn Matt thì sao ? Anh cũng ko còn cảm thấy ghét Joe nữa. Bây giờ trong vòng tay anh đây là một cô gái bé nhỏ. Cả thân hình nhỏ nhắn kia đang run lên vì sợ hãi. Đột nhiên anh xiết chặt vòng tay ôm lấy cô. Anh muốn dùng hơi ấm của mình mà sưởi ấm cho Joe. Hương thơm phấn phát từ mái tóc đen mượt của cô tỏa ra , xộc vào mũi của Matt làm anh ngây ngất. Anh ước chi ngày nào cũng được vậy thì hay biết mấy. Ko cần phải tranh cãi với cô mỗi lần gặp mặt , mà thay vào đó là một Joe dịu dàng, ngoan ngoãn như vậy giờ.

Vậy là Joe bình yên chìm vào giấc ngủ một cách ngon lành trong đôi tay rắn rỏi của Matt.

Đám tiểu quỷ kia khi thấy kế hoạch hù dọa của mình thành công ngoài dự đoán . Nhưng chơi riết rùi cũng chán, đến tận khuya ai nấy đều thẫn một sau một trận phá phách. Họ kéo nhau về phòng trong lặng lẽ . Vì vậy, Matt và Joe mới được ” tha bổng ” nếu hèm ko biết anh chị coàn bị hành ra tới mức nào nữa. Cuối cùng Matt với có thể đi vào giấc ngủ được.

Vừa bước vào phòng khách thì cả đám mới phát hiện ra Joseph và Ariel đâu mất tiêu

- Hai người họ đi đâu mất rùi - Mike hỏi

- Say mềm vậy mà cũng đi được thì quả là lạ - Danson nói mà mắt đảo dất tìm khắp nơi

- Thui chắc hai người đó về phòng trước ời ! - Nana nói mà ngáp dài ngáp ngắn

- Đi ngủ thui tui mệt quá rùi - Rannie than vãn rùi lủi thủi đi về phòng mình

Mệt quá rùi, hết sức ời nên hèm còn ai có tâm trí đi tìm Joseph và Ariel nữa. Họ cũng ai về phòng nấy, xong rùi phi thẳng lên giường muh ngủ thui.

Sáng hum sau.....

- AAAAAAAAAAAAAA - tại sao lại như vậy??? - Ariel la thất thanh

- Chuyện. chuyện gì vậy .. mới sáng sớm mà ồn ào quá... - Joseph còn ngái ngủ nghe tiếng la của Ariel nên lồm cồm ngồi dậy hỏi

- AAAAAAAAAAAAA ! Tại. tại. sao lại. lại.. như vậy ??? - lần này đến phiên Joseph la lên thán thốt

Cả hai đang cùng nằm chung trên một chiếc giường , đắp cùng chung một tấm chăn. Mà khổ nỗi trên người Joseph chỉ có độc nhất một cái quần , còn áo thì đang nằm dưới đất. Ariel thấy vậy liền vội vàng hé hở tấm chăn muh xem mình có bị ” sức mẻ ” gì hèm. Nhưng may mắn là quần áo hum qua cô mặc vẫn còn y trên người. Điều đó là cho Ariel thở phào nhẹ nhõm. Rùi bỗng.....

- Sao anh ? cô lại ở phòng tui ? - cả hai ko hẹn muh đồng thanh hỏi

Hai người ngồi nhìn nhau tóe ra lửa. Ariel trong lòng ảm ức vô cùng . Cô tự trách mình sao hum qua uống nhiều quá làm chỉ hèm biết nữa để sáng hum nay thì..... Còn Joseph có hơn gì đâu. Mặt anh chàng một đồng như bánh bao chiều. Thấy Ariel cứ ngồi bực đầu, bực tóc tức bực. Anh mới lên tiếng :

- Way ! Soa cô lại ở phòng tui hả?

- Hông dám đâu ! Phòng này là của tui chứ bộ - Ariel gân cổ lên cãi

- Vậy cô thử nhìn coi có phải phòng cô hèm muh ngồi đó cô chấp - Joseph hất mặt nói với cô

Ariel nhìn một lượt sơ căn phòng mà mình đang ngủ quả thật hèm phải phòng muh Matt đã chỉ cho cô. Căn phòng này được sơn màu xanh biển còn căn phòng hồi sáng cô vào là màu trắng muh.

- Chết cha ! Vậy lộn phòng rui ha ta ? - Ariel nói thầm

Cô vội tốc mền chạy ra cửa phòng ngẩng ngửa. Được một hồi , cô mang nét mặt ủ dột quay vào trong . Joseph nhìn thấy mà ko nhìn được cười. Anh phá ra cười ngặt nghèo làm Ariel què độ . Cô lườm lườm anh nói:

- Anh cười cái gì hả? - Ko tại thấy cô như vậy tui mắc cười thui - anh đáp muh ko thể nào ngừng cười choa được

- Sao hả ? Bị giờ sáng mắt chưa hả? Vô nhầm phòng tui muh còn ráng cãi - Joseph bước xuống giường , lượm chiếc áo khoác lên người.

Ariel quay đầu đi chỗ khác ko dám nhìn, cô nói:

- Hứ ! Tui muh hum qua có gì thì anh đừng hòng tui để yên với anh

- Cô....muốn tui làm gì cô lắm à ? - Joseph nói rồi từ từ đi tiến về phía Ariel với bộ mặt gian xảo làm cô sợ hãi đi lùi lại . Đến khi đụng phải bức tường thì Ariel chỉ còn biết cắn răng , lấy một hơi dài thủ thế nói:

- Anh. anh ko được làm bậy à nha ! Nếu ko . nếu ko tui cắn cho anh chết lun!

- Hahahahaha được vậy cô thử cắn đi để xem tui có chết hèm - Joseph đưa mặt sát vào mặt Ariel

Sát đến độ có thể nghe được nhịp tim của nhau, Ariel nhắm tịt mắt còn Joseph thì ... muốn cười chết được. Anh chỉ muốn trêu cô thui nhưng ko ngờ cô lại có phản ứng dễ thương như vậy. Rồi ko hiểu sao , từ cái muốn giỡn Joseph thật muốn đặt lên đôi môi đỏ thắm của Ariel một nụ hôn ghê. Thế là.....

” Chụt ”

Hai đôi môi gắn chặt nhau. Ariel giật nảy người trước hành động quá đột ngột của Joseph. Cô cảm thấy toàn thân người mình gần như bị tê dại, muốn nhúc nhích, muốn xô anh ra nhưng hoàn toàn mất hết năng lực. Cô đứng trân người ra muh chịu . Joseph dường như bị đôi môi quá ư là ngọt ngào của Ariel cuốn lấy ko thể nào buông ra. Đôi môi anh càng ngày càng tham lam cuốn lấy môi cô hơn. Trong vòng tay Joseph giờ này , Ariel như ko còn sức lực, ko còn có thể nghĩ ngợi được gì. Tất cả tất cả các dây thần kinh của cô như đều nhưng hoạt động. Ariel gần như ghệt thở, cô rất muốn xô Joseph ra nhưng... nhưng ko hiểu sao cô ko làm được, những giọt nước mắt thì đang lăn dài trên khuôn mặt của cô.

Đang say sưa với những chiếc hôn phủ lên môi cô, bỗng Joseph cảm thấy có một vị mặn len lõi vào miệng anh. Joseph giật mình , ngược lên nhìn Ariel thì thấy.... Anh cũng ko biết tại sao mình lại làm như vậy nữa. Tại sao anh lại có thể hành động hồ đồ như vậy chứ?

Đang mãi tự trách mình thì....

” CHÁT ” một cái tát giáng xuống khuôn mặt của anh. Joseph ngơ ngác ko hiểu gì hết , thì nghe Ariel thúc thích nói:

- tại sao ? tại sao lại đối xử với tôi như vậy hả ??

- Anh... - Joseph quả thật là có miệng mà ko nói nên lời

- Anh . anh xem thường tôi đến vậy hay sao ? - Ariel nói trong sự tức giận tột độ

- Ariel . nghe anh nói đi - Joseph khổ sở nói

- Tôi ko nghe! Tôi ko muốn nghe gì cả - Ariel bịt tai lại và định chạy ra ngoài . Nhưng Joseph đã nhanh tay hơn kéo cô lại

- Buông tôi ra - Ariel cố vùng ra khỏi tay Joseph - buông tôi ra !

Như chịu hết nổi, Joseph ôm chặt lấy cô và cũng cương quyết nói:

- Ko buông ! Có chết cũng ko buông

-- Ariel cắn môi nói - tôi thật ko nghĩ anh xem tôi là loại người dễ giải đó. Anh đi đem tôi đặt ngang với những cô gái anh từng quen biết hay sao? - Ariel quắc mắt nhìn anh hỏi
- Ko ! Ko phải vậy ! Em hãy nghe anh nói đi - Joseph khỏ sở nói
- - cô ko nói gì cả
- Thật sự anh . anh cũng ko hiểu tại sao mình lại mất tự chủ như vậy.- anh nhìn cô một thoáng rồi nói tiếp
- em tin anh đi có được ko? Ban đầu anh chỉ định hù em thôi nhưng.... nhưng ko hiểu sao anh lại..... Em làm ơn tin anh đi mà !

14. Chương 14

Ariel quả thật bị giờ rất phân vân , khó xử . Cô ko biết nên đối xử với anh ra sao. Trong cô đang rất mâu thuẫn, nửa muốn tha thứ cho anh , nhưng nửa kia như nín cô lại . Nó như bảo cô ” đừng ! đừng nên tin những lời nói đó . Đó chỉ là ngụy biện cho hành động sai trái của mình mà thôi ” . Cứ thế, hai ý nghĩ cứ thay nhau lờn vờn trong tâm trí cô làm cô muốn phát điên lên.

Joseph này giờ im lặng vì đang chờ đợi câu trả lời của cô. Thấy Ariel ko nói gì mà khuôn mặt lại lộ ra vẻ hoang mang làm Joseph nóng cả ruột. Anh đánh bạo ôm cô vào lòng nói:

- Nếu anh nói anh đã yêu em rồi em có tin ko ?
- Anh..... - Ariel đã sưng sở rồi nay lại càng sưng sở hơn trước lời thú tội của Joseph

Ko để cho Ariel nói hết câu , anh đã chặn lại nói tiếp:

- Ngày đầu tiên gặp em anh đã bị nét hồn nhiên của em cuốn hút. Đến lần thứ hai gặp em ở trường , thì hình bóng em lại càng in sâu trong tâm trí anh hơn. Dù muốn dứt ra nhưng cũng ko dứt ra được... Có lẽ em nghĩ những điều anh nói giờ đây chỉ để em tha thứ cho hành động nông nổi ban nãy , nhưng xin em hãy tin anh . Những điều anh nói giờ đây là những lời nói thật lòng của anh mà bao lâu nay anh đã giấu kín. Anh ko nói ra vì ko muốn làm em hoảng sợ, anh muốn em từ từ nhận ra tình cảm của anh dành cho em
- Vậy tại sao bây giờ anh lại nói ra ? - cô hỏi cắt cớ
- Vì mọi chuyện ko nằm trong suy nghĩ của anh. Nhưng ko sao, nói sớm hay muộn thì tình cảm anh dành cho em cũng ko có gì thay đổi cả - Joseph mỉm cười nhìn sâu vào mắt Ariel nói một cách chân thành

Những cảm giác hờn giận, tủi nhục , uất ức ban nãy của cô nay như biến mất. Len lỏi trong tim cô là một cảm giác rộn ràng, hạnh phúc mà từ trước nay cô chưa hề có. Đây liệu có phải là mình đã yêu anh ta rồi ko ? Ariel tục hỏi bản thân mình. Quả thật , khi ở bên cạnh Joseph , cô đều cảm thấy rất ấm áp và dường như tất cả đều được Joseph che chở ỉn . Dù cố moi trong đầu ra những điều ko tốt về anh thì hình như là ko có.

Nhưng như vậy liệu có quá nhanh hay ko ??? Cô chưa tìm hiểu một tí gì về anh cả. Làm sao có thể mở miệng chấp nhận một dễ dàng như vậy được. Ariel bỗng thở ra.

- Anh ko ép em phải chấp nhận hay trả lời ngay bây giờ. Anh muốn em có thời gian để xác định lại tình cảm của mình.Đến khi nào em có câu trả lời thì hãy nói với anh dù đó là một lời từ chối. - Joseph như đọc được nỗi băn khoăn trong mắt cô
- Chuyện hôm nay... em sẽ suy nghĩ thật kỹ. Nhưng còn chuyện.. cô ngập ngừng ko biết nói sao
- Em đừng lo , chuyện này xem như là bí mật của hai chúng ta thôi được ko? - Joseph như hiểu ý Ariel nên anh vội nói
- Uhm ! Thôi em về phòng đây

Nói rồi Ariel biến nhanh về phòng , mà mặt vẫn còn đỏ gay lên như trái cà chua. Còn Joseph thì cười mãn nguyện. Vì cuối cùng anh đã nói được những lời mà bấy lâu nay anh cất giữ trong lòng.

Lúc Ariel vừa bước ra khỏi phòng của Joseph thì có một đôi mắt tình cờ trông thấy rùi bỗng trên môi lại nở một nụ cười tinh quái

Vừa vào trong phòng, Ariel vội vàng đóng sập cửa lại. Rồi cô thờ người ra đứng dựa vào cửa. Còn tay thì bắt giắc sờ lên môi. Cảm giác ngọt ngào, nồng ấm vẫn còn vương trên đấy làm mặt Ariel đỏ gay như cà chua.

- Nụ hôn đầu là như thế sao ? - Cô tự hỏi rùi khẽ mỉm cười

Sau khi làm vệ sinh cá , thay quần áo chỉnh tề xong , thì tất cả mọi người tập trung tại phòng khách. Đến bây giờ thì bọn họ mới nhớ là còn quên một việc chưa làm. Đó là chưa thả Matt và Joe ra.

Thế là cả đám ba chân bốn cẳng phóng như bay đến căn phòng bí mật. Vừa đi cả đám bàn tán xôn xao :

- Liệu họ có sao ko vậy ?? - Rannie lo lắng hỏi

- Chắc ko sao đâu - Nana đáp muh trong lòng cũng lo ko kém

- Đêm qua ai bảo mí cô bày ra cái trò đó làm chi để bị giờ lo - Danson nói móc méo Nana - Hứ ! Vậy muh đêm qua tui nhớ có người còn xung hơn tui à - Nana đáp trả

Hai người cứ thế mà đốp chất nhau . Còn Joseph và Ariel nghe mà mặt nghếch ra chẳng hiểu gì cả (trùi ui đêm qua anh chị vui vẻ quá seo muh biết đc). Ariel lên tiếng hỏi Nana:

- Đêm qua xảy ra chuyện gì vậy ? Mí bà đã làm gì hai người họ vậy ?

- Hì hì hì để lát nữa vào trường đi tui kể bà nghe . Bây giờ hem có nhiều thời gian đâu muh kể - Nana nói nhanh gọn

Nghe vậy, Ariel và Joseph cũng ko hỏi tiếp nữa. Đến khi cánh cửa của căn phòng được mở ra thì mọi người đều há hốc mồm mà nhìn cảnh tượng trước mắt mình.....Matt và Joe đang ôm nhau ngủ ngon lành . Giờ này muh có sấm sét chắc họ vẫn chưa tỉnh đâu.Nhưng nhìn họ ngủ mà nét mặt trông rất bình yên. Y hệt như thiên thần vậy. Nên cả đám lóc nhóc cũng ko dám làm phiền hai người. Họ nhẹ nhàng khép cửa lại rùi nhè nhẹ rút lui .

Một lũ lóc chóc loi chơi sau khi ăn sáng xong thì kéo nhau đến trường. Bỏ mặc hai anh chị kia còn đang dẹt mọng uyên ương trong

phòng.

Lại nói đến Beatrice, đêm qua cô đã có một buổi tối hết sức lãng mạng với Ken. Cô phải thảm cảm ơn ba cô em gái của mình đã dành ình một kỷ niệm đẹp bên người cô yêu. Hôm nay , tâm trạng của Beatrice rất hưng phấn và tươi tỉnh. Cô đã chuẩn bị tâm thần ột ngày làm việc bận rộn của mình. Chợt chiếc điện thoại của cô vang lên phá tan không gian tĩnh mịch của buổi sáng

- Alo ! Tôi nghe đây !

-.....

- Vậy sao ? Vậy thì tốt quá rồi - Beatrice vui ra mặt - vậy ông hãy đợi tôi ở công ty nhé !

-

- Cái gì ? - bỗng dương mặt cô biến sắc hẳn , cô cố giữ bình tĩnh nói - ông hãy thu thập hết tất cả thông tin về kế hoạch hợp tác đó cho tôi. Tôi sẽ đến đó ngay bây giờ

-

- Nhất định ko được để chuyện đó xảy ra - cô nghiêm giọng nói

Sau khi nghe xong cú điện thoại, Beatrice ngồi thờ ra nghĩ ngợi. Được một độ khá lâu, cô tức tốc thay đồ đến công ty . Bước ra khỏi cửa cô đã nghe tiếng Ken hỏi:

- Sao hôm nay em đi sớm vậy? Ko phải trưa mới đến công ty sao?

- Ko đâu anh , có chuyện rồi - cô vừa mang giày vừa nói

- Có cần anh chở em đi ko ? - Ken hỏi

- UHM - cô nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương

Vậy là Ken tức tốc chở Beatrice đến công ty. Trên đường cô đã kể lại cuộc nói chuyện điện thoại của mình ban nãy cho anh nghe:

- Nói vậy là ông ta đã thông đồng với bên Thiên Vận để ký một hợp đồng gây bất lợi cho công ty - Ken như hiểu ra vấn đề

- Uhm ! Ban nãy em nghe mà nóng máu - Beatrice mặt hầm hầm nói - em ko hiểu làm sao ông ta có thể bỏ lên được cái chức Phó tổng như ngày hôm nay

- Chắc chắn phải có " nghề " rồi - Ken cười cười khi thấy điệu bộ của cô bây giờ

- Anh còn cười được nữa - cô háy anh một cái - người ta đang bực muốn chết đây nè

- Thui muh bớt nóng đi nếu hèm nổi mụn xấu lém - Ken cố tình trêu chọc cho cô cười - Hi hi hi anh thật là.... - cô chồm qua nhéo má anh một cái, rồi nghiêm giọng lại nói - cũng may ông Willson về kịp và báo cho em biết sớm nếu ko cũng ko biết chuyện gì xảy ra nữa

- Mà sao đột nhiên ba em lại cho ông Willson trở về giúp em vậy ? Chẳng phải ông ấy là trở thủ đắc lực của ba em sao ?

- Em cũng ko biết nữa. Muốn biết chắc chỉ có nước đi hỏi ông ta thui

Chiếc xe màu đen bóng loáng của Ken đã dừng lại trước tập đoàn Dương thị. Một tập đoàn Thời trang lớn thứ hai thế giới (dĩ nhiên là chỉ xếp sau tập đoàn của nhà anh ời) . Vừa bước xuống xe, Beatrice đã thấy ông Willson đứng ngay trước cửa đợi mình. Cô mỉm cười bước tới chỗ ông đang đứng và nói:

- Cám ơn ông đã chịu về đây để giúp tôi

- Đại tiểu thư xin đừng nói vậy. Tôi chỉ làm tròn bổn phận của mình thôi với lại tôi đã nhận lời nhờ giúp đỡ của ông chủ rồi nên xin cô đừng nói những lời khách sáo như vậy - ông Willson cười nói

Ông Willson là người trợ thủ đắc lực nhất của ba cô. Ông đã theo ba cô từ khi ba cô chỉ có bàn tay trắng đến khi sự nghiệp của ba cô ăn nên làm ra. Nếu nói ra thì trong đây cũng có một phần công sức của ông Willson trong đó. Cô và Rannie biết ông từ khi lọt lòng, ông cũng như là người nhà của cô vậy. Mẹ Beatrice mất sớm nên cô và em gái sống trong tình thương của ba mà thôi. Nhưng nhiều khi ông đi công tác mĩ tháng mới trở về thì chuyện gì trong nhà cô ông Willson cũng đều lo chu toàn cả. Nhiều khi cô có chuyện gì ko vui thì cũng đi tìm ông mà tâm sự. Rồi sau đó ông sẽ cho cô những lời khuyên hữu ích. Nên việc ông về đây giúp cho cô làm cho Beatrice mừng lắm.

Ko để cho ông chờ đợi lâu nữa, Beatrice lên tiếng trước hỏi:

- Mọi chuyện tôi đã dặn ông đã làm xong chưa?

- Thưa đây ạ !

Nói rồi ông đưa cho cô một túi đựng hồ sơ màu vàng. Beatrice mau mắn mở ra xem rồi nhếch miệng cười.

- Bây giờ ta vào thôi ! - Beatrice nói

Bây giờ bước vào trong ko còn là một Beatrice ko chức phận , ko có quyền lực trong tay nữa. Mà thay vào đó là một Beatrice hoàn toàn khác hẳn, nghiêm nghị, lạnh lùng , và trong tay của cô nắm toàn quyền xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của công ty.

Đi bên cạnh cô còn có một trợ thủ mặc đồ đen nữa. Điều đó thu hút sự chú ý của mọi người. Cô đi thẳng đến thang máy và cũng dừng đợi giống mọi người chứ ko dùng thang máy dành cho VIP. Ông Willson ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư sao cô ko đi thang máy bên kia ? Tại sao phải tự mình đứng đợi như vậy?

Cô tủm tỉm cười nói :

- Đợi đến khi thân phận của tôi sáng tỏ thì tôi sẽ đi. Nhưng bây giờ thì hãy chịu khó ” người ta sao mình vậy đi ”

Ông Willson bây giờ mới lơ mơ hiểu ý cô tiểu thư thông minh, nhưng cũng ko kém phần lém lỉnh của mình. Thang máy đến, mọi người lần lượt đi vào bên trong. Đột nhiên Beatrice quay sang ông nói :

- Chờ đợi cũng có cái thú vị của nó đó chứ!

- Hả ? - ông nhếch mặt ra khó hiểu

- Lâu lâu mình cũng phải thử trải nghiệm những thứ tầm thường như mọi người mới cảm thấy được cuộc sống đầy mùi vị chứ ! - cô nói muh mắt nhìn xung quanh Những người đi chung thang máy với cô cũng ko khác gì ông Willson , họ ko hiểu được trong cái đầu đẹp đẽ kia đang nghĩ gì muh lại nói ra những lời ấy. Người ta thì mong giàu sang để hưởng thụ còn cô thì ngược lại. Beatrice muốn thử hưởng thụ thử cái cảm giác được đối xử bình thường như mọi người.

- Từ từ rồi ông sẽ biết - cô cười cười nói

Thang máy dừng ngay tầng thứ 18 , cô cùng ông Willson đi thẳng đến phòng họp . Trong khi đó thì.....

- Ông Châu à ! Nếu ông ko có vấn đề gì nữa thì chúng ta chính thức ký hợp đồng được chứ ? - phó tổng nói

- Uhm- ông Châu vừa xem bản hợp đồng vừa gật gù , rồi nói - được vậy chúng ta chính thức ký hợp đồng

Khỏi phải nói ời , dĩ nhiên là tên Phó tổng giám đốc mừng còn ko kịp.Ban nãy thấy ông Châu có vẻ phân vân thì ông ta đã muốn lên tim rồi. Bây giờ bản hợp đồng trị giá hàng tỉ ngay trước mắt muh hem mừng mới lạ. Lão ta vội vàng nói:

- Vậy còn chờ gì nữa ?

Thế là hai bên chuẩn bị đặt bút kí thì.....

- ” RẦM ” - cánh cửa được mở tung ra . Bóng dáng một cô gái với khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện thu hút sự chú ý của những người có mặt trong phòng. Cô đi xăm xăm vào trong và nói với giọng cương quyết:

- Bản hợp đồng này ko được kí !

Lão Phó tổng tức run người. Miếng mồi ngon đang ở trước mắt thế mà lại bị một con bé vắt mũi chưa sạch như vậy chạy vào phá đám. Ông ta quát:

- Bảo vệ đâu ? Tại sao lại để cho những người ko phận sự như vậy ngang nhiên đi vào phòng họp chứ?

Nghe tiếng hét của ông bên trong , bọn bảo vệ nhanh chóng chạy vào. Chưa đầy ba phút, một bọn bảo vệ áo đen đã đến ngay hiện trường . Lão phó tổng trừng mắt nhìn Beatrice muh nói với giọng kẻ cả :

- Còn ko mau lôi cô gái điên cuồng này ra khỏi đây ?

Bọn bảo vệ chuẩn bị xông vào Beatrice nhưng đều bị ông Willson níu lại hết. Đến lúc này cô mới từ từ đi đến trước mặt ông ta cười khẩy vừa nói vừa cầm bản hợp đồng lên lướt sơ nói:

- ” Cô gái điên cuồng ” ? ” Người ko phận sự ” ? ... Nói nghe hay lắm - cô khinh bỉ nói rồi bỗng dưng cô trừng mắt nhìn ông - nếu tôi ko phận sự ở đây thì chắc chắn còn ai có tư cách và phận sự ở đây đâu

Ông ta tức điên người trước thái độ khinh khỉnh của Beatrice

- Cô.... - ông ta cứng họng , ráng lấy bình tĩnh mà nói tiếp - thật ra cô là ai ? Ai cho phép cô tùy tiện vào đây ?

- Suyt ! - cô đưa tay lên miệng làm dấu nhưng ko vội trả lời câu hỏi của lão phó tổng.

Beatrice thản nhiên đi đến chiếc ghế độc nhất đặt chính giữa một chiếc bàn họp dài hình bầu dục. Rồi Beatrice đưa tay sờ lên thành ghế với dáng vẻ bình thản nhưng trên khuôn mặt thì hèm được bình thường được tí nào trước con mắt khó hiểu lẫn tò mò của mọi người. Được một lúc, cô ngồi chễm trệ trên ghế, bắt chéo hai chân và ngược lên nhìn ông phó tổng giám đốc " đáng kính " trong mắt mọi người bằng cái nhìn ngạo nghễ, làm cho lão nóng cả mặt.

Ông Châu của tập đoàn Thiên Vận này giờ ngồi xem mà ko hiểu ắt giáp gì cả . Ông ta mới lên tiếng hỏi :

- Phó tổng Lý ông hãy cho tôi một lời giải thích xem chuyện này là sao hả ? - rồi ông nhìn sang Beatrice hỏi tiếp - còn cô gái này là ai đây ?

- Tôi. tôi. - Lão phó tổng Lý còn chưa biết trả lời thế nào thì nghe Beatrice nói :

- Tôi là người nắm quyền hành cao nhất ở đây ! câu trả lời như vậy có hợp lý ko vậy hả ông Châu ?

- "Người nắm quyền cao nhất " ? - ông lặp lại lời của cô một cách máy móc rồi chuyển ánh mắt dò hỏi sang phó tổng - cô ta nói như vậy có thật ko?

- Tôi . tôi ko biết cô ta - lão phó tổng cũng ngỡ ngàng ko kém Beatrice khê nhếch miệng cười cười nhìn phó tổng , cô thông thả nói mà ko hay này giờ ông ta đang nhìn cô bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Ông ko biết tôi mà tôi lại biết rất rõ về ông đấy

Rồi cô lại quay sang ông Châu mỉm cười lịch sự nói :

- Xin lỗi ông Giám đốc Châu , đã để cho ông chứng kiến những chuyện ko hay của nội bộ công ty . Còn bản hợp đồng này còn nhiều điều khoảng ko hợp lý , chúng ta hẹn một ngày nào đó đẹp trời hơn để bàn kỹ hơn để ko bên nào phải chịu tổn thất có được ko ?

Ông Châu nghe thấy lời Beatrice nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại đầy quyết đoán . Và là một người thông minh , từng trải nên ông cũng lơ mơ hiểu được mọi chuyện . Chính vì thế nên ông vui vẻ nói:

- Được thôi ko thành vấn đề ! Vậy chừng nào thời tiết đẹp chúng ta sẽ bàn lại bản hợp đồng này

- Cám ơn ông nhiều ! - Beatrice và ông bắt tay nhau , rồi cô quay sang nói với ông Willson - phiền ông tiễn ông Châu dùm tôi !

Ông Willson đưa tiễn Giám đốc Châu ra về. Trong phòng họp giờ đây còn lại Beatrice , phó tổng Lý và một số người có quyền hành cao trong công ty. Cô ngồi đó gần nửa giờ đồng hồ mà ko hề lên tiếng nói năng gì cả . Mọi người trong phòng thì đưa mắt nhìn nhau. Nhưng trong đôi mắt ấy ta có thể thấy hàng đồng câu hỏi mà tất cả đang cần được giải đáp . Ko biết cô gái này là ai ? Ko biết cô ta từ đâu đến ? Có chức quyền thế nào mà dám ngang nhiên chống đối Phó tổng giám đốc ? Đâu phải Beatrice ko biết trong đầu họ nghĩ gì mà cô cố tình làm thỉnh ko nói

Cuối cùng giờ phút mà mọi người mong đợi cũng đến. Beatrice hiên ngang ngồi đó, đảo mắt một lượt nhìn tất cả rồi mỉm cười nói:

- Chắc mọi người cũng nghe nói Tổng giám đốc Lâm đã nghỉ hưu rồi chứ ? - cô dừng lại một tí rồi nói tiếp - tôi là Beatrice Dương , từ nay tôi sẽ là tổng giám đốc mới của mọi người

- Có lẽ mọi người ko biết tôi nhưng.....chắc chắn mọi người sẽ biết cha tôi đấy - Beatrice đứng lên đi đi lại lại nói với giọng bình thản

- Cha cô ? - mọi người đồng thanh - chúng tôi biết ông ấy?

Cô dừng lại đứng khoanh tay trước mặt lão Phó tổng mà nói:

- Đúng vậy ! Ông ấy là..... người đã sáng lập ra tập đoàn Dương thị này

- Hả ?

Cả đám há hốc mồm mà nhìn cô từ đầu đến chân. Họ ko thể tin nổi con gái của một nhân vật lớn muh có thể ăn mặc , cư xử và hành động rất đơn giản và có phần thân bí một tí. Mọi người ngồi bất động ở đó gần mười phút. Nếu ko có tiếng nói của Beatrice vang lên chắc họ vẫn ngồi tạc tượng quá

- Vậy ... tôi có quyền và tư cách để can thiệp vào việc của công ty chứ?

- Được!! - mọi người cười cầu hòa nói

Còn tên Phó tổng Lý thì điếng người. Mặt mày hấn xanh mét , hấn bị giờ cuối gầm mặt hèm dấm ngược lên nhìn cô. Beatrice biết hấn đang run cầm cập như cây sậy kia kìa mà cô vẫn tỉnh bơ xem như hèm thấy, hèm biết gì. Vì bị giờ thì cô chưa làm gì hấn đâu , cô sẽ để cho hấn ngồi trên chiếc ghế phò tổng đó thêm một thời gian ngắn nữa trước khi cô tìm ra một người thích hợp hơn và có đầy đủ bằng chứng để tống khứ hấn ra khỏi công ty.

Cô cười cười nhìn mọi người nói:

- Vậy à ? Vậy mọi người hãy chuẩn bị đi nửa tiếng sau sẽ mở ngay cuộc họp - rồi cô gằng từng chữ - tất cả phải có mặt đầy đủ !

Nói rồi cô bỏ đi về phòng của mình một nước trước những đôi mắt nhìn cô kinh hãi. Họ ko ngờ một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối như cô mà cũng có bản lĩnh gớm. Còn về phần Beatrice vừa đi mà trong lòng cô còn gùn gụt lửa giận. Ông Willson thấy vậy phì cười hỏi:

- Sao ban nãy cô ko ” xử ” hấn ta luôn đi để bây giờ phải mang theo nguyên cục tức thế này ?

- Tôi cũng muốn lắm chứ nhưng bây giờ ko phải là lúc thích hợp. Cứ để hấn ngồi ung dung thêm một chút nữa cũng chẳng chết ai đâu - cô vừa đi với tay bấm nút thang máy vừa nói

Nhưng khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại thì.....

- Đợi..... đợi một tí

Tiếng một người con trai vang lên với giọng hối hả. Beatrice nhanh tay bấm chặn lại, anh chàng kia cũng ráng phóng người với vận tốc cực độ để kịp thang máy. Đợi đến khi người thanh niên đó an toàn đi vào thì Beatrice mới cho thang chạy. Bỗng người con trai có lên tiếng nói với giọng lịch sự:

- Làm ơn lâu 16 !

Ko nói ko rằng, Beatrice vẫn thản nhiên làm theo lời yêu cầu của anh ta. Nhưng đến khi cô và anh chàng ấy quay sang nhìn thì họ mới ngỡ ngàng. Dylan giật mình quay đầu lại nhìn cho kĩ lần nữa

Rồi cả hai ko hẹn mà đồng thanh:

- Thì ra là anh / là cô à ?

Câu câu nói ấy , cả anh và cô cùng phì cười trước sự trùng hợp đến ngẫu nhiên của mình. Người con trai đó ko ai khác chính là người mà Beatrice đã có dịp gặp trong thang máy ngày hôm qua.Đó chính là Dylan. Còn anh thì cũng ko khác gì cô, anh thật sự ko nghĩ cô gái kỳ quặc mình gặp hum qua nay lại có thể gặp nhau lần thứ hai cũng trong thang máy như thế này. Chưa kịp để Beatrice lên tiếng thì anh đã nói trước :

- Cô cũng là nhân viên trong công ty này hả ?

- Uhm.. gần như vậy - Beatrice lấp lửng nói

- Sao lại là ” gần như ” ? - Dylan thắc mắc

- Ủ thì.... cũng ko hẳn là nhân viên mà cũng ko hẳn ko phải là người trong công ty - cô nói một nùi làm Dylan cũng mù tịt luôn

Nhưng anh cũng nở một nụ cười duyên rũ nói với cô :

- Nhưng dù là nhân viên chính thức hay ko thì tôi cũng rất vui vì được gặp lại cô

- Tôi cũng vậy - cô vui vẻ nói

Cả hai cứ nói nói cười cười với nhau mà hèm thềm để ý đến sự có mặt của ông Willson. Nãy giờ nghe Beatrice và anh chàng lạ mặt đối thoại với nhau làm ông cũng mắc cười . Nhất là những lời nói rồi như tờ vò của Beatrice làm mặt anh chàng cứ đỏ ra .

- Cô có rảnh ko ? Chúng ta đi uống một tách cà phê được chứ ? - Dylan đề nghị

Beatrice chưa vội trả lời anh mà cô kéo tay áo lên để xem đồng hồ rồi quay sang nói với anh :

- Cũng được !

Rồi cô quay sang nói với ông Willson :

- Ông trở về phòng trước đi ! Một tí nữa tôi sẽ đến thẳng đó luôn.

- Vâng ! - ông nói

Thế là Dylan và Beatrice cùng nhau đến một quán cà phê ở căn tin của công ty. Cả hai ngồi đối diện với nhau. Và anh bồi đến đưa cho hai người hai cái menu

Anh bồi bàn hỏi :

- Hai vị muốn dùng gì ạ ?

- Làm ơn cà phê , ít đường! - cả hai cùng ngược lên nói

15. Chương 15

Nói xong, hai người nhìn nhau kinh ngạc. Thật ko hiểu nổi tại sao họ lại đồng thanh đồng thủ đến thế. Mà còn thích uống cà phê nữa chứ. Beatrice thì nhìn Dylan mỉm cười còn anh cũng vậy.

- Xem ra chúng ta cũng có sở thích giống nhau quá chứ - Beatrice cười nói

- Ủ ! Tôi ko nghĩ con gái như cô cũng thích cà phê mà còn bỏ ít đường nữa chứ - Dylan nhìn cô thích thú

- Bộ có ai nói con gái ko thể uống như thế sao ? - cô vắn vẹo

- Ko ! Ko ! Ý tôi ko phải vậy ! - anh cười cười nói - tại thường con gái rất sợ nóng nổi mụn hem đẹp nên rất ít thích uống cà phê đen

- Uhm cũng có lí ! Nhưng tôi thì ko sợ đâu ! - Beatrice nheo mắt nói

Rồi cả hai cùng phá ra cười. Nhưng hai anh chị đâu có biết rằng nãy giờ đang có một cặp mắt như muốn giết người đang chiếu thẳng vào họ đâu , nhất là Beatrice.

- À đúng rồi ! Anh làm trong công ty này lâu rồi anh thấy nó như thế nào ? - cô bắt đầu tìm hiểu

- Hả ? Cô hỏi như vậy là sao ? Tui ko hiểu cho lắm - Dylan thật sự hem biết dụng ý của Beatrice

- Ý tui là anh cảm thấy công ty này có tốt ko ? Có cái gì ko ổn ko ? - cô gợi ý

- Oh ! Vậy mà tui còn tưởng chuyện gì nữa chứ.... - Dylan cười tươi rồi sau đó nói với giọng nghiêm chỉnh - thật ra công ty này rất tốt , rất ưu ái và quan tâm đến nhân viên . Nhưng..... - nói tới khúc này anh chợt dăm chiêu một tí

- Nhưng sao ? - Beatrice bắt đầu tò mò , cô nghiêng nghiêng đầu hỏi

- Nhưng.....tui thấy việc kinh doanh của công ty có nhiều cái còn rất bảo thủ . Nếu như vậy thì ko thể nào mà đưa công ty đi lên được - Dylan nói thẳng thừng

Beatrice ngồi đó trợn mắt nhìn anh trừng trừng. Cô ko ngờ anh dám nói thẳng thắn như vậy. Chỉ là một Giám đốc bình thường mà có thể dùng thái độ bình thản nhất để phê phán việc kinh doanh của một công ty lớn có tầm cỡ quốc tế như vậy thì anh ta cũng có gan và cũng có tài lắm mới có thể mạnh miệng nói thế. Từ đó tới giờ , đây là người đầu tiên nói với Beatrice những điều đó. Cô ko giận mà ngược lại cô còn cảm thấy rất thích thú.

- Vậy anh nói thủ xem bảo thủ ở chỗ nào ?

- Công ty chúng ta vẫn cứ giữ thái độ và tác phong làm việc còn rất thụ động. Những sản phẩm của mấy năm gần đây các ý tưởng gần như là giống nhau, chưa có một cái gì gọi là đột phá cả. Hiện nay xu hướng thời trang của thế giới thời nay đang hướng về những kiểu mẫu của thập niên 90 dù là hạn người nào cũng có thể mặc, già trẻ gì cũng phù hợp. Nhưng chúng ta lại chỉ quan tâm và chú ý đến mẫu mã là nhiều chứ ko hiểu được nhu cầu của khách hàng là họ đang cần cái gì

Beatrice này giờ đang ngồi nghe chăm chú và suy nghĩ rất nhiều về những lời nhận xét đó. Dylan thì nhìn cô như chờ đợi một điều gì từ phía cô. Rồi anh trầm giọng nói tiếp:

- Nếu chúng ta chịu đầu tư tìm hiểu thêm về tâm lí của khách hàng thì có lẽ chúng ta sẽ cho ra những mẫu mã đẹp và vừa lòng người hơn.

- Anh nói với tôi những điều này ko sợ tôi nói lại với Tổng Giám đốc sao? - cô trêu anh

- Ko - anh chắc chắn nói

- Sao anh lại có thể khẳng định một cách nhanh gọn như vậy? - cô tủm tủm cười hỏi

- Vì tôi tin cô ko phải là loại người hay mách lẻo - Dylan thật thà nói

- Vậy.. anh có sáng kiến gì ko? - cô trở lại vấn đề chính

- Theo tui chúng ta cần làm một cuộc xâm nhập thị trường. Rồi- Dylan chưa kịp nói hết câu thì.....

- Dylan anh cũng ở đây sao? Tiếng một cô gái vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Anh giật mình ngoái đầu lại để xem thì thấy cô gái đó đang từ từ đi tới chỗ anh và Beatrice. Trên môi nở một nụ cười tươi như hoa nhưng trong ánh mắt lại ánh lên những tia hằn học. Cô ta đứng trước mặt Dylan nói với giọng nũng nịu:

- Anh đi uống cà phê mà sao hèm chịu rủ em gì hết à!

Anh thật sự bất ngờ trước sự có mặt của Ady. Còn chưa hết ngạc nhiên thì anh đã nghe tiếng Ady lại vang lên:

- Đây là...ai vậy? Bạn anh à?

- Uhm! - Dylan cười cười nhìn Beatrice nói

- Vậy còn ko mau giới thiệu cô gái xinh đẹp này với em nữa à? - Ady nhìn trừng trừng Beatrice nói

- Đây... đây là.. là..

Anh cũng ko biết nên giới thiệu đây là ai nữa. Bởi từ nãy giờ anh có biết cô tên gì đâu. Thật đáng xấu hổ! Vậy mà anh còn tuổi cười nói đây là bạn anh mà cả tên của bạn cũng ko biết. Đúng là nực cười. Anh đang tự trách mình. Nãy giờ ngồi đó, Beatrice cũng hiểu được Dylan đang gặp rắc rối. Cô mỉm cười đứng lên cứu bồ anh:

- Tôi là Beatrice, rất vui được biết cô

- "Beatrice"? tên rất hay - cô ta nhìn nhìn Beatrice nói và ngao nghễ giới thiệu mình - tôi là Lý Tuệ Mẫn. Hiện đang là Giám đốc phòng kế hoạch, có gì cần thì cứ đến tìm tôi nhé! (pà nì kênh kiệu hết sức)

Trong đầu của Beatrice chợt tua lại đoạn đối thoại của mình và bà lao công hum qua. "Lý Tuệ Mẫn" cháu gái của Phó tổng Lý. Người mà bấy lâu cô muốn gặp mặt nay đang đứng sờ sờ trước mắt cô. Đáng vẻ tự cao, cách nói năng ko xem ai ra gì làm cho Beatrice mất thiện cảm. Nhưng cô cũng ráng nở nụ cười nói:

- Ko dám làm phiền Giám đốc đâu. Chuyện của tôi, tôi có thể tự lo được!

Nói rồi cô quay sang Dylan cười nói:

- Thôi tôi có chuyện phải đi trước đây. Chút nữa ta sẽ gặp lại!

Beatrice tạm biệt Dylan xong liền đi thẳng một nước ko thèm chào hỏi, ngo ngoàng gì đến Ady làm cho cô ta tức phỉ khởi. Đợi Beatrice khuất bóng, cô ta hậm hực ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Dylan nói:

- Hứ ! Ko biết cô ta là ai mà phách lối đến như vậy. Hèm xem em ra cái gì mà ! Được. nếu cô ta ko muốn yên ổn làm việc thì em sẽ giúp cô ta!

Nghe Ady phán một câu xanh rờn, Dylan giật thót người vội buông tách cà phê xuống nghiêm mặt nhìn Ady mà nói:

- Anh cấm em ko được làm gì bậy bạ à nha! Người ta có làm gì em đâu ?

- Phải cô ta ko làm gì em cả chỉ là em thấy chướng mắt quá ko chịu nổi thái độ ngạo mạn của cô ta mà thôi
- tôi cô ta bữu môi nói - chỉ là một nhân viên cón con trong công ty mà dám lên mặt

Trước những lời nói ngang ngược của Ady thì anh chỉ còn biết lắc đầu mà thôi. Anh quá quen với cái tính cách tiểu thư của cô rồi, lúc nào cũng muốn người ta làm theo mình , ko được trái ý, hễ ai mà nghịch ý Ady thì chắc chắn sẽ ko được sống yên ổn. Rồi chợt anh nhớ ra điều gì nên ngược đầu lên hỏi Ady bằng giọng khó chịu:

- Mà em tìm anh có gì ko ?

- À ! Xem tí quên. Chút nữa sẽ có một cuộc họp quan trọng đó. Ko ai được vắng mặt đâu - cô tí lia nói

- Có chuyện gì sao mà nghiêm trọng vậy ? - anh thắc mắc

- Nghe nói Tổng giám đốc mới đã đến rồi đó - Ady hào hứng nói - hèm biết là nam hay nữ nhĩ ? già hay trẻ vậy ta ? (hixhixhix là người muh ban nãy cô rửa đó cô hai ơi)

- Thôi đừng ở đó mà nói tào lao nữa . Đi thôi ! - Dylan nạt ngang

Rồi anh đặt tiền trên bàn rồi bỏ đi trước , mặc cho Ady đang ở sau la chối lối. Anh đang suy nghĩ ko biết Tổng Giám đốc mới là người thế nào? Ko biết có như ông Phó tổng ko nữa. Nếu như vậy thì khổ cho đám nhân viên rồi. Anh lắc đầu ngán ngẫm.

Vừa bước vào phòng mình, Beatrice đã hỏi ông Willson :

- Những tài liệu tôi cần ông chuẩn bị xong chưa ?

- Dạ tất cả đều ở đây hết ạ !

Ông đưa cho cô một tập hồ sơ dày cộm. Cô xem sơ qua rồi nói:

- Đi thôi ! Đừng để mọi người chờ lâu !

Cô cùng ông Willson hai người bước song đôi đến phòng họp. Bên trong phòng đang bàn tán xôn xao về vị Tổng giám đốc mới này :

- Nè ! Nè ! Thật ra chuyện ban nãy là sao vậy hả ? - ông trưởng phòng nhân sự nhiều chuyện hỏi

- Trừu ui ! Ban nãy mọi người hèm chứng kiến thui . Khi Phó tổng chuẩn bị kí hợp đồng thì ở đâu xuất hiện một nàng tiên đẹp tuyệt vời ra ngăn cản. Tình cảnh lúc đó thật đúng là làm cho người ta ấn tượng mà... - bà trưởng phòng kinh doanh nói mà đôi mắt mơ màng nhớ lại

- Ui ! Nghe pà kể muh tui cũng hình dung được dáng vẻ của Tổng Giám oai cỡ nào òi - ông phó giám đốc phòng nhân sự lên tiếng nói

Mọi người cứ thế mà lời qua tiếng lại làm cả phòng họp xôn xao hẳn lên . Nhưng hèm ai hay mặt ông Phó tổng Lý đang tái méc lên vì tức. Còn Dylan thì nhìn thấy ông ta như vậy trong lòng anh cảm thấy hả dạ lắm. Cho vừa cái tội tham nhè ! - anh thầm nói

- " Cách " ...

Cánh cửa phòng họp bật mở. Mọi người chợt im bật, mắt hướng ra ngoài cửa. Bước vào phòng là một cô gái hết sức trẻ trung , xinh đẹp làm mọi người phải đờ người ra. Riêng Dylan thì ko chỉ đờ người mà còn kinh ngạc tột độ. ANh ko thể ngờ cô gái vừa mới cùng anh dùng cà phê , vừa mới trò chuyện vui vẻ lại là cấp trên của anh.

Còn Ady thì hết hồn trước sự xuất hiện của Beatrice, cô bắt đầu thấy lo sợ vì những lời nói cao ngạo của mình ban nãy dành cho Beatrice. Hay bàn tay cô bầu chặt lấy nhau, đôi môi được vẽ viền khéo léo của Ady đang run lên bần bật.

Beatrice tự tin đứng chống hai tay lên bàn mà nói :

- Chào mọi người. Tôi nghĩ có lẽ là nãy giờ mọi người đang đoán già đoán non về tôi rồi phải ko? Ban nãy tôi vô tình có nghe ai đó đang tả tôi mà tôi cứ tưởng tả nữ hiệp cổ trang nào nữa đó chứ !

Cô nói vài câu bông đùa để tạo bầu không khí thoải mái và ko thân thiện giữa mình với mọi người trong lần gặp gỡ đầu tiên. Nhưng nói đoạn cô chuyển sang giọng nghiêm nghị làm cả phòng đang cười cũng phải im bật mà lắng nghe:

- Tôi là Dương Thừa Luân (đổi tên ss một tí) nhưng mọi người có thể gọi tôi là Beatrice cũng được. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ tiếp nhận chức vị Tổng giám đốc này, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ với nhau để có thể đưa công ty đi lên!

Beatrice vừa dứt lời thì tiếng vỗ tay lớp lớp như pháo nổ vang lên dậy khắp phòng. Mọi người rất thích cô Tổng Giám mới này , họ đã biểu hiện ra mặt sự yêu mến, kính trọng đối với cô.

Ông Willson kéo ghế cho Beatrice an vị rồi ông cũng đến chiếc ghế dành ình mà ngồi. Cô đảo mắt khắp một lượt rồi mới cất giọng nhẹ nhàng nói mà nụ cười thiên thần luôn hiện hữu trên môi:

- Nào !Cuộc họp bắt đầu nhé! Bây giờ tôi muốn nghe báo cáo của các phòng!

Một tiếng trôi qua êm ả, các phòng lần lượt trình bày những kế hoạch , báo cáo cho Beatrice nghe. Cô ngồi nghe một cách chăm chú mà hèm hay có một cặp mắt đang quan sát từng hành động cử chỉ của cô nãy giờ. Người đó hèm ai khác chính là Dylan anh cứ lâu lâu lại ngược lên nhìn cô rồi lại mỉm cười một cách khó hiểu. Điều đó cũng làm ột người khác tức càngh hông . Ady rất lấy làm lạ ko hiểu tại sao Dylan lại cười với một cô gái mới quen như vậy mà đối với cô thì anh lại rất ít khi cười đôi khi còn tỏ ra lạnh nhạt nữa. Ady tức mình ném cho Beatrice cái nhìn căm hận. Còn với Beatrice thì vô tư luôn. Cô ngồi nghe một hồi rồi nói:

- Ý kiến của mọi người tôi đã nghe và cũng đã hiểu nhưng... mọi người có nghĩ chúng ta nên thay đổi một vài thứ hay ko?

- Thay đổi ?

- Thay đổi cái gì ?

Cả phòng họp chỉ sau một câu nói của Beatrice đã trở nên ồn ào. Những lời bàn tán xôn xao kèm theo đó là những ánh mắt khó hiểu. Họ thật sự ko biết cô Tổng giám trẻ này đang muốn làm gì đây? Thấy vậy cô liền nở một nụ cười rồi đứng dậy đi tới đi lui nói:

- Mọi người ko thấy cách làm việc của chúng ta hiện nay là quá máy móc hay sao ? Chúng ta cần thay đổi cách làm việc cho phù hợp với thời đại hơn .

Cô ngưng lại một tí rồi nói tiếp:

- Tôi đã xem lại hết mọi hoạt động của công ty được ghi vào hồ sơ trong năm năm qua rồi. Quả thật là có phần giám sát , nhất là trong hai năm gần đây, chúng ta chỉ cho ra đời những sản phẩm dựa vào ý tưởng của những năm trước chứ chưa hề có một sự bức phá nào cả. Như vậy làm sao có thể đáp ứng nhu cầu thị trường hiện nay đây? Tôi muốn có một câu trả lời ai có thể cho tôi biết được ko?

Cả phòng im phăng phắt hèm ai dám nhúc nhích cục cựa. Câu hỏi của Beatrice nghe đơn giản nhưng lại rất khó trả lời. Mọi người cứ liếc mắt nhìn nhau ngụ ý như nói ” biết giải thích sao bây giờ, trời ơi cứ kiểu này chắc chết mất thôi ”. Beatrice thì đứng khoanh tay trước ngực để chờ câu trả lời nhưng ko thấy ai giải đáp thắc mắc ình hết nên cô đành gọi người phụ trách việc này ra mà hỏi thôi:

- Giám đốc phòng kế hoạch có thể cho tôi biết lí do chứ ?

Ady đang ngồi nhìn Dylan có nghe cô hỏi gì đâu. Bây giờ lại bị kêu đích danh như thế làm cô nàng giật bắn mình , đứng bật dậy theo phản xạ tự nhiên. Nhưng Ady đứng đó mà miệng ko thể nói được câu nào , mặt cô giờ xem bộ coàn xanh hơn tàu là chuối nữa. Cô lắp bắp :

- Tôi.. tôi... tôi...

- Có cần tôi nhắc lại câu hỏi cho cô ko vậy hả ? - Beatrice nghiêm nghị nhìn Ady

-.....- Ady quê quá ko nói được gì

- Cô có thể cho tôi biết tại sao tình hình hoạt động của công ty trong những năm gần đây lại suy giảm như vậy được ko? - Beatrice lặp lại câu hỏi

- Ko phải là suy giảm mà có tăng nhưng ko nhiều nên cô mới thấy thế thôi - Ady liếm môi nói

- Vậy sao ? - Beatrice trừng mắt nhìn rồi nói - vậy cô là giám đốc phòng kế hoạch thì phải biết làm cách nào để có thể tiêu thụ các mặt hàng được tốt chứ ?

- Tôi... tôi....- Ady áp úng

Beatrice mệt mỏi thở hắt ra nói. Vì cô thừa biết giờ có hỏi nữa cũng vô ích

- Thôi được rồi ! Có ai có ý kiến nào ko ?

-.....

- Ban nãy có một người đã nói với tôi như thế này :” Công ty chúng ta vẫn cứ giữ thái độ và tác phong làm việc còn rất thụ động ” ,” việc kinh doanh của công ty có nhiều cái còn rất bảo thủ . Nếu như vậy thì ko thể nào mà đưa công ty đi lên được ” - cô thần nhiên nói và nhìn sang chỗ Dylan

Còn anh thì đương nhiên là hết hồn rồi. Anh ngược lên nhìn cô bằng đôi mắt kinh ngạc tột độ. Mọi người thì hòa nhau nói:

- Trời ơi ! Ai mà gan vậy ? Hẳn là ai mà dám nói những lời đó chứ ? - ông Phó tổng Lý làm bộ lấy lòng Beatrice nhưng cô thừa biết

- Thật là ko biết lớn nhỏ gì cả mà - mọi người cũng xầm xì nói -.....

Beatrice cười cười nói :

- Tôi lại thấy đây là một lời nói thật nhất từ trước đến giờ tôi được nghe đấy !

- Hả ????? - tất cả há hốc nhìn cô

- Tôi rất thích tính thẳng thắn của người đó - vừa nói cô vừa nhìn Dylan mỉm cười - Mọi người luôn miệng nói là ko biết tôn ti trật tự, ko biết lớn nhỏ, nhưng có ai trong mọi người dám nói với tôi những lời như vậy ko? Tôi nghĩ là ko rồi - cô nhếch miệng cười nói - nếu ko thật lòng , nếu ko nói ra thì làm sao có thể nhận ra những khuyết điểm của mình để mà sửa chữa?

-

- Tôi nói ra chuyện này ko phải là muốn truy cứu trách nhiệm cho ai cũng ko phải muốn ám chỉ ai nhưng tôi muốn mọi người hãy nhìn lại xem cách làm như vậy có đúng chưa? có phù hợp chưa mà thôi!- cô ngồi phịch xuống ghế nói

Nghe Beatrice nói mà mặt mày ai nấy cũng bí xị , không khí trong phòng chùng xuống thật nặng nề. Beatrice muốn phá tan đi cái sự ngột ngạt này cô nói:

- Mọi người có ai có sáng kiến gì mới ko , hãy đưa ra ọi người cùng tham khảo xem !

Nói rồi cô đánh mắt sang nhìn Dylan ý như muốn bảo anh hãy mạnh dạn nói ra những kiến nghị của mình. Nhưng đáp lại cô là một ánh mắt lẩn tránh. Anh lẩn tránh ko phải vì anh sợ khi đứng trước bao nhiêu người mà nói, anh lẩn tránh là vì ko muốn tiếp tục nhìn vào đôi mắt to đen huyền làm xốn xang lòng người của cô. Còn cô thì nghĩ ngược lại, chợt cô nở một cười trên khóe môi rồi nói:

- Giám đốc thiết kế hình như anh có điều gì muốn nói ọi người cùng nghe phải ko? (ss chơi độc thiệt)

Dylan trợn mắt nhìn Beatrice, anh ko nghĩ là cô lại gọi mình. Anh nhìn cô trân trối còn cô thì cứ thản nhiên , làm lơ nhìn đi chỗ khác. Còn anh ko biết phải làm thế nào , đúng là cô đã đặt anh và thế khó xử rồi.

- Giám đốc , anh có gì thì cứ nói đi ! - trưởng phòng kinh doanh lên tiếng thúc

Dylan đành ậm ừ đứng dậy và trình bày lại những gì mà ban nãy anh đã cùng Beatrice thảo luận nói ra ọi người cùng lắng nghe. Sau phần trình bày của anh thì....

- BỐP...BỐP....BỐP.....

Những tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên hưởng ứng điều đó làm anh thấy vui vui. Và Beatrice cũng thấy rằng sự lựa chọn của mình là ko sai . Cô đứng dậy nói:

- Nói hay lắm ! Có ai ko đồng tình với ý kiến này ko?

-.....

- Được ! Vậy chúng ta sẽ có một cuộc xâm nhập thị trường để tìm hiểu nhu cầu của khách hàng và sau đó ta sẽ lên kế hoạch thiết kế và tiếp thị cho sản phẩm mới.

-.....

- Dylan à ! Kế hoạch này do anh nghĩ ra vì vậy giao cho anh phụ trách là phù hợp nhất - cô mỉm cười nhìn anh hỏi - có được ko?

Anh ko trả lời câu hỏi cô mà thay vào đó là cái gật đầu đồng ý. Rồi Beatrice đưa tay lên xem đồng , nói:

- Thôi cuộc họp đến đây chấm dứt đi! À ! Ngày mai anh hãy làm bản kế hoạch thật đầy đủ rồi đưa tôi nha!
- cô quay sang anh nói

Mọi người trong phòng lần lượt ra về, trong phòng giờ chỉ còn lại Dylan và Beatrice. Anh từ từ bước đến bên cô nói:

- Tôi thật sự có nằm mơ cũng ko ngờ Tổng Giám đốc mới lại là cô.

- Có ngạc nhiên ko hả ? - cô tinh nghịch cười hỏi

16. Chương 16

- Ngạc nhiên đến muốn phát ngất - anh chọc lại

Rồi cả hai cùng phá ra cười , làm rộn vang cả phòng. Anh thích thú nhìn cô hỏi:

- Sao ban nãy TGD ko nói với tôi chuyện đó?

- Nói ra mất hay - cô cười cười nói

Dylan tươi cười nhìn sâu vào mắt Beatrice như tìm kiếm một thứ gì đó xa xăm. Cả hai cùng nhìn nhau thật lâu, rồi anh mới nói tiếp nhưng đôi mắt vẫn ko thể rời khỏi khuôn mặt khả ái và nụ cười thiên thần của cô:

- Mà tôi chưa nói với cô tên của tôi sao cô biết hay vậy TGD ?

- Anh quên tôi là ai rồi sao ? - cô nheo mắt hỏi lại - muốn biết anh là ai đâu có gì là khó!

Anh thọc hai tay vào túi quần nhìn cô mà ko nói nhưng trong ánh mắt đó có một chút gì đó nồng ấp, một chút gì đó thích thú. Beatrice cảm thấy ánh mắt đó có chút gì đó khác thường nên cô vội lảng sang chuyện khác:

- Tôi thích người ta gọi tôi là Beatrice hơn là từ ” TGD ” đó . Nghe anh gọi tôi như vậy tôi cứ cảm tưởng như mình già lắm đó!

- Hihihhihi được ! Vậy tôi sẽ gọi cô là Beatrice nhé ! Nên cô cũng gọi tôi là Dylan đi như vậy mới công bằng chứ ! - anh tủm tỉm cười nói

- UHM ! - cô gật đầu, rồi nói - thôi tôi phải về phòng làm việc rồi. Còn một đồng hồ sơ chất đầy như núi đang chờ tôi giải quyết nè . Bye bye!

- Bye

Dylan đứng đó nhìn bóng dáng bé nhỏ của Beatrice khuất dần mà trên môi anh lại bất giác nở nụ cười.

- Thật chứ ! Đây là lời nói thật nhất từ trước tới giờ của anh đó

Joe xúc động đến bật khóc , nhưng giọt nước mắt hạnh phúc cứ thi nhau rơi trên khuôn mặt của Joe. Đôi bàn tay mạnh mẽ của Matt xiết chặt Joe vào lòng mình như thể sợ khi buông ra cô sẽ biến mất. Joe thút thít nói:

- Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì em mong nó sẽ kéo dài mãi mãi

- Ngốc quá ! - anh cốc yêu cô nói

- Đừng khóc! Anh ko muốn nhìn thấy em khóc đâu . Joe của ngày thường đâu rồi? - Matt lấy tay lau những dòng nước mắt cho cô và mỉm cười tươi

- Cái anh này chưa gì đã chọc em rồi - Joe nói rồi lấy tay đánh thành thích vào người Matt

Matt chụp lấy tay Joe và lần này ko phải là tình cờ nữa mà anh đã từ từ cuối xuống đặt vào đôi môi xinh xinh của Joe một nụ hôn đúng nghĩa. Cô khép mắt đón nhận , nụ hôn của sự hạnh phúc, của niềm yêu thương chất ngất và cũng là nụ hôn của những đam mê cháy bỏng. Đôi tay Joe ko biết từ lúc nào đã choàng qua cổ Matt. Bây giờ trong mắt họ chỉ có hình bóng của đối phương và vùng trời máu hồng của hạnh phúc mà thôi.

- Chết rồi! - Joe bỗng dưng đẩy MAtt ra làm anh chàng ngơ ngác

- Chuyện gì vậy em? - anh hỏi

- Đã 10g rồi ! Mình trễ học mất tiêu ời - cô lo lắng nói - thế nào vào cũng bị phạt à!

- Đừng lo ! Bất quá anh chịu phạt cùng em thôi ! - Matt cười nói

- Hihihhihi

Joe mỉm cười hạnh phúc nhìn Matt. RỪi cả hai người tay trong tay, cùng sánh đôi đến trường. Do gia đình Matt và Joe đều là những gia đình có thế lực, và gia đình Matt lại là người đã sáng lập ra trường học nên cả hai người hiên ngang đi vào trường như hươu con đi vào rừng

Tại căn tin trong trường, Rannie và Nana đang kể lại câu chuyện đêm qua cho Ariel nghe - Tiếc quá ! Tui chẳng được tham gia gì cả ? -Ariel nói với giọng tiếc nuối

- Bà đừng buồn nữa ! Đêm qua tui tui đã chơi đùa bà luôn ời ! - Nana cười nói

- Hum qua nhìn pà Joe sợ xanh mặt ôm ông Matt cứng ngắt tui nhìn như hươu con nhện được cười - Nana vừa nói vừa cười hô hô

- BỐP!.....

Rannie đá chân Nana một phát làm cô nàng đau điếng. Cô xuyt xoa cái chân mình nói:

- Way ! Sao bà lại đá tui?

Rannie ko trả lời với như cô và Ariel cùng há mắt về phía sau. Nana chẳng hiểu ắt giáp gì cũng quay lại xem thì thấy Joe và Matt đang từ từ đi đến

- Trôi ời những gì mình nói nãy giờ bà có nghe hêm vậy? - Nana thì thầm cùng 2 người kia

- Chắc hêm đâu ! Thui tới rồi kìa - cả hai cô nói như mất hêm rồi từng bước chân của Matt và Joe

- Mấy bà đang nói gì mà bí mật quá vậy? Đang nói xấu tui đó hả? - Joe vừa nói vừa kéo ghế ngồi cạnh Nana

Nghe Joe nói trúng bót , Nana giật mình nhưng cũng cười hì hì nói:

- Đâu có... tụi tui đang bàn xem tí nữa nên đi đâu chơi thui à !

- À !

- Ủa ? Bà hem ngủ nữa hả ? - Rannie tỉnh ranh hỏi

Joe ko trả lời mà chỉ lắc đầu. Khuôn mặt cô giờ đang đỏ lên như trái cà chua. Matt liền lên tiếng giải vây cho cô:

- Mí thềng quỷ kia đâu òi

- Kia kìa - ko hẹn mà cả ba cô cùng chỉ về phí quầy thức ăn

Ba anh đang khệ nệ ôm những khay thức ăn đi tới. Mồ hôi mồ kê nhuễ nhòa đầy người

- RẦM.....

Những mâm thức ăn bị các anh quăng lên bàn ko thường tiếc, trừ một người là ko(hem noái mí ss cũng biết ai òi phải hem?). Các cô bị giật mình, Rannie tức quá chịu hem nổi:

- Nè ! Các anh đang làm cái trò gì vậy? Ko muốn bưng thì thôi làm gì dữ vậy?

- Phải đó ! Mới bưng có chút xíu mà mặt mày đã nhăn nhó òi nhưng cũng đâu cần dần mặt tui tui bằng cách đó - Nana căng mắt lên nói

- Các anh nghĩ các anh là ai hả? - Rannie nói

- Bì giờ các anh đang làm ối choa tui nhá , đừng nghĩ mình coàn là công tử quyền quý nhá ! - Nana nói tiếp vào

-.....

Cứ vậy hết Nana rồi tới Rannie , hết Rannie lại tới Nana . Mỗi người nói một câu làm các anh chóng cả mặt. Mike nổi khùng lên quát:

- Các cô bị điên hả? Có điên cũng vừa vừa thui chứ , chừa cho người khác điên với. Điên kiểu đó ai mà chịu cho nổi?

- Nãy giờ các cô cứ tấp vào mặt chúng tôi, dù có miệng tui tui cũng có chỗ mui xen vào đâu ! - Danson quát

- Giờ nói xong chưa? - anh nhướn mắt hỏi - nếu xong rồi thì phiên chúng tôi nhá

Danson lên tiếng trước rồi anh và Mike hít một hơi thật dài để chuẩn bị choa đòn phản công của mình:

- Các cô đúng là tiểu thư mà , ko làm gì chỉ biết ngồi đó mà chỉ huy thôi , có ngon thì đi làm đi , sai chúng tui làm chi? - Mike quát

- Tuy là ôsin nhưng cũng có cái giá của ôsin chứ! - Danson nói - Hai cô quá đáng quá rồi, chịu hết nổi òi, con gái gì mà chảnh như quỷ - Danson đập bàn nói

- Thật xấu số choa những thềng nào sau nì làm bạn trai của các cô đóa - Mike nói mà lộ rõ sự chế giễu

- Tui nhớ trong bản hợp đồng có một khoản là ” ko bóc lột sức lao động ” mà phải ko? - Danson đưa mắt sát vào mặt Nana hỏi với giọng sắc lém

Quả thật Mike và Danson đã làm cho hai cô sợ khiếp vía. Nana quay sang nhìn Rannie như nói:

- Hum ni hai tên này uống nhầm thuốc rồi hay sao đó mà?

- Nhìn mặt tên Mike trông kinh quá! - Rannie trao đổi bằng mắt với Nana

- Uhm ! Tên Danson cũng thế, bình thường thấy hấn vậy mà khi giận nhìn ghê quá !

Hai anh chàng đứng đó đợi hai cô mở miệng , thấy lâu quá Mike gắt:

- Sao ? Trả lời đi chứ!

Rannie tức quá , quắc mắt nhìn anh nói:

- CHÚNG tôi mới nói có chút xiu mà mí anh chơi một tràn ời. Vậy là sao? Muốn gì đây hả? Đồ nhỏ mọn mà

- Cô..... - cả hai anh cùng đồng thanh

- Sao? - hai nàng đập bàn hùng hổ nói

Hai bên đứng đó kênh nhau tóe lửa. Không khí trong phòng ăn bị giờ nồng nặc mùi thuốc súng. Mọi người trong đây đang nghẹt thở vì phải chứng kiến cuộc chiến nảy lửa giữa các hoàng tử và công chúa đang xảy ra.

Ariel thấy tình hình có vẻ hem ổn liền :

- Thui mà ! Hai bà bình tĩnh đi ! Đừng làm mọi người mất hứng chứ!- vừa nói cô vừa đẩy hai con bạn xuống ghế ngồi

Bên kia, Danson và Mike cũng được Joseph và Matt khuyên ngăn. Bốn người ngồi đối diện nhau, cùng ném choa nhau những cái nhìn ” trêu mến” nhất mà ai thấy cũng sờn tóc gáy.

Để phá tan cái ko khí nặng nề này, Joe đành cười cười nói:

- Thui ! Mọi người chắc ai này cũng đói rồi phải hem? Ăn đi mà sắp trễ giờ học rồi đó!

- Phải phải , Joe nói đúng đó , bốn người cãi vậy ko sợ mọi người nhìn thấy sao? - Matt nói

Cả bọn giờ mới quay lại nhìn thì thấy..... cả cái phòng ăn giờ vắng hoe hem còn một bóng người. Vì họ sợ miếng chai văng trúng nên đã đánh bài chuẩn trước hết ời. Bì giờ ở đây chỉ còn mí anh chị thui à. Ariel nháy mắt với Joseph , như hiểu ý, anh vội đẩy hai đĩa thức ăn đến trước mặt theng bạn nói:

- Hem ăn nguội là hết ngon à !

Dù đang bực mình lém, nhưng bao tử của bốn người đang biểu tình dữ dội. Và họ ko thể nào cưỡng chế lại được trước mùi thức ăn thơm phức . Rồi hai bên cùng cầm dao nĩa lên ăn mà vẫn ko thôi nhìn nhau . Đúng lúc đó thì:

- Joe à ! Em ăn cái nì đi - vừa nói Matt vừa gấp miếng gà đưa qua đĩa Joe

- UHm ! Vậy anh ăn cái nì đi - cô cũng đưa sang đĩa anh miếng thịt

- Phụt.....

Cả đám nghe hai người thân mật như vậy thì phát sặc , cơm trong miệng mọi người đều văng ra ngoài làm lấm lem tùm lum. Còn hai anh chị nhà ta thì cứ anh anh em em đầu có để ý gì đâu? Đến khi quay qua thì:

- Trời ơi ! MẶT mí đũa sao kinh thế? - Matt thảng thốt

Cả bọn vội quẹt nhanh cơm trên mặt rồi nhìn hai người như thể sinh vật lạ. Rồi đồng thanh :

- Hai ... hai người.....

- Là vậy nè....

Matt vừa nói vừa nắm tay Joe đưa lên choa mọi người xem. Ai này cũng kinh hoàng RẦM!!!!!!!!!!!!

- RẦM!!!!!!!!!!!!!!!

- RẦM!!!!!!!!!!!!!!!

Cả đám nghe xong , thấy xong thì bị té ghế nằm dài xuống đất. Matt và Joe hoảng hồn vội bay tới đỡ mọi người

- Ba bà có sao ko?

- Ko ... sao - ba cô phẩy tay nói mặc dù tay kia vẫn còn xoa xoa cái lưng của mình

- Nè ! Có cần phản ứng mạnh vậy hem? Chuyện anh mày quen bạn gái làm như kinh thiên động địa lắm vậy á ! - Matt lườm mí thề em mình nói

- Trời ơi ! Hai người này như mặt trăng với mặt trời, sáp lại là cãi như nước với lửa. Nay đột ngột tuyên bố quen nhau hỏi ai chịu cho nổi. Như vậy mà ko phải kinh thiên động địa sao? - cả đám nhìn nhau như cùng ý nghĩ

- Sao nói đi chứ ! - Matt nhắc

- Hi hi đâu có đâu ! Thui ăn đi ! Ăn đi sắp hết giờ bi giờ - Danson cười trù nói

Rùi mọi người lại tiếp tục bữa ăn dở dang của mình. Mike chợt khựng lại nói:

- Nãy giờ mọi người hem thấy là lạ sao?

- Là lạ cái gì ? - một bọn tám chụm đầu lại

Miek ko trả lời vội mà nhìn qua bên Joseph. Anh chàng đang ăn ngon lành thì thấy mọi người đang nhìn mình xăm xoi, anh nhúu mày hỏi:

- Sao nhìn tui?

- Mày khai mau đi ! Hum ni mày hem giống bình thường cho lắm à nha! - Mike nhìn anh nói

- Khai cái gì ? - Joseph giả ngây

- Còn ko nói? Bình thường mày cũng tám lăm mà, hum ni thấy bạn bè gặp chuyện muh mày lại làm tỉnh à ! tao để ý từ sáng giờ ời ! Hãy thú tội trước bình minh đi , đừng để tui tao ra tay - Mike nham hiểm nói

Joseph kín đáo nhìn Ariel. Cô nàng đang cúi gằm mặt xuống nhưng cũng thể nào che đi khuôn mặt đang đỏ lên vì ngượng ngùng. Anh cười cười rùi nói với mí thề bạn quý quái của mình:

- Cò gì đâu mà nói? Tui bậy nhiều chuyện quá!

- Vậy chứ đêm qua hai người ở đâu? - Rannie ranh mãnh hỏi

-.... đêm qua .. đêm qua tui ngủ quên trong nhà vệ sinh - cô lấp bắp nói

- Thật ko? - mọi người nhìn cô nghi ngờ

- Thoi thoi mọi người tha cho bả đi ! - Nana lên tiếng nói

Có vậy mọi người mới chịu bỏ qua nếu ko thì có lẽ Joseph và Ariel khổ dài dài.

- Hai người này nhất định là có gì rùi nếu ko thì sao.....- Nana thầm nghĩ rùi gật gù nhìn con bạn mình

Ra về, Nana đi sát bên Ariel hỏi nhỏ:

- Bà nói thật cho tui biết đi, thật ra chuyện đêm qua là sao hả?

- Sao là sao ? - Ariel cố tình lẩn tránh

- Đừng có chối nữa , tui thấy hết rồi - Nana khoanh tay trước ngực vừa đi vừa nói thản nhiên

Ariel mở to mắt ra nhìn con bạn. Biết cái gì? Nhìn thái độ của Nana làm cô ko sao cảm lòng được mà hỏi:

- Bà đã thấy gì? - Hồi sáng tui ngủ hem được nên mới dậy sớm tập thể dục. Lúc đi ngang qua phòng Joseph thì tui thấy bà chạy từ trong phòng ra với vẻ mặt hốt hoảng - Nana kể lại - mà thật sự hai người đã có chuyện gì thế? Bà đừng có nói với tui là bà với Joseph đã.....

- Bà nghĩ lệch đi đâu vậy? - Ariel thở ra nói - thật ra mọi chuyện ko như bà nghĩ đâu

- Chứ sao? - Nana nhúu mày

- Thui được ời ! Để tui kể cho bà nghe - Ariel khổ sở

Rùi cô đem hết chuyện của cô và anh hồi sáng kể lại cho Nana nghe. Nhưng bên cạnh đó cũng có hai cái lỗi tai đang vênh lên để nghe ké. Sau khi Ariel kể xong thì....

- AAAAAAAAAAAAAA

Tiếng Rannie và Joe la lên thất thanh làm Nana và Ariel giật bắn mình. Họ trở mắt nhìn 2 con bạn nhiều chuyện. Ariel lắp bắp nói:

- Hai. hai. bà nghe.. nghe hết rùi hả?

- Uhm ! - hai cái đầu gật xuống cái rụp

- Thui đã nghe rùi thì thui, chỉ xin mí bà đừng nói ra là được ời - cô tiu nghỉu nói

- Bà yên tâm đi ! Chuyện này tui tui sẽ giữ kín dùm choa bà - Rannie vỗ vai bạn nói

- UHm !

Nana suy nghĩ một hồi rùi nhìn Ariel hỏi với giọng quan tâm:

- Bây giờ bà định thế nào?

- Tui cũng ko biết nữa - Ariel mặt buồn xo nói

- Sao lạ ko biết? Bà có cảm giác gì với Joseph ko? - Joe hỏi

-

Cô ko trả lời mà thay vào đó là cái gật đầu. Giờ tâm trạng của Ariel rối ren lắm. Cô ko biết nên làm thế nào choa phải thì nghe.....

- Vậy thì được rùi ! Chứ bà còn lo cái gì nữa? - Rannie khó hiểu

- Tui ... tui sợ Joseph....ko....- cô ngập ngừng nói

- Thật ra mà nói trong ba ông tám thì Joseph là người chừng chạc, ít nói và điềm tĩnh nhất - Nana nhận xét - tui nghĩ Joseph yêu bà thật lòng đó!

- Nhưng.... như vậy có quá nhanh ko? Tui..tui chưa biết phải trả lời anh ấy sao nữa - Ariel thở ra nói

- Bà đang sợ Joseph chỉ đùa giỡn với bà thui đúng ko? Bà sợ Joseph coi bà như những người bạn gái cũ trước đây phải ko? - Nana nói

- UHm ! - cô gật đầu

Ba người kia nhìn nhau lắc đầu ngán ngẫm. Họ thật ko biết phải làm thế nào để giúp Ariel, mặc dù ba người đều tin rằng lần này Joseph là thật lòng đối với Ariel . Nhưng làm sao để Ariel tin một người bay bướm , thay bồ như thay áo lại có thể thật lòng yêu một người được chứ. Bỗng Nana nảy ra một ý, rùi kéo Rannie và Joe lại nói nhỏ hèm choa Ariel nghe. Sau một hồi xầm xì, ba cô nhìn nhau cười nham hiểm

Xong kế hoạch, các cô cùng nhau đi tôn tôn ra cổng trường thì Một toán người mặc áo đen , mang kính đen xuống đến, bắt Nana , Rannie và Ariel lên xe. Mặc cho các cô la chói lói còn Joe muốn chạy lại cứu bạn thì bị một tên nắm áo lại . Đến khi áp giải các cô nường lên xe , Joe mới quỳnh quáng chạy đi tìm cứu tinh.

Vừa bay vào trường, Joe đã đụng ngay Matt. Thấy cô hốt hoảng, anh hỏi:

- Joe ! Joe! Có chuyện gì vậy?

- Ba.. ba ..người kia... bị.. bị....- cô thở ko ra hơi

17. Chương 17

Nghe cô nhắc đến ba cô nàng kia các chàng cuống lên lắc mạnh vai cô hỏi:

- Họ sao rồi hả?

- Họ.. họ bị một đám người mặc đồ đen lôi đi ời - Joe thở hổn hển nói

Vừa dứt lời, ba anh phóng như điên ra cổng trường. Mắt đảo dặt tìm kiếm khắp nơi mà hem thấy. Các anh vội vàng phóng xe về nhà các cô xem thử.

Còn ba cô sau khi bị bắt lên xe thì được đưa đến một nơi... Tên xe các cô la lối ồm tỏi:

- Thả tui ra nhanh lên !- Nana quát

- Các người là ai hả? Thả ta ra nếu ko ta cắn cho chết lun - Rannie quắc mắt nhìn đám người áo đen

Một tên ngồi ở hàng ghế trên quay xuống nói với giọng kính trọng:

- Xin tiểu thư yên tâm . Chúng tôi sẽ ko làm gì các vị đâu!

Vì là người thông minh , nên các cô đã đoán ra được phần nào sự việc. Ba cô nhìn họ bằng ánh mắt giết người.

- Có phải ba chúng tôi bảo các anh làm vậy ko? - Nana nghiêm giọng hỏi

-.....

- Các người muốn đưa chúng tôi đâu hả? - Ariel bực mình quá hét lên

-.....

Họ vẫn thản nhiên ko thèm trả lời làm ba cô điên tiết lên. Nana nhanh trí, nhẹ nhàng móc điện thoại trong túi quần ra và nhấn số gọi để cầu cứu.Bên đầu dây kia.....

- Alo! Nana là cô phải ko? Các cô đang ở đâu? - người Nana gọi cầu cứu là Danson

Anh chàng vừa phòng xe vừa nghe điện thoại của cô.Nhưng bên đầu dây bên kia , cô ko trả lời mà anh chỉ nghe:

- Sao các người ko nói? Có phải ba chúng tôi bảo các anh làm vậy ko? - Nana điên tiết hỏi lại

- Tại sao lại đi đường này? Thậ ra các anh muốn chở chúng tôi đi đâu hả? - Rannie quát

Các cô la khẩu cổ họng vẫn hem có tên nào trả lời. Bực mình quá, Ariel bắt đầu làm áp lực:

- Nếu các người ko nói thì tôi sẽ nhảy xuống liền lập tức!

Cô vừa nói vừa chuẩn bị mở cửa xe. Thấy vậy, bọn họ xanh mặt, vội kéo cô lại. Và bắt đầu nói:

- Tiểu thư xin cô bình tĩnh ! Cô mà xảy ra chuyện gì chúng tôi rất khó xử. Xin cô hãy quay về đi ạ !

- Hừ! Nói nãy giờ thì ra chỉ là muốn chúng tôi theo các người về à - Nana hừ mũi nói - nếu bây giờ có tri viện thì tốt biết mấy

- Tiểu thư , tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn theo chúng tôi trở về Mỹ đi ! Đừng buộc chúng tôi phải dùng vũ lực - tên đó nói

- Nếu bi giờ có anh hai và chị Beatrice ở đây thì tốt biết mấy nhỉ? - cô cố tình nói lớn cho Danson nghe

Danson như hiểu mọi chuyện, anh tức tốc gọi cho Joseph , Mike và Matt. Còn mình thì chạy đến công ty của anh Nana để báo tin

Nơi mà bọn chúng muốn đưa các cô đến đó chính là sân bay Đà Loan.Ba cô bị gần mười tên vệ sĩ áp giải đi xuống, làm ọi người đi ngang ai cũng phải ngoái lại nhìn.Các cô bí mật nói nhỏ với nhau cái gì đó rồi đợi đến chỗ đông người. Ba cô cùng la lên :

- Ba ! Sao ba lại ở đây????

Mí tên vệ sĩ nghe vậy liền ngoái đầu lại nhìn. Thừa lúc, ba cô thưởng í tên đóa một cú đá ngay ống quyển . Rồi cùng nhau bỏ chạy, còn bọn vệ sĩ vì qua đau nên chúng vừa chạy vừa ôm chân như đang chơi lò cò. Ra đến ngoài, các cô vội vàng bắt taxi về nhà cầu cứu anh chị mình. Danson bị giờ đang đi như bay vào công ty của anh Nana. Anh chàng phải chạy cả trăm bậc thang để đến phòng Ken. Vì đợi thang máy quá lâu anh thì đang gấp nên chạy thang bộ là nhanh nhất. Đến nơi, chưa kịp mừng anh liền bị cô thư kí của Ken ngăn lại hỏi với giọng khó chịu:

- Anh là ai? Có hẹn trước với Tổng giám đốc ko? nếu ko thì xin mời anh về cho
- Xin lỗi tui ko có hẹn trước. Nhưng tôi có chuyện rất quan trọng cần gặp Tổng Giám đốc của cô ngay - Danson thở dồn nói

- TGD của chúng tôi còn bận nhiều việc lắm ! Xin anh về đi , có gì thì mai hãy ghé lại- cô ta nhìn anh nói với giọng hách dịch

Danson đang gấp còn gặp bà này lằng nhằng nửa làm anh điên tiết lên. Nhưng vì đây ko phải là công ty nhà mình nên anh ráng nhịn mà nói với giọng lạnh lùng nhất:

- Nói với TGD của cô có Đường Vũ Triết, con trai của ông Đường Vũ Quang cần gặp

Cô thư kí giật mình nhìn anh từ đầu tới chân. Đây là con trai của ông ” Vua khách sạn ” nổi tiếng khắp nơi đây sao? Cô ta đứng nhìn Danson lom lom làm anh bực mình lên tiếng gắt:

- Cô đi nhanh dùm cho tui nhờ đi !

Cô ta giật mình , vội vàng đi vào phòng Ken . Chưa đầy năm phút, cô ta ra nói với anh:

- TGD của tôi mời anh vào!

Danson chỉ chờ câu nì thôi. Anh phóng như bay vào trong phòng anh quên mất phép lịch sự. Vừa vào phòng, anh đã chạy ngay đến bàn Ken thở gấp nói:

- Anh.. anh.....

- Cậu bình tĩnh đi ! Có gì từ từ nói - Ken ngược lên nhìn anh cười nói

- Nana... Nana... bị

- Nó bị gì hả ? - Ken nghe nhắc đến em gái vội đứng phắt dậy hỏi

- CÔ ấy bị người của ba anh bắt đi rồi - Danson nói

- Cái gì ? - Ken trợn mắt kinh ngạc- Sao cậu biết?

- Ban nãy cô ấy có gọi điện cầu cứu em - anh chúi mồm hỏi nói - còn có cả Rannie và Ariel nữa

Ken nghe xong ngồi phịch luôn xuống ghế. Anh ko ngờ ba anh lại dùng chiêu này. Anh ngồi trầm ngâm suy nghĩ một lúc thật lâu. Danson thấy vậy nóng ruột nói:

- Sao anh ko đi cứu cô ấy?

Ken ngược lên nhìn Danson. Bị giờ anh mới nhìn kỹ chàng trai đang đứng trước mặt mình. Trẻ trung, năng động, đầy sức sống đó là những từ mà KEN có thể dùng để miêu tả Danson. Anh cười nhẹ nói:

- Cậu ngồi xuống trước đi !

Đợi Danson ngồi xuống rồi anh mới nói tiếp:

- Cậu là bạn Nana? Cậu tên gì?

- Em là Danson

- Uhm ! Ban nãy anh có nghe nói cậu là con trai bác Đường phải ko?

Bác ấy vẫn khỏe chứ? (trùi ui giờ nì rồi anh còn hỏi ba vụ đó nữa)

- Dạ vẫn khỏe! - tuy rất lo nhưng anh cũng lịch sự trả lời - nhưng còn.....

- Đừng lo , con bé ko sao đâu, nó nhất định sẽ có cách thoát ra được thôi - Ken cười cười nói

Nói rồi anh xem đồng hồ rồi nói với Danson:

- Đi thôi ! Anh nghĩ bây giờ chắc tụi nó cũng về tới nhà rồi đó

Danson thật ko hiểu nói Ken, nhưng anh cũng lon ton đi theo. Ra tới công ty anh nói : - Cậu về nhà xem trước nhé ! ANh phải đi đến chỗ này đã

Nói rồi anh phóng xe đi để lại bao nhiêu câu hỏi trong đầu Danson.

Trong công ty, Beatrice vui đầu vào đồng hồ sơ dầy như núi đang chất đồng trên bàn cô. Cô ngồi coi miệt mài, ko ngừng nghĩ, thấy vậy ông Wilson lên tiếng nói:

- Tiểu thư! Cô nên đi ăn một ít gì đi! Sáng giờ cơ chưa có chút gì lót dạ như vậy ko tốt cho sức khỏe đâu!

Nhờ ông Wilson nhắc, Beatrice nhớ chực từ sáng giờ quả là cô chưa ăn gì cả. Vì ba cái vụ hợp đồng với bên Thiên Vận mà sáng giờ cô muốn nổ tung cái đầu. Giờ nghe nhắc , cô cũng thấy đói đói

- Vậy à ? Vậy chúng ta nghỉ một lát đi ! Ông cùng đi ăn với tôi nhé !- cô mỉm cười đề nghị

Ông ko đáp mà chỉ nhìn cô cười hiền. Rồi cả hai cùng nhau đi dùng bữa, nhưng vừa bước ra khỏi phòng thì.....

- La. la. là .la..la ...là

Tiếng chuông điện thoại của Beatrice vang lên in ỏi. Trên màn hình , hiển thị vồn vện có một chữ tên của người gọi " Ken ". Cô lập tức bắt máy:

- Alo ! Sao hum nay TGD lại rảnh mà gọi cho em vào giờ này vậy? - cô trêu

- Có chuyện rồi Beatrice - Ken nói với giọng gấp gáp

- Chuyện gì vậy? - cô bắt đầu thấy lo sợ

- Ba đã cho người đến trường bắt tụi nó về Mỹ rồi - Ken nói vắng tắt

- Cái gì ? - cô nói như hét vào điện thoại

- Em xuống ngay đi ! Anh đang ở dưới công ty em nè - Ken nói

- Ok ! Em xuống ngay - cô cúp máy mà lòng rối bời

Thấy sắc mặt Beatrice có vẻ ko ổn , ông Wilson cất tiếng hỏi:

- Đại tiểu thư có chuyện gì sao ?

- Uhm ! - cô gật đầu nói - ba tôi đã cho người bắt Rannie về rồi

- Hả? Như vậy cô định làm sao? - ông lo lắng cũng ko kém

-- cô lắc đầu - tôi cũng ko biết nữa. Đành tới đâu hay tới đó đi ! - rồi cô nhìn ông với vẻ ái ngại nói - xin lỗi ông nhé ! có lẽ ông phải đi ăn một mình rồi, tôi phải về nhà để xử lí chuyện này thôi!

- Có cần tôi chở tiểu thư đi ko? - ông đề nghị

- Thôi khỏi ! Ông hãy ở lại lo những chuyện còn lại trong công ty dùm tôi được rồi. Tôi phải đi ngay đây, Ken đang ở tôi ở dưới lầu

Nói rồi, Beatrice chạy nhanh đến thang máy. Ken đang đứng trước cửa công ty chờ Beatrice mà lòng lo lắng cũng ko kém. Những cô gái đi ngang qua xì xầm:

- Anh chàng đó là ai vậy?? Nhìn bảnh hết sức - một cô gái nói

- Uhm ! Đẹp trai phải biết ! Có vẻ là một người có địa vị lắm đây - cô thứ hai nhận xét (dĩ nhiên ời , anh Ken muh)

- Sao bà biết ? - cô bạn kể bên hỏi

- Nhìn cách ăn mặc và phong thái anh ta là biết ời - cô gái đó cười đáp

- Tui tưởng rằng trên đời này chỉ có Giám đốc Dylan của chúng ta là bánh trai thui chứ ai dè.....- nói tới đây cô gái đầu tiên ko nói nữa

Bỗng.....

- Ken !!!!!!!!!!!

Beatrice hồi hã chạy ra xem tí là vấp té. Ken thấy cũng hết hồn và nhanh tay chụp cô lại nếu ko thì..... - Từ từ chứ ! - anh trách yêu - rùi té tính sao?

- Hihihhi - cô cười

Nhìn Beatrice cười với Ken , mí cô nhân viên trong công ty trông thấy cũng ngạc nhiên hem kém trước cử chỉ thân mật của họ. Beatrice vội hỏi:

- Chuyện này là sao vậy anh?

- Lên xe đi từ từ anh kể em nghe. Bây giờ chúng ta cần phải về nhà ngay.

Nói rùi , cả hai lên xe và chiếc xe phóng như bay ra đường . Trên xe, Ken kể lại mọi chuyện đã xảy ra choa cô nghe. Nghe anh nói xong, cô thở dài nói:

- Em thật ko nghĩ ba lại làm như vậy!

- Thôi mà em.... chuyện cũng vậy rồi đâu ai muốn đâu - anh nói - giờ quan trọng là phải thuyết phục ba cho tụi nó thôi, chứ tính khí đám nhóc đó ko bao giờ chịu để yên như vậy đâu

Lại nói về ba cô gái nhà ta, các cô đã về trước cửa nhà. Và hiện giờ họ đang lui cui mở cửa . Vừa vào tới phòng khách thì....

- AAAAAA!!!!!!!!!!!!

Ba cô la thất thanh. Vì.. vì...mí bậc phụ huynh yêu dấu của họ đang ngồi lù lù ở đó từ nãy giờ. Có vẻ như các phụ huynh cũng dư biết chuyện ba cô nhất định sẽ trốn đám vệ sĩ . Các cô đưa mắt nhìn nhau mà mặt mày ai nấy cũng méo xệch. Rannie và Ariel đẩy Nana lên phía trước , cô nàng cố gắng nở nụ cười và nói :

- Sao ..mí ba mí mẹ lại ở đây vậy?

- Ngồi xuống đi ! - ba Nana lên tiếng

Ba cô hoảng hồn ngồi phịch xuống ghế hem dám nhúc nhích. Các cô thầm cầu mong cho Ken và Beatrice về nhanh nhanh để giải cứu mình. Mí vị gia trưởng chẳng ai nói lời nào, họ ngồi làm thinh , mặt lạnh băng làm cho ba cô đã lo nay càng lo hơn. Đúng lúc đó thì....

- Nana, Rannie, Ariel ba đứa có ở nhà ko ? - tiếng Ken vang lên nho nhỏ khi anh vừa mở cửa ló đầu vào

Ba cô nhỏ nháy mắt ra hiệu cho anh. Ken vội nhìn theo ánh mắt của mí đứa em thân iu thì anh thiếu điều muốn nhảy nhồm khi thấy có đầy đủ mặt văn võ , bá quan đang ngồi chễm trên trên ghế. Beatrice đi phía sau , thấy lạ nên mới đưa mắt vào nhìn, cô cũng muốn bật ngửa khi thấy ba mình đang ở đây.

Cả hai đi vào , Ken nuốt nước bọt nói già lã:

- Mí ba mí mẹ về hồi nào sao ko báo trước để tụi con đi rước ?

- Hừ ! Bào cho chúng bay để chúng bay nghĩ cách chạy trước phải ko? - ba anh hừ giọng nói

- Dạ ! Tụi con ko dám - anh nhỏ giọng nói

- Ko dám? Tụi bây dám bao che cho tụi nó còn gì mà dám hay ko dám hã? - ba anh quát lên

Cả đám ngồi mà mặt xanh như tàu là chuối. Họ biết là mọi người rất tức giận nên chẳng ai dám nói thêm điều gì nữa

- Ông à ! có gì cũng từ từ nói đừng làm con trẻ nó sợ - bà Chu lên tiếng khuyên chồng

Các ông nghe nói cũng xui xuống. Bây giờ Beatrice mới lên tiếng :

- Ba mẹ à ! Con nghĩ chuyện của tụi nó cũng ko có gì lớn lắm.Đâu cần phải làm lớn như vậy?
- Ko lớn à? Vậy con nghĩ chuyện gì mới lớn hả ? - ông Dương tức giận la con gái
- Tụi nó cũng đã lớn cả rồi, cũng có những suy nghĩ và ý kiến riêng của mình . Ba mẹ cũng nên thông cảm và nghĩ dùm í đứa nó chứ ! - cô nhẹ nhàng nói
- Thông cảm ? thông cảm cho nó kể cả việc nó dám tự ý bỏ nhà ra đi sao ? - ông Dương quát lên Nhưng điều đó cũng ko làm cho Beatrice khiếp sợ. Cô vẫn bình tĩnh nói:
- Vậy ba mẹ có từng nghĩ tại sao tụi nó lại phải trốn nhà đi vào lúc đêm hôm như vậy hay ko?

-.....

- Nếu lúc đầu ba mẹ đồng ý cho tụi nó sang đây thì tụi nó đâu cần phải bỏ trốn chứ ! - cô cười cười nói và nhìn mí ông bà đang trầm tư suy nghĩ

Rồi ông Lâm lên tiếng nói:

- Các con đang trách ba mẹ đó hả ?
- Tụi con ko dám. Tụi con chỉ muốn nói cho ba mẹ hiểu nguyên nhân vì sao ra có sự của ngày hôm nay mà thôi - Ken đỡ lời cho Beatrice

Các ông bà ngồi mà thở ra dĩa cả thước. Nana quyết định lên tiếng nói:

- Ba mẹ à ! Tụi con biết ba mẹ yêu và lo lắng cho tụi con. Nhưng tụi con cũng đã lớn rồi, chúng con cũng có quyền quyết định riêng của mình chứ ! Tụi con rất muốn trở về Đài Loan , rất muốn trở về quê hương của mình. Từ nhỏ , tụi con đã được đưa sang Mỹ, chưa lần nào được về đây, nay tụi con đã lớn , đã có thể tự chăm sóc mình thế mà ba mẹ vẫn ko cho tụi con thực hiện nguyện vọng của mình nữa!

Mí bậc phụ huynh ngồi nghe mà thẫn thờ người ra. Quả thật là họ chưa bao giờ nhìn và nghĩ lại con gái của họ đã ko còn là một cô bé ngày nào nữa rồi, bây giờ các cô đã trưởng thành từ tư tưởng lẫn hình dáng .

- Ba mẹ ! Từ nhỏ tới lớn con chưa bao giờ làm trái ý ba mẹ , nhưng lần này thì con ko thể nghe theo ba mẹ được. Con cần phải có chủ kiến riêng của mình. Xin ba mẹ đừng giận con - Ariel bước tới nắm tay ba mẹ mình nói

Bà Lâm khóc nhìn con gái. Bà ôm cô vào lòng vỗ về , làm cô cũng mũi lòng khóc theo. Còn mí ông thì dường như bị những lời nói đầy sức thuyết phục của các cô con gái làm lay động. Ông Chu cất tiếng nói:

- Giờ tụi con làm sao thì làm ba mẹ ko nhún tay vào nữa! Nhưng đã quyết định rồi thì đừng hối hận nhé !

Nghe ông nói, các cô mừng ko thể tả. Ba cô hét toáng lên và chạy lại ôm chầm ba mẹ mình hôn cái chóc:

- Yeah! Ba mẹ muôn năm !
- Thôi thôi được rồi , các cô nịnh vừa thôi - ông Lâm nói làm mọi người bật cười

Beatrice chợt hỏi:

- Con nghĩ lần nay ba mẹ về chắc ko chỉ có chuyện này thôi chứ ?
- Beatrice con quả là một cô gái thông minh đấy - ông Dương khen ngợi , nói - lần này về là còn một chuyện nữa
- Chuyện gì vậy papa? - Nana mắt sáng rực hỏi

- Là.....

Ông CHU vừa định mở miệng nói thì.....

- Đỉnh đong...

Tiếng chuông cửa vang lên hồi hả? Ken nói với mọi người:

- Để con ra mở cho

Cánh cửa vừa bật mở thì nhanh như cắt, nguyên một đám lửa vào nhà y hệt như một cơn lốc cuốn phăng tất cả. Mí ông bà ngồi trên ghế trở mặt ra mà nhìn. Các anh vừa vào nhà thì hỏi mí cô tới tấp:

- Mí em có sao ko hả? - Danson nhìn Nana hỏi với vẻ lo lắng

18. Chương 18

-.....

- Ariel em có sao ko hả? Có bị gì ko? Đứng lên anh xem ! - Joseph vừa nói vừa kéo Ariel đứng dậy xoay một vòng cho anh xem, thấy ko bị gì anh mới cho cô ngồi xuống

- Anh.....- Ariel định mở miệng thì....

- Ban nãy nghe Danson nói em muốn nhảy xuống xe làm anh sợ chết khiếp - Joseph nói mà cốc đầu cô một cái

- Nè ! Bà chần cô có sao ko? Hồi nãy tui bảo để tui đưa về cho hèm thèm nghe - Mike ngoài mặt nói cứng nhưng thực chất anh rất lo cho cô .

- Mí bà làm tui thiếu điều muốn đứng tim luôn à ! - Joe nói

Mí ông mí bà đã ngơ ngác nay còn ngơ ngác hơn khi chứng kiến cái cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Các vị phụ huynh nhà ta há hốc mồm nhìn mí anh trần trần. Ken thấy vậy liền giải thích:

- Ba mẹ , đây là bạn của tui nó đó !

Nghe Ken nói, ba anh mới giật mình quay lại thì thấy ở đây còn có rất nhiều người thế mà ban nãy do nóng lòng gặp mí cô quá các anh ko để ý tới ai cả. Thấy mí ông bà ngồi đó nhìn mình lom lom bốn anh ngượng ngùng đứng lên nói:

- Cháu xin chào các bác ạ!

- À...ờ ! - các ông các bà cùng đáp mà chưa khỏi ngỡ ngàng

- Xin lỗi vì chúng cháu đường đột xông vào nhà như vậy nhưng cũng chỉ vì..... - nói tới đây Joseph im bặt liếc nhìn sang các cô đang ngồi đó

- À ! Ko sao đâu cháu ! - bà Lâm vui vẻ nói rồi chợt hỏi - nhưng cháu là.....

- Dạ cháu là Trịnh Nguyên Sướng , nhưng bác cứ gọi cháu là Joseph đi ạ! - anh lễ phép nói

- Còn- bà đưa mắt nhìn sang ba anh kia

- Dạ cháu là Đường Vũ Triết bác gọi cháu là Danson đi ạ! - anh cười tươi nói - đây là anh cháu Matt

- Cháu là Hạ Quân Tường bác gọi cháu là Mike cho thân thiện ạ! - anh nói đùa một tí choa vui

Các ông các bà nghe cảm thấy mí cái tên nì quen quen hình như đã nghe qua ở đâu ời nhưng ko thể nào nhớ nổi. Ken như đọc được ý nghĩ của mí vị ” trưởng lão ” anh ngồi xuống nói:

- Ba mẹ ko nhớ sao? Đây là con của bác Đường , bác Trịnh , bác Hạ và bác Trần đó! - anh nói rồi nhìn sang Joe

- CHáu.. cháu là Joe có phải ko ? - bà Chu ngờ ngợ hỏi Joe

- Dạ ! Nhưng bác biết cháu sao ? - cô cũng ngạc nhiên ko kém

Bà Chu vui vẻ bước tới nắm tay cô ân cần rồi kéo cô ngồi xuống cạnh mình nói:

- Sao ko biết chứ ! Nhớ khi xưa ba mẹ cháu với bác đều la bạn thân với nhau mà. Bác đã từng bông cháu khi cháu còn nhỏ nữa kìa

- Vậy à ? - Joe mắt sáng rỡ hỏi

- Uhm ! Ko ngờ cháu bị giờ đã trưởng thành quá rồi , thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi , làm bác nhìn ko ra - bà đưa tay vuốt tóc cô nói

- À ! Ban nãy ba nói chuyện thứ hai là gì vậy ? - Beatrice hỏi lại

- Chuyện thứ hai là sắp sửa đến ngày kỉ niệm hai mươi năm ngày cưới của ba mẹ nè, với lại cũng là ngày thành lập ra công ty mà - ông Chu nói

- Oh ! - cả đám cùng ồ lên

Bây giờ mọi người mới vỡ lẽ ra, chuyện quan trọng như vậy mà chẳng ai nhớ hết. Nếu mí ông bà hem nhắc chắc chắn các cô các cậu đây sẽ quên khuấy mất thôi. - Vậy ba mẹ định tổ chức ở đây hả ? - Ariel hỏi

- Ủ ! Ba mẹ về đây là muốn làm tại nơi mà ba mẹ đã quen nhau đó mà - ông Lâm hóm hỉnh nói làm cả nhà được một tràng cười vui vẻ. Rồi ông nghiêm nghị nói:

- Thôi được rồi ! Chuyện này đến đây chấm dứt nhá ! Lần sau ko được bỏ nhà đi nữa à ! - rồi ông quay sang nhìn mí anh - xem ra chuyện này đi các con có ” thu hoạch ” lớn nhỉ?

Nghe ông nói, các cô nàng nhảy dựng lên nói:

- Ba à ! Làm gì có chứ !

- Thui đừng có chối làm gì - ông Dương chọc mí cô con gái - lần này chọn đúng người rồi đó , hahahaha!

Mí ông bà cười một cái rần làm cho ba cô ê một cục. Các cô thi nhau ném những cái nhìn sắc lẹm về phía mí anh chàng. Còn các anh thì tỉnh như sáo, dù thấy họ cũng lơ đi xem như hem có gì xảy ra.

- Ba à ! tụi con chỉ là bạn thôi mà - Ariel then đở mặt nói

- Hahaha con còn nói nữa à ? Mặt đỏ như trái cà chua rồi kìa ! - ông Lâm trêu con gái

- Ba này kì quá à - cô đánh nhẹ vào người ông rồi khẽ đưa mắt sang nhìn Joseph thì thấy anh đang nhìn cô cười tủm tỉm

- Nếu ko có gì thì sao tụi nó lại lo í đũa đến thế hả? - ông Dương phụ họa

- Ba ! - Rannie kêu lên

- Ok ! Ok ! - ông giơ hai tay lên đầu hàng rồi nói -Tuần sau , các con nhớ cùng đến nhé ! - ông nhìn sang mí anh

- Dạ - ba anh đồng thanh

Mí anh mừng phải biết, còn các cô thì mặt ỉu xù như cái bánh bao , nhất là Nana và Rannie

- Lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng dội ko sạch ời - rannie thầm than

- Một sự hiểu lầm tồi tệ nhất mình từng gặp - Nana ngao ngán lắc đầu

- Joe à ! Cho bác gửi lời hỏi thăm ba mẹ con nha! Tuần sau nhất định ba mẹ con phải đến đó. Bác có rất nhiều chuyện muốn nói với mẹ con - bà Chu vỗ vỗ tay cô nói

- Dạ - Joe mỉm cười gật đầu

Thời gian thấm thoát cũng gần một tuần. Kể từ ngày các cô thoát nạn tới giờ, thì mí nàng bỗng có cái nhìn khác với mí anh một tí. Nana và Rannie thì dần dần ko còn thành kiến với Danson và Mike nữa. Nana và Danson cũng bớt xỉ xối nhau đi. Mà thay vào đó là những trận đùa nghịch vui vẻ, đầy tiếng cười. Rannie và Mike tuy gặp mặt vẫn hay cãi nhau nhưng ít hơn hồi đó nhiều, cô cũng đã có phần nhường nhịn Mike hơn và anh cũng ko còn tìm cách phá đám cô nữa. Chuyện Ariel và Joseph tạm thời vẫn bình bình , nhưng dường như Ariel đã từ từ chấp nhận tình cảm của Joseph mặc dù cô ko nói thẳng ra miệng, Joseph như cũng cảm

nhận được điều đó nên càng vui mừng hơn. Trong nhóm, hạnh phúc nhất thì phải nói tới Joe và Matt. Họ suốt ngày cứ anh anh em em làm cả bọn phát sồn tóc gáy

Cuối cùng , cái ngày mà mọi người mong đợi cũng đến. Lễ kỷ niệm được diễn ra tại một khách sạn bậc nhất của Đài Loan. Các nàng hum ni diện những bộ cánh cực kì xinh đẹp hệt như những nàng công chúa. Còn mí anh thì trông cứ như là hoàng tử của xứ sở thần tiên lạc bước đến đây ko bằng.

- Cháu chào các bác - Joseph lễ phép đến chỗ ông bà chào hỏi

- Các cháu đến rồi hả? - Ông Lâm vui vẻ nói

- Ba mẹ các cháu có đến ko? - ông Chu lên tiếng hỏi

- Dạ có ạ , ba mẹ cháu đang ở đằng kia kìa - Danson vừa nói vừa chỉ

- Oh ! Vậy ta phải đến chào hỏi ông bạn già của ta mới được

Nói rồi mí ông bà cùng nhau đi ” tám tám ” với bạn bè cũ. Joe nhìn hoài ko thấy ba cô bạn đâu nên hỏi: -
Ủa ? Ba người kia đâu rồi nhỉ ?

- Anh cũng ko thấy nữa - Matt nói

- Kìa kìa.....

Mike nhanh nhẩu chỉ về phía cầu thang. Mọi người theo tay anh chỉ thấy các cô nàng đang từ từ bước xuống những bậc tam cấp cuối cùng của cầu thang. TRông họ đẹp lộng lẫy như thiên thần. Mọi người trong khán phòng như nín thở nhìn theo, các anh thì nhìn mí nàng trân trân ko chớp mắt.

Các cô tiến về phía ba anh và trên môi nở một nụ cười chết người

- Mọi người đến lâu chưa ? - Nana lên tiếng hỏi

- Cũng... cũng mới thôi - Danson lấp bắp nói

- Hihihhi.. nè ! Anh sao vậy hả? Bộ mặt tui hum ni có gì lạ lém sao? - Nana cười trêu anh

- À ! ko - anh đáp mà mắt ko rời khỏi khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của cô

Đám quý quái kia đang nhìn anh và Nana cười khúc khích làm cô thấy ngượng chín cả người.

- Mọi người mà cười nữa là tui đi à nha ! - cô giận dỗi nói

- Ok Ok ko cười nữa được chưa ? - ba cô kia cùng nói

- Mí đứa đang nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy hả? - ông Chu cùng mí ông bà kia bước tới hỏi

- Ba - cô vừa thấy ba mình đã sà vào lòng ông nững nịu - mọi người hòa nhau ăn hiếp con đó ba

- Vậy sao ? - ông Chu cười hỏi

- Ba ơi ! Con bé này nó ko ăn hiếp người ta thì thôi chứ ai ăn hiếp nó nổi - Ken vừa nói vừa choàng tay Beatrice bước tới

- Anh hai sao anh hèm bênh em gì hết trơn vậy ? - cô chu mỏ nói

Hành động của cô làm mọi người mắc cười vô cùng. Nhưng trong lúc mọi người đang vui vẻ thì.....

- Chủ tịch ! Có một người đưa cái này cho ngài đây !

Một người bảo vệ khách sạn chạy vào về mặt hồng hỏ đưa cho ông Chu một cái túi sơ mi màu vàng. Ông nhú mày nhìn mọi người , linh tính mách bảo cho ông biết sẽ có chuyện ko hay sắp xảy ra rồi đây.

Mọi người ko khỏi thắc mắc , cái thứ gì ở trong túi ấy thế nhỉ? Tất cả đều chăm chăm nhìn vào nó bằng một ánh nhìn tò mò. Mí bậc phụ huynh của các anh thấy chuyện nên cũng lại hỏi han:

- Mọi người làm gì mà mặt mày suy tư thế ? - ông Đường lên tiếng rồi vỗ vai ông CHu

- Tui cũng chẳng biết nữa ban nãy có người mới đưa cho tui nè ! - ông Chu nhìn mí ông bạn già nói

- Ba à ! Mời ra thử xem . Con hồi hộp quá à ! - Nana lên tiếng thúc
- Đúng đó , tụi con cũng đang tò mò lắm rồi nè ! - tất cả đồng thanh
- Uhm ! Vậy vào phòng kín mở đi . Ở đây đông quá ko tiện

Ông nói rồi tất cả đồng ý và họ kéo nhau đi về một căn phòng lớn nhất và cũng kín đáo nhất.

- Anh hai ! Anh nghĩ đó là gì hả ? - Nana mắt nhìn chăm chăm cái túi đang nằm trong tay ba mình và hỏi Ken
- Sao anh biết được - Ken đáp
- Linh tính mách bảo cho em cái túi đó sẽ đem nhiều phiền phức tới đây - Beatrice thì thầm nói
- Vậy em càng muốn biết nó là gì - Rannie hí hửng nói (vui đi ss hùi dưng cóa muh khóc nhé)

Khi vào tới bên trong, đợi mọi người an vị rồi ông Chu mới từ từ tháo túi vàng đó ra. Tất cả căng mắt , nín thở để chờ đợi . Nếu các ông các bà hồi hộp một thì các anh chị nhà ta hồi hộp , tò mò gấp mười lần ấy. Họ ko ngồi mà đứng bu quanh ông CHU để xem bí mật trong chiếc túi sắp sửa bật mí. Trong chiếc túi ko phải là hồ sơ , cũng chẳng phải là món quà chúc mừng nào cả mà là một xấp hình . Giờ phút này mọi người như nín thở hẳn khi ông Chu lôi những tấm hình ra.....

Tất cả nhìn chằm chằm, các anh các chị đứng đó há hốc mồm mà kinh ngạc tột độ. Nana, Rannie , Ariel và Joe mặt xanh ngắt , cắt ko còn giọt máu nào. Bốn cô nhìn những tấm hình chêm trên trên bàn mà tay chân bủn rủn cả ra.

Mí ông , mí bà tròn mắt nhìn các con “yêu dấu ” của mình . Họ ko thể tin được vào mắt mình nữa. Không khí trong phòng giờ căng thẳng chưa từng có . Ông Chu tức tối quát lên:

- Có ai giải thích cho tôi chuyện này là sao ko hả ? Còn những tấm hình ” ngọt ngào” của các người là sao đây?

-.....

Vâng, vật chứa trong chiếc túi màu vàng đó chính là những tấm hình của các chị bị chụp lén khi ở nhà mí anh .Họ thật sự ko biết chuyện này do ai gây ra và cũng ko biết nên giải thích thế nào cho thỏa đáng

- Nana con hãy giải thích đi ! Chuyện này là sao ? - ông CHU quăng tấm hình của cô và Danson. Lúc đó , Danson đang nằm đè lên người của cô.

Ba cặp kia nhanh chóng chiếu tia nhìn đầy nham hiểm đến chỗ Nana và Danson. Cả hai đang bức tốc , bức tạt ko biết nên nói từ đâu và nói ra sao đây..

- Hai người nha.... ghê quá ! Mau khai đi ! Bà và Danson sao mà như vậy hả ? - Rannie chọc
- Sao là sao chứ ! Sáng hum đó, tui mới thức sớm chạy bộ thì gặp Danson . Đang chạy thì bị vấp té cũng may Danson đã núp lại kịp ai dè..... - nói đến đây thì cô ko nói nữa, mặt đỏ ửng lên như trái cà chua
- OH ! - cả đám đồng thanh
- Im ngay ! - ông Đường quát làm cả đám im bật - giờ này mà còn tâm trí trên đầu nhau sao?

Hết ông CHU và ông Đường ” giáo huấn ” các cô cậu thì bị giờ tới phiên ông Dương và ông Hạ. Hai ông nhìn Rannie và Mike đầy hăm hực

- Tụi bây cười nó nhưng tụi bây có hơn gì đâu ?

Nói rồi ông quăng tấm hình của Mike và Rannie đang trong tư thế ” giết người cướp rặng ” ra . Cả hai anh chị lúng túng, Rannie ầm ục nói:

- Cái này là..... ..
- Im ngay ! Đã thế này rồi mà còn muốn biện minh à ? - ông la con gái

- Mày làm cái trò gì hả Mike? Mày muốn tao tức chết phải ko? - ông Hạ chuẩn bị xắn tới tát anh nhưng mọi người đã kịp thời ngăn lại

- Ba à ! Ba tin con đi được ko? Tụi con quả thật đâu có chuyện gì xảy ra đâu - Mike khổ sở nói

- Hai bác bình tĩnh lại đi ! Mike ko phải là cố ý đâu . Với lại....- Joseph định nói giúp cho bạn nhưng.....

- Thân mày còn chưa lo xong mà bày đặt nói giúp người khác hả? - Ông Trịnh quắc mắt nhìn anh - tụi bây nhìn tác phẩm của tụi bây đi !

Tấm hình anh hôn Ariel và ôm chầm lấy cô ngủ đã bị chụp lại một cách đẹp đẽ và rõ nét nhất trong tất cả các hình.

- Hừ ! Đẹp mặt chưa kìa - ông Trịnh hừ giọng nói

- Ariel ! Con là đứa ngoan nhất, là đứa nghe lời nhất mà con... con làm cho ba mẹ thất vọng quá - ông Lâm buồn bã nói

- Ba... - cô vừa khóc vừa lắc đầu ngầy nguậy nói - ba à.. con .. thật sự ko biết có chuyện này mà... chúng con hoàn toàn trong sáng mà....

Các ông mặt đờ đờ sát khí nhìn mí đứa con thân yêu của mình rồi lại thở dài. Matt thấy vậy nói: - Các ba à ! Dù sao mọi chuyện cũng chỉ có chúng ta biết thôi mà . Coi như là chuyện ngoài ý muốn đi mà

- Mày là anh tụi nó mà mày ko biết khuyên bảo mà còn hùa theo nữa. Tao còn chưa xử tội mày mà mày dám nói nữa à ? - ông thấy tấm hình anh và Joe đang ôm nhau ngủ trong căn phòng bí mật lên bàn

Các bà nãy giờ ngồi chứng kiến bi giờ mới lên tiếng nói:

- Ông à tui thấy thằng Matt nói cũng đúng đó. Nãy giờ các ông cũng đã la tụi nhỏ rồi còn gì nữa - bà Đường lên tiếng

- Tui cũng tin đây là chuyện ngoài ý muốn thôi mà ! Ông nhìn tụi nhỏ đi, tội nghiệp quá đi - bà Chu nói

- CHuyện bé đừng xé ra to nữa - bà Lâm nhìn chồng nói rồi nhìn sang đứa con gái iu dẫu của mình đang đầm đìa nước mắt nhìn ông bà , làm bà đau lòng vô cùng.

Đúng lúc đó thì.....

- ” Cốc, cốc , cốc ” - tiếng gõ cửa gấp rút bên ngoài vang lên

- Vào đi - ông Dương lên tiếng

- Thưa các ngài chủ tịch, bên ngoài.. bên ngoài.. - anh chàng bảo vệ vừa thở vừa nói

- Từ từ nói! Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ? - ông Chu gắt

- Dạ... bên ngoài có rất nhìn kỳ giả . Họ đòi vào gặp các ngài - anh chàng lắp bắp nói

- Cái gì? - tất cả giật nảy mình đồng thanh hét lên

Anh chàng xám mặt trước hành động của mọi người .Anh ta líu rù nói:

- Nếu ko có gì thì tôi xin lui ạ!

Ông Chu phát tay đồng ý. Trong phòng , các anh chị đi đi lại lại mà lòng rối như tơ vò. Còn mí vị phụ huynh thì ngồi trầm tư suy nghĩ một cách đáng sợ. Năm phút, mười phút, mười lăm phút trôi đi, cuối cùng ông Chu mới nói:

- Tui có 1 cách nhưng ko biết ông bà có chịu ko

- CHÚng tôi cũng đã có một phương pháp rồi , ông thử nói ra xem có giống chúng tôi ko - ông Đường nói

- Được ! - ông hít một hơi rồi nói - nếu chuyện đã đến nước này thì chỉ còn một cách thôi. Đó là.... là cho chúng nó kết hôn đi

- Ko được - mí chị đồng thanh nhưng riêng mí anh nghe thía thì khoái chết nên đầu thềm nói

- Ko được cũng phải được - các ông bà đồng thanh hét lại làm í chị nhà ta xanh mặt
 - Các ông thấy sao? - ông Chu hỏi
 - CHÚNG tôi cũng định như vậy đó - mí ông kia nói
 - Ba ! Nhưng con ko muốn kết hôn với hân - Nana và Rannie nói và cùng chỉ và phía Danson và Mike
 - Thế chúng bây định làm xấu mặt cả dòng tộc đó hả? Chuyện do chúng bây làm thì bi giờ phải lãnh lấy cái hậu quả đó chứ - ông Dương hét
- Hai nàng bí đường ben nhìn sang Ken và Beatrice để cầu cứu. Ken và Beatrice nhìn nhau rồi thở ra đứng dậy nói:
- Ba à ! Tụi nó còn nhỏ quá mà
 - NHỎ á ? Ở cái tuổi này hồi xưa có thể làm mẹ người ta rồi kìa , ở đó mà nhỏ - ông Chu trợn mắt nói - thôi mọi chuyện cứ quyết định như thế đi. Cầm bàn cãi nữa.
 - Giờ ra đối mặt với cái đám phóng viên nhiều chuyện đó đi
- Ông Đường nhắc mọi người rời cả đám kéo ra ngoài. Vừa rời đại sảnh thì.....
- Các ngài chủ tịch, các ngài định làm sao trước tin đồn của các thiếu gia và tiểu thư? - PV1 hỏi
 - Xin hãy cho chúng tôi câu trả lời hợp lý đi ạ ! - PV2 nói

19. Chương 19

Cứ thế, hàng loạt câu hỏi được đặt ra làm các ông các bà chóng mặt. Còn mí cô nàng thì nhìn các anh bằng ánh mắt hừng hực lửa hận thù (chỉ có ss Nana và Rannie thôi chứ ai) . Có lẽ trong bốn đôi thì đôi của Matt-Joe và Joseph - Ariel là ko có ý kiến gì vì họ đầu sao cũng đã có tình cảm trước òi. Nên chỉ còn Nana và Rannie là âm ỉ thôi.

Các ông ngồi trước hàng ghế dài và nói:

- Xin các vị bình tĩnh chúng tôi sẽ ọi người biết quyết định của chúng tôi - ông Chu đại diện đứng dậy nói - nên xin mọi người giữ trật tự dùm
 - chuyện đó cũng ko có gì là lạ cả - ông Chu nói
 - Ko có gì là lạ ? - tất cả trố mắt hỏi lại
 - Đúng , vì trước đó, chúng nó đã là người yêu của nhau thì việc mà mọi người thấy cũng đâu có gì là lạ? Chẳng lẽ hai người yêu nhau mà ko được quyền bộc lộ tình cảm của mình dành cho đối phương hay sao? - ông hỏi ngược lại
 - Nhưng..... - Các PV chuẩn bị lên tiếng thì bị ông cắt ngang
 - Và chúng tôi còn dự định sẽ chính thức tổ chức lễ cưới cho con chúng tôi vào tháng tới nữa đây - ông cười nói - và đến lúc đó, mong mọi người nhớ đến chia vui nhé!
- Mọi người gật gù trước câu trả lời quá hợp lí hợp tình của ông Chu.
- Vậy các vị tiểu thư có định chọn sẽ mời nhà thiết kế nào thiết kế áo cưới ình ko? - một PV vui vẻ hỏi
 - À.... chuyện này thì.....- ông nhú mày suy nghĩ
 - Tôi nghĩ ko cần mới đâu, vì các con dâu của chúng tôi đã là những nhà thiết kế danh tiếng rồi - ông Trịnh đứng lên trả lời một cách tự tin
 - Hả? - bốn nàng tròn mắt

- Rồi ! Sao tui nghi quá à ...- Rannie liếc nhìn sang ba cô bạn

- Uhm !- ba nàng kia gật đầu cái rụp

- Trời ơi ! Khổ choa cái thân tui chưa !- Rannie ôm đầu than

- Oh ! Chúng tôi quên mất, các tiểu thư vốn là những nhà thiết kế hàng đầu thế giới mà - PV đó vỗ trán nói

- Thôi ! Các vị đã tới đây rồi thì mời mỗi người cùng tham gia bữa tiệc này của chúng tôi nhé - ông Trịnh mở lời

- Đứa nào muh chơi méc dạy thế hem biết ? Đừng để tui muh biết , tui sẽ xử đẹp nó luôn nếu ko tui sẽ ko còn là Dương Thừa Lâm nữa , tức quá mà , chịu hết nổi ời, aaaaaaaaaa.- Rannie vừa về tới nhà mà miệng cứ lẩm rầm rủa

Chắc cô nàng tức lắm đây! Khi không khi kha phải bị đi lấy chồng .Chẳng những vậy mà còn là kẻ thù ko đội trời chung nữa mới đau. Rannie ko phát khùng mới là lạ. Nhưng hem sao , vì đâu phải có một mình cô bị đâu mà lo, còn có Nana nữa muh. Cô nàng vừa đặt đít xuống sofa vừa cau có nói:

- Ba mẹ thật là quá đáng! Sao lại ko tin chúng ta nói chứ! Cái gì mà ” tự làm tự chịu ” chứ? Mình rõ ràng có làm gì bậy bạ đâu mà..

- Thôi đi ! Bây giờ hai bà có than thì cũng chỉ có tui tui nghe thui chứ ổng bả có nghe đâu - Ariel nhăn mặt nói

Nghe con bạn nói thế, Rannie và Nana lập tức ngẩng lên nhìn cô đầy ma quái , rồi nhìn nhau cười một cách nham hiểm. Ariel cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sau lưng , biết là sắp có một cuộc ” tra tấn” giáng xuống đầu mình , cô lắp bắp nói:

- Tui. tui chỉ nói vậy thôi !

-.....

Cả hai người kia vẫn nhìn Ariel cười hiểm. Tay thì xoa xoa cằm như đang suy nghĩ cái gì đó cao siêu lắm .

- Thui .. tui buồn ngủ ời, tui đi ngủ đây - Ariel nói rồi định nắm tay Joe lôi đi nhưng...

- Ế ! Ế! Muốn đi à ? Đâu có dễ vậy

Nana và Rannie từ từ đi tới chỗ Ariel mà mặt ” giang hồ ” vô cùng , tay thì vờ bẻ rắc rắc làm cho cô nàng khiếp đảm.Nana gát tay lên vai Ariel nhìn cô cười cười hỏi:

- Bà biết “đóng phim” tình cảm bao giờ thế ? Sao ko nói cho tui biết uh?

- Tui... - Ariel gạt tay Nana ra , chạy lại sofa ngồi phịch xuống. Nhưng hai nàng kia là hai cô nàng lắm chiêu thì làm sao tha cho Ariel một cách dễ dàng như vậy được. Rannie ngồi xuống bên cạnh tiếp tục màn ” tra tấn ” của mình:

- Nhưng tui cũng phải công nhận , pà và Joseph đóng hay thiệt! Hehehe..

- Bà... - Ariel cứng họng ko còn nói được gì nữa

Joe ngồi thấy vậy liền phì cười nói:

- Hai bà làm ơn tha cho bả đi ! Hai bà mà chọc một hồi mắc công tốn tiền kem lắm à !

- Hả ? Là sao ? - cả ba ngơ ngác trước câu nói của Joe

- Thì phải bả mà khóc mí bà phải tốn tiền mua kem để dỗ đó - cô đáp tỉnh rụi làm hai người kia phá ra cười ngặt nghèo . Còn Ariel thì phùng má giận dữ nói:

- Ba bà chỉ biết ăn hiếp tui thui à !

- Đừng giận nữa mà - Joe cười khì khì rồi bỗng nghiêm giọng lại nói - mấy bà chuẩn bị tâm lí để ngày mai đối mặt với cái bọn nhiều chuyện trong trường đi là vừa

Hem nói thì thui, nói tới đây là ai nấy đều thở dài ngán ngẩm. Sự việc đến quá nhanh làm hông ai kịp trở tay. Bốn cô gái với bốn tâm trạng khác nhau, giờ này đầu óc họ hoàn toàn trống rỗng , toàn thân mệt mỏi . Bốn người đành phó mặc cho số phận vậy (2 ss kia muh chịu phó mặc mới lạ) . Đêm hôm đó, Joe ở lại nhà của ba cô kia để “tị nạn”.

Sáng hôm sau, khi các cô đi học, vừa bước chân tới cổng trường thì họ đã thấy trên tay người nào người nấy đều cầm tờ báo đọc một cách chăm chú. Có người còn tỏ ra tiếc nuối nữa chứ! Các nàng nhìn nhau , ko cần hỏi họ cũng biết là chuyện gì đang xảy ra òi.

Bốn cô đi thẳng đến lớp, trên đường có rất nhiều cặp mắt nhìn các cô chỉ tỏ , xì xầm. Điều đó làm í cô phát tiết lên được. Đi ngang nhà vệ sinh nữ thì các cô chợt nghe:

- Hừ ! Tức chết mà! Ko ngờ sự việc lại xảy ra như vậy - một cô gái bên trong nói ra với một volum hết cỡ nên người ngoài có thể nghe một cách dễ dàng

- Đại tỷ ! Rùi chuyện này tình sao đây ? - một đứa khác nói

- Còn chẳng với sao cái giống gì nữa ? Định dùng mí tằm hình đó làm áp lực với mí anh iu ai dè..... - con nhỏ được gọi là đại tỷ lên tiếng

Bên ngoài, bốn cô nàng nghe màu nóng mũi. Nhất là Rannie, cô nàng chịu ko nổi định xông vô nhưng đã bị ba cô kia kịp thời ngăn lại:

- Way ! Bà định làm gì vậy? Đừng có làm ầu à nha! - Nana níu tay bạn lại nói

- Tui biết nên làm gì mà. Mấy bà đừng lo, nó ko làm gì được tui đâu

Nói rùi, Rannie gạt tay Nana ra rùi hiên ngang bước vào bên trong. Ba cô kia vì lo cho Rannie nên cũng lon ton đi theo nhưng ko lên tiếng . Họ muốn để cho Rannie giải quyết chuyện này.

Cô vừa bước vào thì nghe:

- Ko ngờ mí con đó coi vậy mà tốt số thiệt, định ” chơi ” cho tui nó mất mặt ai ngờ đầu sự việc lại ra nông nổi này - con đại tỷ nói mà mặt ko giấu được vẻ tức giận

- Bốp...bốp..bốp... Tiếng vỗ tay vang lên làm choa cả đám giật mình quay lại. Bọn nó kinh ngạc khi thấy Rannie đang đứng dựa tường nhìn bọn nó cười một cách khinh bỉ. Rannie nhếch miệng nói:

- Thì ra là do một đám rối hơi này làm à ?

- Mày..- tui nó chưa kịp nói thì bị cô chặn họng lại

- Nhưng lần sao muốn chơi thì phải chơi lớn một chút. Chơi như vậy hơi nhỏ đó! - cô hất mặt nói

- Mày . đã biết hết rồi à ? - con nhỏ đại tỷ nhìn Rannie nghi ngờ

- Mấy người nói ” nhỏ ” quá làm sao mà tui ko nghe được - cô vẫn nói với giọng khinh khỉnh làm bọn nó tức khí nhưng ko ai nói được câu nào

Rannie đi đến trước mặt lão đại của bọn nó . Rùi cô đưa mắt nhìn con nhỏ đó từ đầu tới chân , từ dưới lên trên , nói:

- Cô nghĩ mình lấy cái gì mà muốn đấu với tui hả ?

-..... - cô ả còn lúng túng trước câu hỏi quá bất ngờ của Rannie

- Tiền của ? - Rannie xoa cằm hỏi

-

- Ko tiền của vậy là sắc đẹp hả ? - cô cười cười hỏi , rùi đưa ngón tay trở lên lắc lắc - No, no , no, ko thể nào Nghe con bạn nói và thêm cái điệu bộ trêu người người khác làm ba cô ko ko nhịn được cười.

- Rannie hum nay bả ăn cái gì mà pro quá vậy ? - joe nói nhỏ

- Chắc tại hồi sáng bả uống Sting quá à ! - Ariel tỉnh nghịch nói

- Hôm nay xui cho cái đám vô công rồi nghề này ời - Nana vừa nói vừa lắc đầu tiếc rẻ cho bọn người kia.

Thái độ của Rannie như vậy làm cho người ta phải sững sờ. Ko ngờ một cô gái thường ngày hay nói những câu bông đùa vui vẻ thế mà hôm nay lại có thể nói những câu tuy ko vần vè nhưng cũng đủ làm người khác thấy nhục và càng cho thấy giữa cô và họ quả là có một khoảng cách quá xa.

- Cô.. cô nói nãy giờ đủ lắm rồi , tôi nhin đủ rồi đó - con nhỏ nóng máu

- Vậy sao ? Tội nghiệp quá - Rannie làm mặt tội nghiệp nhìn cô ả rùi bống nói - nhưng mà tui chưa nói xong!

Ko đợi con nhỏ kia có phản ứng, Rannie làm một tràng:

- Ko phải tui tự tin nhưng thật sự là cô chẳng có cái gì để mà đấu với tui cả. Nếu muốn thì đợi kiếp sau đi nhá! À quên, nói gì thì nói tui cũng phải cảm ơn cô chứ - cô cười tươi như hoa - Vì nhờ cô mà tự nhiên tui có được một ông chồng vừa đẹp trai lại vừa giàu có , ko cần mở hội ” chiêu thân chọn chồng ” làm gì cho nó mệt. Còn nữa nếu mai một muốn đấu với ai thì làm ơn hãy soi gương lại mình trước đi nha!

Nói xong, Rannie kéo ba cô kia bỏ đi. Nhưng con nhỏ đó tức run người hết lên:

- Cô đứng lại cho tui....

Rannie khựng bước, quay lại nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ.

- Chuyện gì ? - cô hỏi cộc lốc

- Cô... cô.....- nhỏ đó tức quá nói ko nổi

- Để dành hơi mà thở đi ! Tui ko muốn gọi xe cấp cứu cho cô đâu - Rannie nói rùi quay người bỏ đi. Nhưng cô đã kịp để lại một câu :

- Nhờ ơn cô mà tên Mike đó sẽ được tôi ” thương yêu ” hằng ngày

Bọn họ nghếch mặt ra trước câu nói đầy ẩn ý của cô. Còn ba người kia thì nhìn Rannie cười khùng khục. Đúng lúc đó có tiếng nói từ loa phát lên:

- Mời em Nana, Rannie, Ariel và Joe , năm nhất của khoa thiết kế lên phòng hiệu trưởng ngay ! Bốn cô nhìn nhau đầy thắc mắc. Nhưng rồi các cô cũng nhanh chóng đến phòng hiệu trưởng mà trong lòng có hàng đống câu hỏi.

- Cốc.cốc.cốc...

- Vào đi - tiếng ông hiệu trưởng vang lên

Các cô nàng, bước vào thì thấy bốn anh đã có mặt ở đó. Họ đang ngồi chéo chân trên ghế đợi . Ông thầy mỉm cười nhìn các cô nói:

- Các em ngồi xuống trước đi

Bốn nàng kéo ghế ngồi mà mắt vẫn nhìn ông thầy yêu dấu của mình một cách là lạ. Đợi mọi người an vị cả rùi ông mới.....

- Trùi ùi các thiếu gia , tiểu thư của tui ơi. Các vị đang làm gì cái chuyện gì vậy hả? - ông khổ sở nói

- Ông làm. làm sao vậy ? - Ariel hốt hoảng đứng bật dậy hỏi

Joseph ngồi kế bên thấy vậy vội kéo Ariel ngồi xuống rùi cười nói:

- Em làm gì mà phản ứng mạnh vậy?

- Anh.....- cô lườm anh một cái

- Hixhixhix, các thiếu gia, tiểu thư của tui ơi ! Các vị có muốn quây sao cũng được nhưng làm ơn đừng có làm trường mang tiếng là tui đa tạ lắm rồi - hiệu trưởng nói

- Thì chúng tôi có làm gì đâu ? - Matt nhăn mặt hỏi

- Các vị ko làm? Muh chuyện của các vị đã bị đăng báo thì còn gì là .. trường điểm , nổi tiếng với chất lượng dạy học và rèn luyện đạo đức tốt nhất nước nữa chứ ? - ông ấy nói vòng vo

Các anh chị nhà ta vốn là những người thông minh nên ông hiệu trưởng ko cần phải nói hoạch toẹt ra thì họ cũng hiểu ý ông là ý. Joseph đáp tỉnh rụi:

- Thì có sao ? Mọi chuyện đã có chúng tôi lo rồi, ông lo làm gì ? Miễn sao trường ko bị thiệt gì là được , nên ông ko cần phải vòng vo như vậy đâu

- Hihhihi vậy thì.....- ông hiệu trưởng nghe vậy liền tươi ngay nét mặt

- Mà thầy gọi tụi em đến đây chỉ để nói những chuyện như vậy thôi hả ? - Nana nhìn ông thầy HT hỏi

- À! Này giờ quên chúc mừng các em nha- ông cười ha hả nói

Ngay lập tức, các anh chị té xuống ghế cái rầm. Ông hoảng quá chạy lẹ vừa đỡ vừa hỏi:

- Bộ thầy nói sai gì sao ?

- Ko ! - cà đám đồng thanh

- Thầy à , nếu ko còn gì thì tụi em về lớp nha! - rannie đánh bài chuồn

- Ấy !Ấy, các em ko cần đi học - ông HT ngăn lại khi thấy các cô chuẩn bị về lớp

- Sao ? - các cô tròn mắt ngạc nhiên

- Các ngài chủ tịch đã xin cho các em nghỉ một tháng rồi - Ht nói tỉnh rụi

- Tại sao ? - đồng thanh tập hai

- Để các em chuẩn bị thiết kế trang phục cho ngày vui của mình chứ ! Đúng ko?

Bốn cô thở ra lắc đầu ngán ngẫm. Còn các anh thì vui phải biết. Bốn anh rất muốn em thử coi tài thiết kế của bà xã tương lai của mình đến đâu mà ai nấy đều ca ngợi ko ngừng. Đây là dịp để các anh mở rộng tầm mắt. Nên ai nấy mắt đều sáng rỡ

Vừa bước ra khỏi phòng hiệu trưởng thì điện thoại của bốn cô reng lên ầm ỉ:

- Ba , có chuyện gì mà giờ này gọi cho con vậy ? - Nana hỏi

- Ba mẹ có chuyện muốn nói với con nè! Về nhà ngay đi Nói xong ông cúp máy cái rụp hem kịp để Nana nói thêm tiếng nào. Đến phiên Rannie:

- Ba sao tự nhiên lại xin cho tụi con nghỉ vậy?

- Chuyện đó tính sau. Về nhà đi ba sẽ giải thích

- Nhưng.....

- Tút.. TUT...Tút..... - ông Dương cũng giở trò y chang ông Chu

- Nhà của Nana hả ba ? - Ariel lập lại câu nói của papa mình mà mắt nhìn sang hai con bạn

-.....

- Được con biết rồi

Ariel cúp máy , đúng lúc Joe cũng nghe xong cú điện thoại của ba mình. Các cô nàng nhìn nhau mà ko hiểu nổi mí gia trưởng của mình đang giở trò gì nữa đây. Thấy vẻ mặt lo âu của các cô, mí anh cũng chẳng vui vẻ gì cho cam

- Có chuyện gì vậy ? - Joseph hỏi

- Em cũng ko biết nữa. Chỉ biết ba bảo về nhà ngay thôi - cô lấp đầu nói

- Vậy để anh đưa em về - anh đề nghị

- Uhm..... thôi đi ! Anh ở lại học đi , đừng có nghỉ . Em về chung với ba người họ là được rồi - cô mỉm cười nhìn anh nói

Hai người cứ đứng đó anh anh em em ngọt sớt. Hai người ko nhìn thấy những ánh mắt sắc lẹm đang chiếu tướng họ.

- Tụi mình giống khi không quá nhỉ ? - Nana thì thầm với mấy người kia

- Uhm ! - tất cả gật đầu cái rụp

- Phải ngăn cái màn này lại thôi nếu ko chắc hai người họ đứng đấy mà anh anh em em tới sáng mai quá - Rannie nói

- Uhm ! - đồng thanh tập hai

- Ariel à ! Đi được chưa ? Hay là bà..... - Rannie lấp lửng

- À.. ờ đi thôi

Nói rùi cô cùng ba cô kia quay đi nhưng vẫn còn tiếc nuối quay lại nhìn Joseph một lần nữa. Còn anh đang dõi mắt nhìn theo từng bước chân của cô. Đợi đến khi bóng của các cô nàng khuất xa, Mike đập tay lên vai anh nói:

- Đi thôi !

Mí anh trở về lớp mà lòng lo vô cùng. Họ ko biết các cô có sao ko , mà sao tự nhiên lại bị gọi giật về như thế này. Đã thế họ còn ko cho các anh đi theo nữa chứ. Hồi ko lo mới lạ.

Vừa tới lớp, Joseph đã nhận được một bức thư trong hộc bàn. Anh từ từ mở ra xem.Nội dung của bức thư là thế này:

Chào anh ! Có lẽ anh ko biết em , nhưng em đã thích anh lâu lắm rồi. Đến hôm nay, nhờ sự động viên của nhỏ bạn , em mới có đủ can đảm để viết bức thư này cho anh. Em là Trần Gia San, học năm nhất khoa Kinh Tế. Em có chuyện muốn nói với anh. Hẹn gặp anh ở gốc cây dưới sân trường. Ko gặp ko về

Đọc xong bức thư, Joseph lắc đầu gấp bức thư lại. Ba người kia thấy vậy liền nhào tới hỏi:

- Sao ? Lại có em viết thư tình tò nũa hả? - Danson hỏi

Anh ko trả lời thềng bạn mà thay vào đó là cái gật đầu ngán ngẫm. Đối với anh những chuyện như vậy là xảy ra như cơm bữa. Hằng ngày trung bình anh nhận được ba bức thư đại loại là thế. Nhưng chỉ khác là cách thức đưa mà thôi. Có người thì nhờ bạn đưa dùm , có người thì trực tiếp đưa cho anh xong rồi lại bỏ quay mặt bỏ chạy như ma đuổi. Hôm nay lại thêm một lá nữa như thế, làm anh ko biết phải giải quyết ra sao. Giờ trong đầu anh chỉ có một chữ để hình dung chuyện này là MỆT

20. Chương 20

- Sao có định gặp nàng để nói rõ ràng ko ? - Matt hỏi (vì Matt chỉ sinh trước Danson cóa nũa tiếng thui)

- Gặp làm gì ệt - Joseph đáp gọn lỏn

- Mày ác cũng vừa vừa thôi! Người ta con gái da mặt mỏng lắm mà cũng can đảm viết ày lá thư này thì ít ra mày cũng nên gặp mặt người ta để nói rõ thực hư chứ - Mike to mồm nói

-..... - anh vẫn còn đang suy nghĩ lời của thềng bạn

- Mike nói đúng đó, mày nên đi đi - hai người kia bảo

Cứ thế, ba anh tấn công Joseph dồn dập làm anh cũng pó tay đầu hàng. Anh đành gật đầu nói :

- Thôi thôi được rồi ! Coi như tui chịu thua ba người , tui đi Ok?

Dứt lời, anh ráng lê tấm thân của mình đến chỗ hẹn. Ba người kia thấy vậy, liền đẩy từ sau lưng anh đẩy tới choa lẹ.

Cùng lúc đó, bốn cô đang từ từ đi ra cổng trường bỗng nghe:

- Chết rồi ! - Ariel la lên làm ba cô kia giật mình hem biết trời chẳng mây nước gì hết
- Chuyện gì mà bà la ghê thế ? - Joe nhăn nhó hỏi
- Tui để quên cặp trong phòng hiệu trưởng ời ! - Ariel khở sở nói
- Trời ơi ! - ba cô đồng thanh - vậy mà còn tưởng chuyện gì !
- Vậy mí bà đợi tui nha ! Tui chạy vào lấy cái đã - Ariel đề nghị
- Thôi ! Để tui đi với bà cho rồi - Nana xua tay nói
- Ko cần thiết mà ! Tui đi một mình được rồi. Đứng đợi tui nghen

Ariel nói xong vội phóng nhanh đi ko kịp để cho ba người kia nói thêm tiếng nào. Ba cô đành lắc đầu nhìn theo con bạn đăng trí của mình.

Còn Ariel sau khi lấy cặp xong , cô vội vàng chạy nhanh ra cổng . Nhưng cô chợt khựng lại khi thấy bóng của một người. Một người rất quen thuộc mà Ariel ko thể nào nhầm lẫn với bất kỳ ai khác. Anh đứng đó, có vẻ như đang chờ đợi ai. Cô định chạy đến bên anh nhưng sự xuất hiện của một người đã ngăn bước chân của cô lại

- Xin lỗi !Em đến trễ - Gia San e then nói
- Ko sao - Joseph vẫn tỉnh bơ nói - cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao ?
- Em.. em.... - cô ngượng ngùng

Joseph đứng thọc tay vô túi quần, mắt nhìn lơ đãng có vẻ như ko mấy quan tâm đến câu trả lời mà cô gái đứng trước mặt anh sắp sửa nói. Ariel đứng đằng xa cũng đang vểnh tai lên mà nghe

- Em.em thích anh

Phải cố gắng lắm, Gia San mới có thể nói thành lời. Nói xong, mặt cô nàng đỏ gay lên như trái cà chua, cô cúi gằm xuống đất ko dám ngẩng lên nhìn Joseph. Còn anh thì cũng phì cười trước thái độ của Gia San. Riêng về Ariel, cô gần như chết sững khi nghe lời thú nhận của cô bạn đang đứng trước mặt Joseph.

Cô cảm thấy tim mình đau thắc một cách kỳ lạ. Trong lòng , cô thầm mong anh sẽ lên tiếng từ chối cô gái ấy đi. Ariel ko thể nào lý giải nổi cái cảm giác đang hiện hữu trong lòng cô. Bây giờ, cô gần như nghệt thờ để chờ xem phản ứng của Joseph

- Cô là một cô gái rất dễ thương, nhưng tôi thật sự ko thể chấp nhận tình cảm của cô được - anh nhỏ giọng nói
-tại sao ? - Gia San lặng người

- Vì. trong lòng tôi đã có một bóng người ngự trị rồi , ko ai có thể thay thế vị trí của cô ấy trong lòng của tôi cả - anh bình thản nói

Những giọt nước mắt trong veo đang từ từ tuông rơi trên khuôn mặt khả ái của cô . Cô ghen ngào nói: - Em ... có gì.. ko bằng cô ấy hả ?

- Ý tôi ko phải vậy - Joseph khở sở nói - cô rất tốt , nhưng trái tim tôi chỉ dành cho cô ấy mà thôi. Xin lỗi!
-

- Gia San , tôi tin chắc cô sẽ có thể tìm được ình mọi người còn tốt hơn tôi nữa - anh an ủi

- Cô gái đó là ai vậy ? - Gia San nắc lên từng tiếng hỏi - anh yêu cô ấy đến vậy sao ?

- Đó là một cô bé rất hậu đậu nhưng.... cũng rất đáng yêu. Cô ấy đã lấy cắp tái tim của tôi ngay từ lần đầu gặp gỡ rồi..... - Anh nói mà ánh mắt hạnh phúc vô cùng - Nghĩ lại cũng nực cười thật ! Một người nổi tiếng

ăn chơi như tôi chưa bao giờ yêu ai thật lòng vậy mà....- anh lắc đầu cười nói - Nếu có ai hỏi tôi yêu cô ấy cỡ nào thì tôi có thể khẳng định là tôi yêu cô ấy hơn cả bản thân mình. Để bảo vệ cô ấy mà bất tôi phải hy sinh tính mạng này của mình tôi cũng chấp nhận - Joseph nói với một ánh mắt nghiêm nghị. Ariel đứng đó nghe mà lòng cô hạnh phúc vô cùng. Đến giờ cô mới có thể xác định được mình yêu anh cỡ nào. Cô đã bật khóc khi nghe anh nói. Cô muốn chạy ngay lại ôm chầm lấy anh nhưng..... Ariel vẫn chưa thực hiện được vì.....

- Là ... người vợ sắp cưới của anh phải ko ? - Gia San nghi ngờ hỏi

- Uhm! - anh gật đầu xác nhận

- Anh.. em thật sự ko thể thay thế vị trí của cô ấy trong trái tim của anh sao ? - GS nhìn anh bằng ánh mắt khẩn thiết nhất

- Xin lỗi em ! Trái tim anh đã ko còn thuộc về anh nữa rồi - anh nói một câu như sét đánh ngang tai của Gia San

- Nhưng cô ta đâu có biết tình yêu của anh đâu

- Anh sẽ dùng cả tấm lòng chân thành nhất của mình để chứng minh cho cô ấy biết là anh yêu cô ấy đến nhường nào - anh nói một cách chắc nịch

Cô nàng ôm mặt khóc vụt chạy đi mất, để lại Joseph đứng đó nhìn theo với một cái nhìn thông cảm. Bỗng một tiếng nói quen thuộc vang lên sau lưng làm anh giật mình quay phắt lại:

- Joseph !!

Ariel ! Là Ariel đang đứng trước mặt anh. CÔ đang gọi tên anh bằng một giọng nói ngọt ngào nhất. Trên môi cô nở một nụ cười mãn nguyện nhìn anh.

Joseph như ko còn tin vào mắt mình nữa. Anh đang còn lúng túng ko biết làm gì thì cô đã chạy vụt lại ôm chầm lấy anh.

- Joseph.. em....

Cô khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc nóng bỏng đang lăn dài trên má rồi rớt xuống áo anh. Joseph mỉm cười vào siết chặt vòng tay ôm lấy cô. Cả hai cứ đứng như thế , anh vuốt ve cô an ủi. Chợt Ariel đẩy anh ra , nhìn sâu vào mắt anh nói:

- Em... xin lỗi... em ko cố tình nghe chuyện của hai người đâu

- Ngốc quá ! - anh cốc yêu lên đầu cô

Ariel cười tươi hỏi anh:

- Những gì lúc nãy anh nói thì ko được nuốt lời đâu đó

- Nói ? Anh nói gì ? - Joseph giả ngây chọc cô

Cô lấy tay đâm thình thịch vào ngực anh. Nhưng Joseph đã nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô áp vào ngực mình nói:

- Nó đang đập loạn lên vì em đó !

Cô em then nép vào người anh. Joseph vẫn tiếp tục nói:

- Vậy..... em có chấp nhận nó hay ko? Ariel khẽ gật đầu. Joseph mừng hóm như bắt được vàng. Anh bế cô lên xoay vòng làm cô la chối lói:

- Joseph bỏ em xuống đi ! Em chóng mặt quá!

- Hura!! - anh hét lên

- Anh ko bỏ em xuống là em giận đó - cô chóng mặt quá ỏi nên nói

Quả thật, câu hù dọa của Ariel rất có công hiệu. Joseph lập tức thả cô xuống ngay. Anh nhìn cô nói:

- Em có biết anh chờ câu này lâu lắm rồi ko?
- Ko ! Anh ko nói lấy gì em biết - Ariel tỉnh nghịch nói
- Em ác lắm đó! Hành hạ trái tim của anh quá trời - anh vờ trách
- Hừ ! Nếu ko làm vậy sao biết được tấm lòng của anh chứ , đại công tử - cô cười cười nói

Rùi cả hai lại đứng lặng nhìn nhau. TRong ánh mắt họ giờ đây chỉ có một vùng trời toàn màu hồng, và hai trái tim đang cùng đập một nhịp. Bỗng Ariel hỏi nghiêm túc:

- Nếu ko vì em thì anh có chấp nhận cô gái ấy ko?
- Ko - anh đáp một cách chắc chắn
- tại sao ? - cô mân mê cổ áo anh hỏi
- Vì anh chỉ có một trái tim nên ko thể nào dung chứa hai người được - anh ôm eo cô nói

Ariel nghe rất mùi tai. Cô như quên đi tất cả, trong mắt cô giờ chỉ có một mình Joseph. Chợt cô hoảng hồn đẩy anh ra nói:

- Thôi rồi rồi tiêu rồi!
- Chuyện gì ? - anh cũng ngạc nhiên ko kém
- Em... đã quên là ba người kia đang đợi em ở cổng trường mất rồi - Ariel gãi đầu cười nói
- Em đó ! Lúc nào cũng đăng trí hết à !- anh trách yêu
- Thôi em đi nhá !! Gặp lại anh sau

CỒ bye anh rùi co giò chạy nhanh ra cổng. Nhưng hai người đầu hay là cảnh tình củm của hai người đã bị Nana , Rannie và Joe trông thấy.

Vì ba cô thấy Arile đi lâu quá nên mới đi tìm . Ai dè lại để các cô thấy hai anh chị đang ” đóng phim tình củm Hàn Quốc ” ngay tại sân trường.Nên ba nàng đành rút êm. Trên đường đi đến cổng , Rannie nghi ngờ hỏi:

- Bà làm chuyện này hả Nana ?
- Đầu có ! Từ bữa giờ nhiều chuyện xảy ra quá lấy thời gian đâu mà tui làm - Nana lắc đầu lia lịa
- Vậy chẳng lẽ..... - Rannie ra vẻ suy ngẫm
- Chẳng với lẽ gì nữa , như vậy là quá tốt ời . Chúng ta ko cần phải mất công bày kế làm gì choa mệt - Nana xua tay nói
- Uhm !- hai người kia gật đầu cái rụp
- Way ! Đợi tui với - Ariel cố gắng chạy hết tốc lực của mình

Ba cô kia nhìn nhau nháy mắt rùi cùng cười một cách nham hiểm. Còn Ariel thì lòng vui phơi phới.

Vừa về tới nhà, bốn cô đã giật mình khi thấy mí ông bà ngồi chần dăn tại phòng khách. Trên mặt ai nấy đều tươi như hoa, họ nhìn các cô nở một nụ cười hết sức nham hiểm. Bốn nàng cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành nhưng cũng đành phải cười trừ hỏi:

- Ba mẹ sao tự nhiên kêu con về giờ này vậy? - Joe hỏi
- Mà sao lại xin nghỉ cho tui con ? - Ariel hỏi tiếp - Còn chuyện thiết kế là do ba mẹ bày ra sao tự nhiên bắt tui con phải làm chứ ? - Rannie chen vào nói tiếp với vẻ mặt giận dỗi
- Đúng đó! Tui con sẽ ko thiết kế đâu , tự nhiên phải ôm cục nợ vào thân à ! - Nana vĩnh mỗ nói

Cứ thế, bốn cô tuông một tràng làm mí ông bà chóng cả mặt. Ông Chu bắt đầu hấn giọng nói:

- Sao ? Giờ tụi con ko chịu làm phải ko? Được thôi , vậy có ngon thì ra mà giải thích với cái đám paparazi lắm chuyện ấy đi nhé! Đừng bắt mí lão già này làm bình phong nữa

NGhe ông nói, bốn cô nàng xanh mặt. Mí nàng lấp bắp nói:

- Ba.. ba đừng..đừng có giỡn kiểu đó chứ ! - Nana nói

- Ai dư hơi đâu mà giỡn - ông Chu vẫn thản nhiên nói

- Nhưng có thiếu cha gì nhà thiết kế nổi tiếng mà ba ko chọn sao lại cứ nhắm vào tụi con mà chọn thế ? - Rannie phản kháng

- Tại thích - các ông bà cùng đồng thanh

Nana và Rannie nghe vậy nóng máu lắm nhưng họ đành nuốt cục tức vào bụng thôi chứ nào dám hó hé. Còn Ariel và Joe thì ko hề có những cử chỉ hoặc lời nói phản kháng gì cả. Mí ông bà thấy thế khoái chí lắm

- Sao hả? Giờ làm hay ko? - ông Dương lên tiếng

- Dạ làm ! - hai cô tiu nghỉu nói

- À ! Nhưng sao tự nhiên ba mẹ lại gọi tụi con về gấp vậy ? - Ariel nhớ chực hỏi

- Cũng vì chuyện này nè ! Ba gọi mấy đứa về đây là để nói trong thời gian này mấy đứa có thể đến công ty để tìm chất liệu vải cũng như để thuận tiện cho việc thiết kế đó mà ! - ông Lâm nói

- Thôi tụi con ở nhà làm cũng được ời ko cần đến công ty chi cho phiền phức đâu - Ariel nói

- Thế thì tùy tụi con. Nhưng nếu cần cái gì thì có thể đến kho hàng của công ty mà lấy - ông Lâm nói

- Tụi con biết ời - bốn cô đồng thanh

- Vậy thôi ba mẹ đi đây! Ráng mà làm cho tốt đi ! Chỉ có một tuần thôi đó - ông Chu phán một câu như sét đánh ngang tai các cô

- Sao lẹ vậy ? - bốn cô trở mặt hỏi

- Ủ ! Nèn ráng mà làm nhá ! Nếu ko thì....biết hậu quả ra sao rồi ha ! - ông Trần nháy mắt nói

Sau khi ” giáo huấn ” các cô xong, các ông bà cùng nhau bỏ ra về để lại í cô nàng những quả bom có thể dẫn đến chết người.

Nana và Rannie thì nằm ngửa ra ghế sofa, ngược mặt lên trần nhà mà than:

- Trời ơi là trời ! - Nana như ức chế quá mức nên la lên

- Tại sao phải là con chứ ? - Rannie cũng nằm đó mà rên rĩ

Đột nhiên, Nana ngồi phắt dậy nhìn Ariel trừng trừng rồi nói với giọng hết sức đáng sợ:

- Ariel , nếu pà thương tui thì pà làm ơn chạy vào nhà bếp lấy con dao đến đây đâm tui đi (hehehe ss định làm gì ý nhỉ ?)

- Chi ? - Ariel nghếch mặt

- Tui thà tự tử còn sướng hơn , huhuhu - Nana méu máo nói

- Trui ! Vậy mà tui còn tưởng là gì ! - Joe và Ariel thở phào trước câu nói của Nana vì biết cô nàng ko bao dám chết như vậy đâu

- Hai pà sướng ời , cả hai đều yêu thương nhau. Còn tui...hix.hix.hix - nói đến đâu Nana chợt thấy tủ thân

- Đúng đó ! Lấy người mà mình hem yêu .. đau khổ lém ..hai pà biết hem ? - Rannie cũng mè nheo theo (hehehe đừng nói sớm thía chứ) - Thui muh đừng khóc nữa mà !

Nói rồi Ariel và Joe ôm hai cô bạn của mình vào lòng muh an ủi.

- Tại hai pà hem biết thui chứ tui thấy Danson và Mike thật sự rất lo cho hai pà đó. Nhớ những lúc hai pà gặp nạn ko? Hai anh chàng đó đã lo sốt vó còn gì ? Mí bà hành người ta như thế còn muh gì nữa ? - Joe giải bày cho hai cô nàng bướng bỉnh nghe

- Uhm ! Lấy cũng được đi , nhưng khổ nỗi bi giờ trong đầu tui chẳng có lấy một tí chất xám nào sao muh thiết kế chứ ? - Nana nhăn nhó nói

- Vậy thì hơi gây rồi! Chỉ có một tuần thôi, nếu ko nhanh tay thì ko kịp đâu - Joe suy nghĩ nói

- Thì bởi - Nana và Rannie đồng thanh

Chợt mắt Ariel loé sáng lên, cô nhìn ba cô bạn hí hửng nói:

- Có rồi! Bi giờ chúng ta hãy tạm giải lao xả stress tí đi. CHÚNG ta sẽ đi shopping , mua một ít thứ cần thiết . Ko chừng đi về chúng ta sẽ có ý tưởng á !

- Ok

Ý tưởng của Ariel ngay lập tức đã được ba cô nàng nghiền mua sắm này đồng ý. Thế là bốn cô nàng ba chân bốn cẳng chạy lên lầu thay đồ rồi phóng xe lao thẳng đến khu trung tâm mua sắm lớn nhất Đài Loan (mí ss nhà ta điệu ghìa)

Các cô nàng dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Trên tay người nào người nấy đều xách cả chục bịch đồ (quần bom dữ we'), thế mà họ còn chưa vừa lòng nữa chứ. Tất cả hàng khu mua sắm gần như bị bốn vị đại tiểu thư này dọn sạch.

Đến khu bán thức ăn, các cô bắt đầu tủa ra mua quà vặt. Đang đi thì....

- BỘP..

- Ui da ! - Rannie và Ariel đều bị té ngã xuống đất

- Chết cái mông của tui rồi ! - Rannie vừa xoa xoa mông vừa rên

- Chị ơi em xin lỗi nha !

Rannie và Ariel đến giờ mới ngẩng mặt lên xem thủ phạm là ai. Trước mặt hai cô hiện giờ là hình ảnh của hai đứa bé hết sức dễ thương , một bé trai và một bé gái đang cúi gằm mặt xuống đất điệu bộ rất tội nghiệp làm hai cô dù đau nhưng cũng ko nỡ trách. Ariel đỡ cô bé gái lên phủi quần áo cho con bé và nói nhỏ nhẹ:

- Ko sao đâu ! Nhưng lần sau thì em nhớ cẩn thận nhé !

- Vậy vậy tui em đi nha !

Vừa dứt lời, chưa kịp để cho hai cô phản ứng thì hai đứa bé đã chạy mất tiêu. Rannie ngơ ngác nói:

- Tụi . tụi nó làm gì mà chạy như bị ma đuổi vậy ?

Ariel nhún vai tỏ ý ko biết. Nhưng rồi hai cô nàng lại tiếp tục hành trình mua sắm của mình. Đến khi chán chê thì....

- Về chưa mí pà ? Tui mỏi chân quá ời ! - Rannie xoa chân hỏi

- Uhm ! Về thôi , chúng ta mà ở đây nữa chắc ngày mai cái trung tâm này treo biển đóng cửa vì hết hàng bán quá - Ariel chọc

Thế là bốn cô đi ra tính tiền, giữa đường chợt....

Á ! Tui quên mua dây ruy băng rồi , còn những hạt cườm nữa ! Đúng là đoảng thật - Nana vỗ trán nói

- Vậy pà vào lấy ẹ đi rồi ra tụi tui ở quây tình tiền đợi pà ! Tui mỏi chân quá đi hết nổi ời - Rannie đề nghị

- Ok

21. Chương 21

Rồi Nana phải trở ngược vào trong . Còn ba cô thì ra quầy tính tiền trước. Sau một hồi chật vật xếp hàng, cuối cùng cũng tới lượt các cô. Cô tiếp viên bấm máy đến mỗi như cả hai tay mà đồ thì vẫn chưa tính xong (chứng tỏ trình độ mua đồ của mí ss we' ghê)

- Má ơi lâu wa' ! - Joe quệt mồ hôi trên trán nói

- Ai bảo mua cho nhiều chi rùi than - Ariel chơi một câu

- Bà nói cũng phải nghĩ lại nhá ! Bà cũng chẳng hơn gì tui choa mấy đâu - Joe đốp chất lại

- Thui mệt hai pà quá à ! - Rannie nạt ngang để cắt đứt cuộc đấu khẩu của hai con bạn

- Làm ơn 126700000 ạ !

Tiếng cô tiếp viên vang lên dập tắt cái không khí đang nóng hừng hực lúc này. Rannie lăm bầm móc ví ra trong giỏ xách ra thì cô mới phát hiện.....

- Chết rồi ! Ví của tui....bị mất rồi!

Ariel và Joe há hốc nhìn sững con bạn. Cả hai như ko tin những gì mình đang nghe

- Cái gì? Mất ví ? Bà đừng có giỡn với tui nha Rannie - Joe trợn mắt nói

- Bà tìm kĩ chưa hả ? - Ariel lo lắng hỏi

- Nè ! Bà ko tin thì thử coi đi tui gạt hai bà làm gì ?

Vừa nói cô vừa đưa túi cho Ariel và Joe xem lại. Quả thật chiếc ví hàng hiệu của Rannie đã ko cánh mà bay . Ariel phẩy tay nói:

- Thui để tui tra cho!

Cô định thò tay vào giỏ nhưng..... chưa đầy ba giây thì.....

- Ví...ví..của tui cũng mất tiêu ời

- Hả ? - lần này là Rannie và Joe cùng đồng thanh

- Sao lại như vậy? - Rannie kinh ngạc tột độ

Rùi ko hẹn mà cùng lúc Rannie và Ariel hét lên:

- Hai đứa em ban nãy.....

- Chết rồi vậy tính sao ? Đường đường là đại tiểu thư mà mua đồ ko có tiền trả thì- Joe xanh mặt nói

Ngay lập tức hai cô cùng chiếu tia nhìn sang Joe như chờ đợi. Biết được ý nghĩ của hai con bạn, Joe khổ sở nói:

- Ban nãy đi gấp quá tui đâu có mang ví theo , tui còn định bảo mí bà trả dùm về tui trả lại nữa muh

Bi giờ thì ba cô thật sự xanh mặt, tay chân bủn rủn rùi đấy. Còn cô tiếp viên thì mặt hầm hầm nhìn ba cô gái lắng chuyện này bằng một ánh mắt khó chịu. Cô ta cất tiếng nói

- Nếu các vị ko thể thanh toán được thì làm ơn nhường chỗ cho người khác dùm!

- Dĩ nhiên là trả rồi - ba cô đồng thanh nạt lại

Cô tiếp viên khiếp vía vội im bật. Rannie đành bảo Ariel gọi điện kêu cứu tình

- Alo ! Là em . Tụi em đang gặp rắc rối đây , các anh đến nhanh nha!

-.....

- Là ở khu trung tâm mà lần đầu mình gặp nhau đó, tại quầy tính tiền

-.....

- Ok

Ariel vừa cúp máy thì Rannie và Joe nhào tới hỏi:

- Sao rồi ? - Anh ấy nói năm phút nữa sẽ đến

Quả thật như lời cô đã nói, năm phút sau, bốn anh đã lật đật chạy như bay đến chỗ các cô. Nhìn thấy các cô ko sao thì lòng mí anh mới nhẹ nhõm một tí. Joseph nắm tay Ariel lo lắng hỏi:

- Em ko sao chứ ?

- Em ko sao - cô cười nói - nhưng.... họ thì có sao đó

Cô vừa nói vừa chỉ ra phía sau mình. Tất cả mọi người đều đang nhìn bốn anh ko chớp mắt. Họ đứng chờ người ra mà nhìn y hệt như tượng đá. Matt ko hiểu gì cả nên lên tiếng hỏi người yêu:

- Chuyện gì vậy em ?

- Bọn em bị mất ví rồi nên..... - Joe nói đến đây thì cũng im re luôn

Nhưng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra choa mí nàng. Các anh mỉm cười nói:

- Anh hiểu và cũng biết bị giờ nên làm gì rồi !

Nói xong, bốn anh đến chỗ thu nhân và cất tiếng hỏi:

- Cửa bạn gái tui bao nhiêu ? - Joseph vừa hỏi vừa khuyến mãi ột nụ cười ” rạng ngời mà ko chói lóa”

Nhưng đợi mãi mà anh vẫn ko thấy phản ứng gì từ cô tiếp viên. Joseph nhìn lên thì thấy.....cô ta đang nhìn anh lom lom như thể sinh vật lạ. Anh cảm thấy khó chịu nên hỏi lại:

- Cửa tôi bao nhiêu?

Nghe anh gắt lên , cô ta mới giật mình lúng túng nói:

- Dạ...dạ là 123000000

- Ủa? ko phải là 126700000 sao? - ba cô trở mặt hỏi

- Á... à xin lỗi.. tôi... nhầm là..là..126700000

Cô ta vừa nói vừa lụp chụp đưa hóa đơn cho Joseph . Anh chìa ra trước mặt cô ta cả mí chục tờ 1000000 nhìn mà lóe cả mắt (hixhixhix nhà giàu cóa khác).

Sau khi thanh toán xong, anh nói với Ariel:

- Em đó ! Lúc nào cũng vụng về thế à ?

- Em .. đâu có muốn đâu..tại..hixhix.- Ariel gần sắp khóc

- Thui thui em cho anh xin đi , làm ơn đừng khóc mà ! Anh sợ nhất là thấy em khóc đó - Joseph hoảng hồn nói

- Xem bộ các anh có sức hút dữ ha ! - Rannie mỉa mai Mike

- Chứ sao ! - anh vênh mặt lên nói

- Hứ ! Chỉ với đám con gái đó thôi chứ với tui thì No way - Rannie ko vừa đáp trả

- Cô...- Mike tức xì khói

- Thôi đừng cãi nữa. Mà Nana đâu rồi? - Danson nhìn dáo dạt hỏi

- Bả còn quên mua một vái thứ nên vẫn còn ở trống đó - Joe vừa nói vừa chỉ vào trong

Đột nhiên.....

RENG.....RENG....RENG.... ..

Tiếng còi báo động chói vang lên . Tất cả mọi người tổng khu trung tâm quảng trường đổ xô chạy ra như bầy ong vỡ tổ. Người này chen lấn người kia , ai cũng muốn thoát ra ngoài cả.

- Chết rồi ! Nana còn ở trong đó - Ariel xanh mặt nói

- Hả ? - cả đám giật mình

Ko cần suy nghĩ, Danson cầm đầu, cầm cổ chạy vào trong bất chấp tiếng gọi ngăn cản của mọi người

- Danson !!!!!!!!!!! Nguy hiểm đó!! Anh ko hề nghe mà bỏ ngoài tai tất cả. Trong lòng anh giờ còn nóng hơn lửa. Anh thật sự rất sợ Nana có chuyện vì anh ...anh biết anh ko thể nào mất cô được

Nana đang cho cuộc dây ruy băng vào túi thì nghe chuông báo chói. Cho lập tức bỏ chạy nhưng người quá đông , họ chen lấn , xô đẩy nhau và Nana đã bị xô té. Chân Nana bị va vào chân kệ làm cô đau buốt. Dù cố gắng cách mấy cô cũng ko tài nào nhấc chân lên được hướng hồ là đứng dậy để đi. Bi giờ Nana thật sự rất sợ, cô hy vọng có ai đó vào cứu mình ra nhưng.....cô biết bi giờ đang lúc nguy hiểm làm gì có ai mà can đảm liều mình xông vào đây chứ. Nên Nana đành nuốt nước mắt để cố mà đứng lên, tự mình cứu mình thôi.

Còn Danson thì chạy tìm hết tầng này đến tầng khác. Vừa chạy mà anh vừa gọi to tên cô:

- Nana.....Nana...em đang ở đâu hả?...em trả lời anh đi.có được ko????????

Cứ thế, anh vừa đi vừa kêu y hệt như một người điên nhưng là một người điên dễ thương vô cùng.

Nana cố gắng lắm đã đi được tới tầng hai. Quả thật bi giờ cô gần như kiệt sức lắm ời. Chân vừa đau vừa sưng còn bụng thì đói rã rời. Cô lầm bầm nói:

- Nếu bây giờ ai mà cứu được tôi thì tôi sẽ lấy người đó!!!

Bỗng

- Ko ngờ em đồng ý lấy anh nhanh vậy à?

Tiếng nói quen thuộc phát ra từ phía sau làm Nana giật mình quay lại. Danson đang đứng đó mỉm cười tinh ranh nhìn cô. Biết những gì mình nói đã được anh nghe nên cô xấu hổ muốn chết nhưng điều làm cô ngạc nhiên nhất là tại sao anh lại có mặt lúc này?Danson tủm tỉm nói:

- Những gì em vừa nói ko được..... - nói đến đây, sắc mặt của anh chợt biến đổi, anh hét lên - Nana coi chừng!!!

Rồi anh lao người đến chỗ cô. Ba phút sau....

- BỤP...BỤP...BỤP...

Những chiếc thùng giấy chứa đồ từ trên kệ rơi xuống . Có lẽ ban nãy do xô đẩy nên mới thế. Nana nằm đó nhắm mắt khít rít cô hem hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết hình như có cái gì đó đang rơi xuống nơi cô đang đứng nhưng.....sao cô lại ko cảm thấy đau . Nana bắt đầu mở mắt ra thì thấy.... Danson đang nằm đè lên người cô. Phía trên là những chiếc thùng đang đè lên người anh. CÔ kinh hồn vội lồm cồm ngồi dậy và đẩy mấy cái thùng quái quỷ đó ra khỏi người anh. Danson ngồi dậy nhưng xem ra hình như anh đã bị thương

- Danson anh..anh...chảy máu rồi

Vừa nói Nana vừa chỉ vết thương trên cánh tay anh đang chảy máu ròng ròng. Mặc dù rất đau nhưng để Nana an lòng nên anh mỉm cười nói:

- Vết thương nhỏ thôi mà ko sao đâu!

Cô ko nói gì chỉ nhìn anh mà nước mắt lưng tròng. Danson cười cười nói:

- Anh ko sao thật mà!

-.....Vết thương như vậy mà nói ko sao...anh có phải là đồ ngốc hay ko hả ? - nói đến đây Nana chợt òa khóc

- Sao lại hành động ngốc nghếch như vậy? Anh có biết nguy hiểm lắm hay ko? Sao cứ phải làm cho người ta lo anh mới vui hay sao? - Nana vừa khóc vừa đánh vào người anh thành thịch

Danson ngó người ngồi nghe. Nhưng trong lòng anh cảm thấy ảm áp vô cùng vì anh biết có lo lắng cho anh Nana mới nói thế. Danson ôm chầm cô vào lòng nói:

- Nín đi , anh ko sao đâu mà ! Em mà khóc nữa là vết thương của anh nặng hơn đó
- ANh còn nói nữa - cô lườm anh - nếu như ban nãy anh xảy ra chuyện gì thì
- Chẳng phải bây giờ đang vẫn đang ở trước mặt em hay sao? Thui mà đừng có mè nheo nữa - anh ngắt ngang lời cô
- Anh....anh thật là ngốc mà - cô ko biết nói gì hơn đành mắng yêu anh - Ừa anh ngốc , nhưng miễn thấy em bình an là anh vui rồi! - anh nhéo mũi cô nói
- Hứ
- Mà..có thật em chịu lấy anh hông ? - Danson ranh mãnh nhắc lại
- Em....em....

Nana còn lúng túng trước câu hỏi của Danson thì....mặt anh từ từ cuối xuống tìm môi cô. Và....một nụ hôn ngọt ngào đã được đặt vào đôi môi đỏ mọng của cô. Ban đầu, Nana còn sững sờ nhưng sau đó cô cũng vụng về vòng tay ra sau cô anh và nhón chân đáp trả lại cho anh.

Đúng lúc đó, những vòi nước chữa cháy trên trần đều được phun ra. Khung cảnh bây giờ vừa lãng mạn vừa làm tăng thêm phần thôi thúc cho tình yêu của Danson và Nana. Dưới làn nước mát lạnh đó có một đôi tình nhân đang hôn nhau say đắm.

Bên ngoài, mọi người đang lo sốt vó. Ai nấy đều như đang ngồi trên đồng lửa.

- Sao lâu vậy? - Ariel cứ nhìn chằm chằm vào bên trong
- Ko biết Danson có cứu được Nana ko nữa ? - Rannie lóng ngóng
- Yên tâm đi ! Nhất định sẽ cứu được mà - Mike trấn an mọi người
- Biết vậy ban nãy em ko cho bả trả vào lần nữa thì đâu có chuyện gì xảy ra - Ariel tự trách
- Em à chuyện này cũng đâu ai muốn - Joseph vỗ về Ariel
- Nhìn kìa....họ ra rồi kìa - Matt mừng rỡ reo lên

Cả đám nhìn theo hướng anh chỉ thì thấy Danson đang bế Nana chạy ra. Minh mẫn cả hai ướt như chuột lột. Mọi người ôm nhau mừng rỡ.

- Nana bà ko sao thì tốt quá, làm tụi tui sợ muốn chết à - Joe nói
- Hì hì hì - Nana le lưỡi ra cười
- Ừa nhưng mà nói cháy mà sao hem thấy khói gì hết trơn vậy ta ? - Rannie thắc mắc

Cô nhắc làm mọi người mới sực nhớ . Hình như nãy giờ ko thấy một tí khói nào bốc lên gì hết trơn mà đội cứu hỏa cũng chẳng đến. Đang còn miên man suy nghĩ thì nghe:

- Trời ơi ! Thì ra đứa nào chơi ác , đập vỡ chuông báo cháy , làm mọi người tưởng có hỏa hoạn chạy hông kịp
- Đúng là ác ôn mà !- người đi đường thứ hai nói

Cả bọn cùng nhìn nhau cười khùng khục. Vậy mà cứ ngỡ cháy thiệt làm chạy thực mòng vậy mới ghê chứ! Nhưng cũng nhớ nó mà có một cặp yêu nhau đã tìm đến được nhau. Rồi mọi người kéo nhau về nhà Danson

Nana lằng xằng mang thùng thuốc ra băng vết thương lại cho Danson. Động tác hết như một y tá chuyên nghiệp. Thấy có vẻ hai người cần có một không gian riêng tư nên:

- Joseph à ! Em muốn lấy số đo của anh. Minh lên lầu đi nhá!
- uhm

Cặp Joseph nói xong rồi chuồn lẹn lên lầu. Còn Matt và Joe thì...

- Matt anh lên giúp em cái này với

Rồi Rannie cũng nháy mắt ra hiệu cho Mike. Cặp đôi khắc khẩu này cũng nhanh chóng rút quân về phòng trong sự im lặng.

Giờ đây, trong căn phòng khách rộn rên thênh thang này chỉ còn có Danson và Nana. Cả hai ngồi nhìn nhau ko chớp. Trong ánh mắt đó ta có thể nhìn thấy được lửa tình yêu đang bùng cháy. Nana chợt nhào người tới ôm lấy Danson nhỏ giọng nói:

- Hứa với em đi ! Lần sau đừng làm những chuyện đại dột như vậy nữa.

- Ủ anh hứa mà ! - anh dịu dàng nói - Ban nãy anh làm em sợ chết khiếp , lần sau mà còn như vậy nữa thì đừng trách em - cô phụng phịu nói

-.....- Danson ko nói mà anh đang nghe nhịp tim mình thổn thức theo từng lời trách cứ của cô

- Hứ cho nhiều vô đi rồi mai mốt quên - cô nói

- Anh biết rồi mà nói hoài. ANh cũng ko muốn em trẻ vậy mà làm góa phụ sớm đâu , đừng lo - anh chọc cô

- Anh.....- cô lườm anh mộ cái sắc lẻm

- Bé con ! Em nói nữa làm sao....anh hôn được em hả?

Danson lém lỉnh nói rồi từ từ đặt lên môi Nana một nụ hôn thứ hai của tình yêu. Nụ hôn của sự chờ đợi, của sự trách cứ, nhớ thương và của tình đầu trong sáng.

Sau vụ việc xảy ra, các cô đã tìm được ình nguồn cảm hứng để thiết kế. Cặp nào cũng đang hì hục hoàn thành trang phục cưới ình. Nana và Danson thì tình cảm ngọt còn hơn mía đường. Có lẽ sau tai nạn này, cả hai đã học được cách trân trọng người mình yêu rồi nhỉ?

- Danson em thấy hình như cái này nó còn thiếu thiếu cái á

Nana đi vòng quanh chiếc áo cưới ngắm nghía rồi nói.

- Uhm ! Anh cũng cảm thấy vậy đó - anh ngắm chiếc áo chăm chăm rồi xoa cằm nói

Cả hai cứ đi đi lại lại xăm xoi nó, rồi vô đầu bức tai muh suy nghĩ. Hai người dù ngắm ngang, ngắm dọc vẫn ko thể tìm được đáp án là gì. Bỗng.....

- Á ! Anh nghĩ ra cái này - Danson la lên làm Nana giật mình

Nói rồi , anh chạy nhanh ra ngoài, độ năm phút sau, anh trở về trên tay và một sợi dây dài bằng bạc có đường kính cỡ 1cm với vẻ mặt hớn hở. Nana khó hiểu hỏi:

- ANh lấy cái này làm gì?

- Em chờ một chút!

Anh nháy mắt với cô cười một cách khoái chí . Danson đem sợi dây vòng ra sau chiếc váy y như dây nịt. Nhưng anh ko thấy thật sát mà để nó xệ xệ xuống và phần dây dài còn dư Danson để thông xuống . Bây giờ nhìn chiếc váy rất khác so với lúc nãy. Giờ trông nó dịu dàng và nữ tính lắm. Nana búng tay cái chóc nói:

- Good ! Sao nãy giờ em ko nghĩ ra vậy ta. Danson anh giỏi thật đó nha

- Hihhi dĩ nhiên , như vậy mới xứng là ông xã em chứ - Danson cười tươi nói

- Hay là anh đổi ngành đi , em thấy anh mà làm nhà thiết kế ko chừng còn nổi hơn em á! - Nana chọc

- Thui thui cho anh xin đi! Anh hem có hứng với ba cái vụ đó đâu - Danson lắc đầu lia lịa

- Hahahaha

Nana phá ra cười ngặt nghẽo làm Danson cũng phải cười theo. Căn phòng làm việc của hai người tràn ngập tiếng cười rộn rã. Còn bên Matt và Joe thế nào? Đôi này có vẻ yên ổn nhất nhỉ?

- Matt anh thử xem vừa chưa ?

Joe vừa nói vừa đem chiếc áo vest ướm lên người anh. Cô nghiêm đầu ngắm nghía rồi tự cười một mình làm Matt khó hiểu

- Em đang cười cái gì vậy ?

- Hèm cóa gì! Chỉ thấy anh mặc vest lên trông cũng bảnh lắm chứ!

- Đương nhiên rồi, anh mà ! - Matt tự hào nói

- Xí ! Nhưng nếu ko có người thiết kế áo đẹp thì làm gì có chuyện người mặc đẹp chứ! - Joe nói như một gáo nước lạnh tạt vào mặt anh , làm anh quē một cục

- Em lúc nào cũng thích nói shock anh vậy ? - Matt bần bần nói

- Hihihihhi, vì em thích thấy vẻ mặt tiu nghỉu của anh khi bị rớt từ trên trời xuống - Joe cười cười nói

22. Chương 22

- Em ác lắm - anh làm ra vẻ tội nghiệp

- Thui , đừng giận em nữa muh

Joe nói rồi liền vòng tay ôm lấy tay anh nắn nỉ. Matt mỗi lần mà thấy Joe như thế thì dù có giận cách mấy anh cũng xiu lòng ngay. Bởi thế, anh làm sao có thể ko yêu cô được chứ nhất là khi Joe lại dễ thương như vậy muh.

Cặp đôi của Joseph và Ariel là ít nói nhất mà cũng là cặp tình củm nhất. Ariel vừa cắt vải vừa ngược lên mỉm cười nhìn Joseph bằng ánh mắt đầy yêu thương.

- Anh có mệt thì đi nghỉ trước đi! Để em làm cho

Joseph đang ngồi trên ghế ngắm Ariel làm việc nghe vậy anh đứng lên đi vòng ra sau Ariel và ôm cô vào lòng nói:

- Anh ko mệt đâu. Em làm vất vả vậy sao anh có thể đi nghỉ được chứ!

Ariel xoay người lại , ôm anh nói nhỏ:

- Em ko sao đâu! Gần sắp tới ngày rồi nếu ko nhanh thì sẽ ko kịp đâu. Anh đi ngủ trước đi!

Joseph xót xa nhìn Ariel. Mấy ngày nay cô đã vất vả với ba cái vụ này lắm rồi. Nhìn cô trông ốm hằn và cũng ko còn tươi tỉnh như thường ngày nữa. Điều đó làm cho Joseph cảm thấy đau vô cùng. Anh cảm thấy tự trách mình vô cùng vì ko thể giúp gì được cho cô cả. Joseph nhìn sâu vào mắt cô nói với giọng tự trách:

- Tiếc là anh ko giúp gì được cho em cả

- Anh đã giúp em nhiều rồi! Nếu mấy ngày nay ko có anh bên cạnh em cổ vũ , động viên em có lẽ em đã gục mất rồi - cô cười nhẹ nói

- Hay là đã anh ở lại phụ em mấy việc lật vạt nha . Ok? - Joseph đề nghị

- Uhm - cô tươi cười gật đầu

Rồi cả hai vui vẻ cùng nhau hoàn thành phần việc còn lại cho kịp thời hạn. Không gian thật ấm cúng làm cho họ cảm thấy mọi mệt mỏi dường như tan biến mà thay vào đó là sự hân say, năng nổ. Thời gian cũng vì vậy mà chạy nhanh hơn thì phải?

Trong bốn đôi thì đôi khắc khổ và thường xuyên cãi nhau nhất chắc có lẽ là đôi của Mike và Rannie. Ko hiểu nổi hai người này kiếp trước có thù với nhau hay sao mà giờ phút nào cũng thấy cãi, cãi ko mệt mỏi, cãi ko ngừng nghỉ

- Way ! Anh đang làm cái gì vậy ?

Rannie đang chỉnh sửa lại chiếc váy cưới thì giật mình khi thấy Mike đang cầm cây kéo định cắt cái gì đó. Cô vội vàng phóng tới chỗ anh chàng và giật phắt cây kéo từ trong tay Mike ra mà mắt nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. ANh chàng ngơ ngắc giương đôi mắt nai to tròn nhìn cô

- Anh đang làm cái gì vậy hả? - Rannie quát mắt hỏi

- tôi thấy mấy cái này nó tua tua kì kì làm sao á nên...- Mike vừa nói vừa chỉ vào cái quần của mình

- Nên định cắt bỏ chứ gì - rannie khoanh tay trước ngực nói hộ phần sau dùm anh . Rồi bỗng nhiên khuôn mặt cô biến dạng trông đáng sợ vô cùng - anh có điên ko hả? đúng là lúa mà - cô ngửa mặt lên than trời

- Uhm ! Nhưng sao cô lại nói tui lúa hả? Tui được mệnh danh là ” công tử mode đó nha! - Mike giương giương tự đắc

- Mode cái con khỉ - Rannie quát anh ko thương tiếc - anh có biết đây là sự cách điệu trong thiết kế hay ko hả? Nó được làm dựa vào một phần cá tính của anh đó. Tôi đã mất hai ngày để thiết kế ra nó vậy mà anh suýt tí nữa vì cái sự ” lúa ” chết tiệt của mình xem tí là hủy hết tâm huyết của tôi.

Cô nói một tràng làm Mike nghe đến đờ mắt. Anh ko nghĩ là cô đã mất hai ngày trời mới có thể nghĩ ra nó. Vậy mà anh đã xem phá hoại hết những cố gắng , khổ cực của cô trong những ngày qua. Mike nhìn cô bằng ánh mắt biết lỗi - Trời ơi ! Sao tôi lại có thể lấy anh chứ ! - cô ôm đầu than

- Rannie à cho anh xin lỗi đi ! Anh ko biết em đã cực khổ như vậy - Mike nói với giọng buồn hiu

Rannie nhìn vẻ mặt của Mike bây giờ trông thật tội nghiệp. Dù đang rất giận và rất bực mình nhưng cô cũng ko nỡ trách mắng anh thêm. Rannie ngồi phịch xuống ghế, thở ra nói với giọng mệt mỏi:

- Thôi bỏ đi! Dù sao anh cũng chưa làm gì!

- Váy em tha lỗi cho anh hả ? - Mike vui ra mặt

- Nhưng lần sau muốn gì thì nói với tui một tiếng trước đã - Rannie bóp bóp cổ của mình nói một cách mệt mỏi

- Ok - Mike cười toa toét , rồi anh chợt hỏi - em mệt lắm hả ?

- Uhm

- Để anh mát xa cho

Nói rồi Mike nhào tới xoa bóp cổ, xoa bóp vai Rannie mà ko cần biết là cô đồng ý hay ko. Do quá mệt nên Rannie đã ngủ gục hồi nào ko hay. Mike nhìn cô xót xa, rồi bế cô đặt lên giường , nhẹ nhàng đắp chăn cho Rannie.Còn anh, anh ko ngủ mà ngồi đó ngắm nhìn Rannie một cách say sưa.

Trải qua những ngày làm việc mệt mỏi , cuối cùng ngày mà mọi người đều mong đợi cũng đã đến. Hôm nay, bốn cô nàng phải dậy rất sớm để trang điểm , làm tóc . Nhưng cả bốn người đều ko giấu nổi vẻ hớn hởi và hồi hộp của mình. Các cô được trang điểm rất lộng lẫy và mặc trên mình những chiếc áo cưới do chính tay mình thiết kế ra cả bốn thấy hạnh phúc vô cùng.

Các cô gái ngồi trong phòng đợi muh hồi hộp quá trời. Joe đứng ngồi ko yên cứ đi tời đi lui làm ba người kia muốn hoa cả mắt

- Bà ngồi yên dùm tui được ko? - Nana chống tay lên trán nói

- Tui..run quá bà ơi - Joe vẫn ko chịu ngồi xuống

- hahaha....Joe nhà ta mà cũng biết sợ hả?- Rannie cười ngất lên

Rannie tuy miệng cười như vậy thôi chứ thật ra chính cô cũng có hơn gì Joe đâu. Tuy ko ưa Mike cho lắm nhưng khi nghĩ tới sẽ cùng anh tay trong tay bước lên giáo đường thì trống ngực cô đã đập thành thịch rồi. Joe lườm Rannie một cái rồi ngồi xuống ghế nói:

- Tại lần đầu làm cô dâu chứ bộ. Bà cũng có hơn gì tui đâu mà làm bộ hoài

-Bà.....-cô bị Joe nói trúng tim đen nên cứng họng

- thôi hai người làm ơn đi. Đây là giờ phút nào rồi mà còn cãi? - Nana quay sang nói với giọng bực mình
Đúng lúc đó thì.....

-CẠCH!!

Cánh cửa của phòng chờ được mở ra. Các ông bố bước vào với nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Tới giờ rồi đó! - ông Chu nói

- Vậy.....vậy....- Ariel bắt đầu lúng túng

- Đi thôi nào con gái

Nói rồi, các ông bố quàng tay con gái dắt ra lễ đường. Ngoài kia, bốn anh đang nóng lòng muốn xem mặt cô dâu của mình như thế nào.

Khi các cô được cha dẫn ra, cả khán phòng gần như ngộp thở mà theo dõi từng bước chân của họ. Bốn nàng tuy miệng cười nhưng tay chân đang run lên bần bật. Đây là ngày trọng đại trong đời người hỏi ai mà ko lo chứ?

Còn các anh thì sao? Bốn anh đứng như hóa đá khi thấy các cô xinh đẹp lộng lẫy trong chiếc váy cưới sang trọng. Đang còn mơ màng thì các anh nghe: - Ba giao con gái cưng của mình cho con nhé ! Hãy chăm sóc nó đàng hoàng

Nói xong, các ông trao tay cô con gái yêu của mình cho bốn anh.

Và giờ phút thiêng liêng đã đến. Ông mục sư bắt đầu tiến hành công việc cao cả của mình là chứng giám cho tình yêu của những đôi trai gái đang hiện diện tại đây. Ông ta bắt đầu đọc một tràng:

- Các chú rể.....(khỏi viết chắc mí bạn cũng biết òi ha)

- Con đồng ý -bốn anh đồng thanh hô to

- Còn các cô dâu.....cho dù giàu sang, bệnh tật.....

- Con đồng ý - ba cô kia trả lời duy chỉ có mình Rannie là hem đáp

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô như thể sinh vật lạ. Rannie vẫn đứng đưng còn Mike thì mặt tái mét. Anh chàng nhìn cô lom lom, muh hem biết cô nàng này đang giở trò gì nữa đây

-Nè pà sao vậy?-ba người kia thúc vào người Rannie lo lắng hỏi

-.....

Ông mục sư nóng lòng hỏi:

- Còn con có đồng ý ko?

--Rannie nhìn sang Mike, mặt anh chàng giờ đây như bánh bao chiên - phải ở với nhau cho dù khó khăn, bệnh tật á?

- Đúng vậy, con có bằng lòng ko? - ông mục sư gật đầu xác nhận

- Con....con đồng ý - cô nhỏ giọng nói

Tất cả mọi người trong khán phòng thở ra nhẹ nhõm. Mike cũng suýt hú hồn vì cô. Rannie cũng ko hiểu sao mình lại sao lại đồng ý nữa. Sau đó, chú rể trao cho cô dâu những nụ hôn ngọt ngào trong những tràng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Cuối buổi lễ là chương trình hưởng tuần trăng mật của những đôi vợ chồng mới cưới này. Và nơi dừng chân đầu tiên đó chính là Pháp với thủ đô Paris hoa lệ.

Vừa lên máy bay chưa đầy nửa tiếng, mấy cô nàng đã nằm lăn ra ngủ ngon lành. Còn bốn anh thì đương nhiên là phải làm " cái gối " bất đắc dĩ cho các nàng. Dù có ê ẩm đi nữa thì chẳng ai dám phàn nàn lời nào. Mά ngược lại họ còn cảm thấy vui nữa kìa. Chuyến đi này hứa hẹn nhiều điều thú vị lắm đây.

Trở lại với Beatrice, sau khi tiễn mấy đứa em yêu của mình đi . Cô đã quay trở lại công ty, bắt đầu một ngày làm việc đầy căng thẳng của mình. Nhưng trong đầu cô, hình ảnh buổi hôn lễ vẫn còn chập chờn vấy lấy cả tâm trí cô.

- Ko biết bao giờ mình mới được như vậy nhỉ?

Nói rồi Beatrice khẽ mỉm cười. Nhưng sau đó, cô cũng lắc mạnh đầu cố xua nhanh cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình

- Cộc.cộc...cộc

Tiếng gõ cửa vang lên ngăn ko cho ý nghĩ của cô tiếp tục được thêu dệt

- Vào đi!

Người bước vào ko ai khác đó chính là Dylan. Vừa vào anh đã nở với Beatrice một nụ cười tươi rói có thể làm chết người. Nhưng đối với Beatrice thì ko thể nào cả vì trong lòng cô còn có một người quan trọng hơn nhiều. Cô ngẩn lên hỏi:

- Anh đến có gì ko?

- À ! Anh đến đưa em bản kế hoạch đây

Nói rồi, anh đưa tập hồ sơ cho Beatrice. Cô cầm lấy và từ tốn mở ra xem. Lướt mắt một lượt, rồi đóng sập hồ sơ lại ngược lên nhìn anh cười hài lòng. - Làm rất tốt! Quả là tôi nhìn ko sai mà, anh có thể làm được mà!

Dylan ko nói gì mà chỉ nhìn Beatrice cười cười. Ánh mắt anh nhìn Beatrice như bị thôi miên và ko tài nào rời mắt khỏi những hành động của cô được, Điều đó chính anh cũng ko thể nào giải thích được. Nhưng anh chỉ biết, khi ở bên cạnh cô , anh có một cảm giác rất lạ, rất muốn bảo vệ , chăm sóc cô.

Beatrice cảm thấy nóng mặt trước ánh nhìn quá là nồng nàn của anh. Dù có muốn tránh nhưng cũng chẳng có chỗ nào để cô tránh được. Beatrice cố lãng sang chuyện khác:

- Người mẫu đại diện cho sản phẩm anh tìm được chưa?

- Vẫn chưa tìm được người thích hợp làm đại diện cho sản phẩm mới của chúng ta

- Vậy à ? - Beatrice suy nghĩ - được em biết rồi

- Chút trưa em rảnh chứ ? Chúng ta.....

- Chút trưa em còn giải quyết đồng công việc này nữa. Sorry anh nha! - Beatrice chặn đầu Dylan trước vì biết anh muốn nói gì nên cô từ chối một cách tế nhị

Còn Dylan thì hụt hẫng khi bị Beatrice từ chối nhưng anh vẫn nở nụ cười gượng gạo

- Ko sao , lần khác vậy!

- Uhm - cô cười

Rồi Dylan lầm lũi đi ra ngoài. Beatrice bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Thật ra cô biết rõ tình cảm của Dylan chứ. Vì cô vốn là một cô gái thông minh và nhạy bén thì những chuyện như vậy đâu có che mắt được cô. Nhưng đối với Beatrice , cô chỉ xem Dylan như một người bạn, người anh mà thôi. Cô ko hề có ý nghĩ sẽ cùng với anh vượt qua mức tình bạn. Beatrice nhún vai một cái rồi lại tiếp tục công việc của mình

Còn Dylan vừa bước ra khỏi phòng Beatrice thì anh đã đụng mặt Ady. Cô nàng vừa thấy anh thì hớn hở chạy lại :

- Dylan! Thật trùng hợp lại gặp anh ở đây (trùi ui công ty cóa bao nhiêu đầu muh hem gặp)

-

- Chút trưa em với anh đi dùng cơm nhá! - cô vui vẻ đề nghị

- Chút trưa anh bận rồi - anh lạnh lùng đáp - nếu ko có gì nữa thì anh trở về phòng làm việc đây

Nói rồi, anh đi thẳng một nước về phòng. Để lại Ady đang dõi theo nhìn anh với khuôn mặt giận dữ. Bỗng cô ngoái đầu lại nhìn về phía phòng làm việc của Beatrice bằng ánh mắt tức tối. Ady biết chắc rằng đã có chuyện gì xảy ra với Dylan rồi nên anh mới có thái độ như thế đấy , mà nguyên nhân ko còn ai khác đó chính là cô tổng giám đốc mới, Beatrice. Nghĩ đến đó, càng làm cho Ady cảm thấy ghét Beatrice hơn nữa vì cô đã giành mất Dylan trong tay của mình

Máy bay đã an toàn đáp xuống phi trường. Bốn cô hí hửng thấy rõ, còn mặt mày mí anh thì như ăn phải ớt . Vì suốt chuyến bay dài các anh chàng nào có ngủ được yên đâu. Nhất là bả vai ai nấy đều đau ê ẩm. Trong khi các anh lui cui lo cân hành lí thì đằng này bốn cô gái nhà ta lon ton chạy đi xem khắp nơi. Điều đó làm mí anh bực mình vô cùng

- Các em có thôi đi ko hả? Mau qua đây xách phụ anh cái túi này đi! Làm như chưa bao giờ đến đây ko bằng vậy á ! - Matt mệt quá dậm quạu

Thấy thế, các nàng mới hí hục chạy lại tiếp tay với ông xã. Cô nào cô nấy nhìn các anh cười già già

- Thui muh đừng nóng muh ! Để xem xách dùm cho ha? - Joe cười tươi rồi nói

Quả thật, thấy cử chỉ trẻ con của các nàng mí anh ko thể nào mà giận cho nổi. Joseph bật cười nói:

- Thôi nãy giờ chúng ta ” đóng phim ” ở đây cũng đủ lăm rồi đó! Nếu còn ko đi chắc chắn người ta sẽ kêu người đến xức chúng ta đi đó

Sau câu nói trêu đùa của anh thì cả đám phá ra cười nắc nẻ. Mọi người cùng giúp nhau làm cho xong thủ tục nhập cảnh rồi dọt cho lẹ ra ngoài. - Paris ơi ! Tôi tới rồi nè ! I love you.... ...- Rannie vừa ra tới ngoài. Rannie đã sung sướng hét lên

- Cuối cùng cũng tới rồi ! Thích ghê vậy đó - Ariel vờn vai cảm nhận cái không khí mới lạ này làm cô thấy khoan khoái trong người

- Đi thôi ! Mau về khách sạn tắm rửa rồi còn đi chơi nữa chứ! - Matt nói

Cả đám gật đầu tán đồng rồi kéo nhau ra đợi xe đến rước nhưng....đứng đợi cả tiếng đồng hồ mà ko thấy có bóng ma nào cả. Vừa đói vừa khát khiến mọi người phát tiết. Mike mặt mày nhăn nhó hỏi Danson:

- Ê !Ko phải mày nói là sẽ có người của khách sạn đến rước sao? Bây giờ đâu? Cả bóng ma cũng ko có là sao?

- O! Thằng này lạ, mày hỏi tao tao biết hỏi ai? Thì ba tao đã báo cho người bên này biết rồi mà - Danson cũng đáp lại với giọng bực bội

Nana thấy tình hình kiểu này coi bộ hem ổn liền nói với ox:

- Danson à ! Hay anh gọi điện về hỏi ba coi!

Nghe lời cô, anh moi điện thoại trong túi ra và tức tối gọi về Đài Loan. Ko biết anh nói gì đó với papa mình mà cả đám chỉ thấy anh lắc đầu với gật đầu hem.

Mười phút sau, anh cúp máy nhìn mọi người với anh mắt ái náy. Còn cả đám thì đang căng đôi mắt ra trông chờ câu trả lời ở nơi anh mà muốn lên tim.

- Sao hả ? Ba nói thế nào ? - Matt thúc em trai

- Hi hi hi.... ba nói...- anh cười mà mặt méo xệch - ba nói...ba đã dặn sai giờ đi đón mình . Chín giờ sáng muh ổng dặn nhầm là chín giờ tối nên.....- nói tới đây anh ngược lên nhìn mọi người với đôi mắt ” ngây thơ vô số tội”

- Trời....sao ko nói sớm!!!!!!

Cả đám cùng đồng thanh kêu lên. Danson méo mặt nhìn mọi người. Anh tưởng tượng nếu cả đám mà hội đồng anh , chắc anh chết ko kịp ngáp quá!!

- Thôi thôi ! Mọi người cũng mệt rồi hay là chúng ta đón xe về khách sạn đi nha rồi tính tiếp

Nana thấy mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc, những ánh mắt hình viên đạn thi nhau đang bắn vèo vèo vào Danson nên cố tình giải vây cho ox của mình . Có thể, cả đám mới chịu buông tha Danson . Vậy là cả đám ngậm ngùi đón taxi về khách sạn. Họ gọi 2 chiếc taxi Danson & Nana, Joseph & Ariel đi một xe. Matt & Joe, Mike & Rannie đi một xe và đích đến cuối cùng là khách sạn Rex của tập đoàn Đường thị .Nhưng mọi chuyện cứ tưởng êm xuôi ai dè.....

- Các người muốn đến đâu hả? - người lái taxi xổ nguyên một tràng tiếng Pháp

- Khách sạn Rex - Joseph trả lời cũng bằng tiếng Pháp

- Wow ! Anh cũng biết nói tiếng Pháp hả? - Ariel reo lên một cách thích thú

- Dĩ nhiên rồi ! Ông xã em muh - Joseph vênh mặt tự tin nhưng rồi anh cũng trở lại vẻ nghiêm chỉnh nói - mà sao em lại nói ” cũng biết ”?

- Ủa? Anh ko biết gì à? Ariel ko nói cho anh nghe sao? - Nana bon chen hỏi

Joseph cũng nghếch mặt ra trước câu nói của Nana. Nói ? Nói cái gì nhỉ? Nhìn mặt Joseph lúc này khiến Ariel ko nhịn được cười

- Làm gì mà anh nghếch mặt ra ghê thế? - Ariel cười to nói - ngay từ nhỏ thì tụi em đã được học rồi nên em, Nana và Rannie đều có thể nói được tiếng Pháp

Joseph quay sang nhìn Nana như hỏi ” có phải vậy ko” thì ngay lập tức anh nhận được cái gật đầu chắc chắn . Cô còn nói thêm cho Joseph biết:

- Ariel biết năm thứ tiếng lận đó!

- Ghê vậy ? - Joseph kinh ngạc nhìn cô vợ yêu của mình - em còn giỏi hơn anh nữa đấy!

23. Chương 23

- Ko đâu! Anh giỏi hơn em muh - cô nhõng nhẽo - ông xã của em là number one

Sau câu nói của Ariel là một tràng cười vang cả xe. Còn bên xe của cặp đôi khắc khẩu thì sao? Xem ra đôi này có vẻ hơi rắc rối đây...

- Ủa? Sao đi vòng vòng hoài mà chưa tới vậy ? Lần trước anh tới đây anh nhớ là đi nhanh tới lắm mà ! - Matt gãi gãi đầu nói

-

Ông tài xế người Pháp vẫn ko trả lời họ (cóa hiểu gì đầu muh trả lời) . Chiếc xe cứ thế hết chạy thẳng rồi quẹo, hết quẹo rồi thẳng lòng vòng hết gần tiếng máy mà chẳng thấy bóng dáng cái khách sạn nào cả. Bốn người ngồi trong xe mặt ai nấy đều bờ phờ thấy rõ. Xương cốt toàn thân đều ê ẩm. Rannie thấy coi bộ nếu tình hình này cứ kéo dài thế kia chắc chắn sẽ ko ổn nên cô mới quay sang hỏi Mike:

- Nè ! Ban nãy anh nói cái gì với ông ta vậy hả?

- Thì....nói là đến khách sạn Rex - anh ngây thơ nói

- Có thật là khách sạn Rex ko đó ? - Rannie tỏ ý ko tin tưởng

- Ờ - Mike nhăn nhó đáp

Thật ra Mike chỉ biết nói lồm bồm vài câu tiếng Pháp thôi à! Chứ còn mà khó quá thì anh chịu thua. Tiếng Anh và tiếng Ý thì ko thành vấn đề chứ tiếng Pháp thì....anh đành phó tay.Nhưng vì bệnh sĩ viện của mình nên anh mới nói cứng với Rannie . Và nhất là anh ko muốn thua cô.

Còn Rannie thì nóng như lửa đốt. Nhìn vào mắt Mike cô thật sự chẳng tìm được sự tin tưởng nào ở lời nói của anh cả. Vì do ban nãy Mike đón xe nên anh ta nói gì Rannie thật ko biết nhưng.....một con đường mà cứ chạy lòng vòng hoài thì thật có vấn đề òi.

- Biết vậy ban nãy ko để cho tên mắc dịch này đón xe. Chẳng biết hẳn có biết tiếng Pháp ko nữa . Soa mà mình nghi quá à !- Rannie lầm bầm

- Mike, thật ra anh có biết nói tiếng Pháp ko vậy ? Nếu ko biết thì nói đại đi - Rannie bực mình quá quát lên

- Cô giỏi quá sao ko nói đi - Mike cũng ko vừa gì quát lại

Ko đợi Mike nói thêm câu nào. Rannie đã chồm lên hỏi ông tài xế:

- Xin lỗi cho hỏi , ông chở chúng tôi đi đâu vậy?

- Thì các cô cậu ko phải đến khách sạn Mex sao?

- Mex?Ai nói với ông là chúng tôi đến khách sạn Mex sao? -Rannie trợn mắt hỏi

- Thì anh chàng ngồi kế bên cô đó- ông ta vừa nói vừa quay ra sau chỉ Mike

Nghe ông ta nói mà Rannie tức xì khói . Cô quay qua liếc Mike một cái sắc lẹm. Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh ngay lập tức.Còn Mike thì sợ xanh mặt trước cái nhìn của bà vợ ” quái chiêu” . Rannie lườm anh , ghiền răng ken két nói:

- Chút tui sẽ tính sổ với anh sau

Nói xong cô lại chồm lên nói chuyện với ông tài xế. Mike thì ngồi cứ lâu lâu liếc nhìn Rannie. Matt và Joe thì lắc đầu nhìn hai người

- Xin lỗi ông nha ! Tại ông xã tui ko rành tiếng Pháp nên đã nói sai là khách sạn Rex chứ ko phải Mex đâu. Làm ơn nha! - Rannie ái ngại nói

- Oh ! Ko sao

Nói rồi, ông ta cho xe quay lại. Còn Rannie thì nhìn Mike tức tối nói:

- Anh có đầu óc ko vậy hả? Anh có biết anh đã hại chúng tôi thê thảm lắm ko?

- Gì chứ ? Tôi có làm gì đâu ? - anh chu mỏ lên cãi lại - Có làm gì đâu? - Rannie lặp lại lời nói của anh mà muốn học máu vì tức - nói nghe hay nhỉ? ngay cả Rex và Mex cũng nói sai nữa thì còn làm ăn gì được nữa?

- Hả? - cả ba người mắt tròn mắt dẹt

- MUốn biết thì hỏi anh ta đi ! Người ta là khách sạn Rex là REX đó chứ ko phải là Mex đâu anh hai. Ko biết nói thì sao lúc đầu ko nói hả? - Rannie làm một tăng

Matt và Joe nhìn Mike bằng đôi mắt ” iu dẫu ” chưa từng có làm anh ớn cả sống lưng. Rồi cả hai nháy mắt cùng Rannie. Cả ba như hiểu ý nhau và.....

- 1..2...3.....Yaaaaaaaaaaaaa

Cả ba cùng một lúc nhào vào đánh Mike túi bụi, đánh tới tấp. Vừa đánh Matt vừa nói:

- Thằng nhóc ! Dám chơi anh đây à? CHo chút nê!!

- Có chuyện nói với năng mà cũng ko xong cho anh tiêu lun - Joe cũng nói (tội nghiệp chiến nì anh iu bị bầm dập òi)

Trước cửa khách sạn Rex, hai đôi kia đang trông đứng trông ngồi bốn người kia. Nana mặt nhăn nhó nói:

- Trời ơi ! Bốn người này định đi hết vòng cái Paris này mới chịu về hay sao mà?

- Em yêu ! Bình tĩnh đi . Chắc có lẽ họ lạc đường thôi mà hay xe xảy ra vấn đề - Danson đứng phía sau ôm choàng lấy Nana nói

- Hi vọng giống như anh nói - cô nói mà lòng bồn chồn vô cùng

Họ ngồi la liệt trước cửa mà đợi. Năm phút.....mười phút....rồi một tiếng trôi qua. Mọi người bắt đầu nổi đóa lên. Nana hét lên với một tông số đáng nể:

- Chịu hết nổi rồi ! Thật ra họ bốc hơi ở xó xỉnh nào thế?

Danson thấy bà vợ yêu của mình đang chuẩn bị phát hỏa thì vội vàng đứng dậy kéo tuột cô ngồi xuống dỗ dành nói:

- Bà xã iu ơi anh biết em mệt lắm rồi, chính anh cũng vậy nè! Nhưng em cũng nên giữ bình tĩnh chứ! Em xem mọi người đang nhìn chúng ta kìa !

Danson vừa nói vừa vuốt ngực Nana cho hạ hỏa rồi chỉ mọi người cho cô xem. Quả thật cả chục cặp mắt đang hướng về chỗ cô. Nana cảm thấy ngượng vô cùng, cô cố gắng nở một nụ cười méo mó nhìn mọi người. Rồi cô quay sang thúc cù chỗ vào hông ông chồng iu dẫu của mình nói:

- Cũng tại anh ko đó! Sao 0 ban nãy ko ngăn em chứ.....làm em quê muốn chết à!

- ANh.....- Danson pó tay ko nói lại cô vợ ngang ngược của mình

- Hai người làm ơn đi! Giờ phút này mà còn có tâm trí đấu võ mồm với nhau sao? - Joseph nhức cả cái đầu nói

- Ông xa à! Chắc họ ko sao đâu - Ariel biết Joseph đang lo lắng nên cô lên tiếng trấn an - có Rannie đi cùng chắc chắn ko sao

- Bọn họ chẳng ai biết nói tiếng Pháp cả hỏi ko lo sao được. Nếu biết có tình cảnh này thì lúc nãy mình đi chung xe với họ chắc chắn là ko sao rồi - anh tự trách mình

Thấy Joseph ngồi vò đầu bứt tóc làm Nana dù đang bực mình cũng phải bật cười. Ariel choàng tay sang vai ông xã mình cười cười nói:

- Ai nói với anh là ko ai biết nói tiếng Pháp hả? Còn Rannie anh định quăng ở đâu?

- Hả ? - Joseph khó hiểu - Chính vì có Rannie đi theo nên em mới nói với anh là có Rannie nhất định sẽ ổn thôi mà - Ariel lém lỉnh nói

Bốn người đang nói chuyện vui vẻ cho qua thời gian thì.....từ xa có một chiếc taxi từ xa đang chạy tới. Matt và Mike xuống xe, khệ nệ xách đồ ra khỏi cốp xe. Rannie và Joe từ từ đi ra sau. Vừa thấy bóng dáng bốn người , bốn người kia vội vàng chạy lại phụ khiên đồ xuống.

Nana vừa thấy mặt Rannie đã hỏi ngay:

- Nè ! Bốn người đi đâu mà lâu vậy? Tui còn tưởng bốn người đi dạo một vòng hết cái Paris này mới chịu về chứ?

- Hừ ! Cũng gần như vậy đó - Rannie vừa nói vừa nhìn sang Mike - cũng nhờ ơn của ai đó nên tui tui mới được đi dạo hết một vòng đấy chứ!

- Bà nói như vậy là sao tui tui hem hiểu ? - Ariel ghêch mặt ra còn Nana thì gật đầu lia lịa

- Muốn biết thì hỏi cái tên ” tai họa ” đó đi

Phán xong một câu rồi Rannie quẩy dít bỏ đi vào trong một mạch. Bây giờ , Joseph, Ariel , Nana và Danson nhìn Joe . Joe thì chỉ chỉ sang Matt, Matt thì chỉ chỉ sang Mike. Anh chàng đứng đó nhe hàm răng ” sáng ngời mà ko chói lóa ” của mình ra cười toe toét. Bốn người kia giật bản mình khi thấy bộ dạng của Mike bây giờ. Tóc tai anh thì dựng đứng lên như cái chổi lông gà, quần áo bị nhàu nát hết. Cứ y hệt như anh vừa mới đi đánh trận về ko bằng. Ariel kinh hoàng nói:

- Trời ơi! Mới có một tiếng thôi sao mà tơi tả ghê vậy?

- Nhìn bộ dạng mày sao mà thê thảm thế? Giống bang chủ cái bang quá nhưng nếu muốn làm bang chủ thì hình như còn thiếu thiếu một thứ....- Danso xoa xoa cằm ngẫm thẳng bạn từ đầu tới chân rồi đột nhiên nói - à há ! Thiếu cái bát với cây gậy nữa là đủ bộ ời !

Mike bị chơi một vỏ rõ shock. Anh chàng đứng đó nhìn mí thềng bạn quý hóa bằng một cái nhìn " iu thương chết người " . Anh hằm hằm nói:

- Tụi bây vừa thôi chứ! Thấy tao vậy ko biết an ủi còn cười nữa

- Hahahaha.....mày..mày muốn tao an ủi sao đây?...phụt..phụt...- vừa bùm miệng Joseph vừa nói

- Thôi thôi ! Mình vào lấy phòng đi chứ . Chẳng lẽ các anh muốn ở đây cười hoài sao?

Ariel thấy mặt của Mike đỏ ửng đến tội nghiệp nên lên tiếng giải vây cho anh. Ko thôi chắc họ cười tới sáng mai cũng chưa dứt .

Nói rồi, cả đám mới chịu đi vào lấy phòng. Họ đi xăm xăm đến quầy tiếp tân bằng thái độ tự tin chưa từng có. Đến đó, cô tiếp viên lịch sự hỏi:

- Xin hỏi quý khách có đặt phòng trước hay ko ạ?

- Cái gì? Đặt phòng trước ? - cả đám đồng thanh

Nana giật tay áo chồng mình hỏi:

- Chẳng phải ba nói là có người lo hết rồi sao? Mà đây là khách sạn của nhà mình mà. Còn có dụ đặt phòng nữa à?

Danson cũng ko khỏi ngạc nhiên, anh quay sang nhìn ông anh của mình như hỏi " Chuyện này là sao ?". Matt tiến tới chỗ cô tiếp viên với nụ cười đẹp như mơ , anh chàng bắt đầu giả cái giọng ngọt như mía lùi ra :

- Người đẹp! Em thật ko biết anh là ai sao?

- Xin lỗi quý khách nha! Khách sạn của chúng tôi hàng ngày có hàng trăm du khách làm sao tôi có thể nhớ mặt hết từng người được ạ!

Cô nàng tiếp viên nói một câu như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Matt. Bảy người kia đứng đằng sau cười khúc khích làm Matt đã què độ với người đẹp rồi nay lại càng điên tiết hơn. Rồi bắt đầu đám ra quạu, ko biết trút giận vào ai nên anh đành trút giận vào cô tiếp viên vô tội. Nhìn trừng mắt nhìn cô gái nói như hét:

- Gọi Giám đốc ra đây cho tôi! Cô gái hoảng hồn , lật đật nhấc điện thoại lên và gọi.....

Năm phút sau, một người đàn ông chừng năm mươi mấy tuổi vội vàng chạy đến chỗ Matt cúi đầu chào nói:

- Đại thiếu gia ! Xin lỗi đã để cậu chờ lâu!

- Giờ này mà còn đại với nhị cái gì nữa - Matt bực mình nói chẳng kiên dè ai cả - chuyện này là sao đây hả? Chẳng phải ba tôi đã báo với ông rồi sao? Sao bây giờ lại có cái vụ đặt phòng trước hay sau nữa? Ông định giỡn mặt với tôi chắc?

Matt điên tiết lên nên anh xả một tràng làm ai nấy đều kinh hoàng nhìn anh trừng trừng. Còn riêng ông giám đốc thì mặt mày xanh lè, đứng ko muốn vững lấp bắp nói:

- Ko ...ko.phải ạ.Tại..tại..tôi tưởng thiếu gia tối mới..mới đến nơi - ông quay sang cô nhân viên nạt - cô có biết đây là ai ko mà dám đắc tội hả? Là đại thiếu gia của chúng ta đó . Vậy mà cô dám...thật là. Bộ muốn nghĩ việc sớm hả?

Cô nhân viên nghe đến chữ nghĩ việc thì tay chân bủn rủn, mặt xanh lè nói với giọng sợ hãi:

- Tôi....tôi....thật sự xin lỗi. Tôi ko..ko biết . Làm ơn đừng đuổi tôi. Tôi rất cần công việc này!!!!!!

Chỉ chờ có thế, ông giám đốc mới cười già lã nói với Matt để xua đi sự bực tức trong lòng anh:

- Đại thiếu gia! Tôi đã la cô ấy rồi, xin cậu bỏ qua cho.

Matt làm thinh , quay mặt chỗ khác ko nói năng gì. Ông giám đốc lúng túng nhìn mọi người với ánh mắt cầu cứu.Vì ông biết tính khí của Matt, hễ mà nổi cơn tam bành rồi thì khó mà xoa được cơn giận đó.

Năm phút....mười phút trôi qua cũng chẳng có ai dám hó hé nhúc nhích. Còn Matt thì vẫn đứng trơ trơ ra đó như định thử lòng kiên nhẫn của mọi người ấy! Joe giờ này chỉ biết lắc đầu thở ra trước tính khí thất thường của ông xã mình. Cô vạ mọi người sang một bên, mỉm cười đến bên Matt nói nhỏ:

- Ông xã! Đừng giận nữa mà! Anh xem , anh giận lên mọi người đều mất cả vui rồi - cô nũng nịu ôm cánh tay anh lắc lắc nói - Ông xã ! bỏ qua đi ha ! Anh mà còn ko chịu nguôi giận đi lấy phòng thì em sẽ xỉu thiệt đó !

Vừa nói Joe vừa dùng ánh mắt long lanh, giọng nói ngọt ngào và gương mặt dễ thương nhất để năn nỉ Matt. Cả quyết tâm và nổi giận ban nãy của anh bây giờ dường như đã bị đánh bại bởi gương mặt quá đáng yêu của cô vợ mình.

Sáu người kia cùng chụm đầu lại to nhỏ. Và người bon chen đầu tiên là Rannie:

- Nè ! Liệu bà Joe có “làm ăn” gì được ko đó ?

- Sao ko? Quá là được luôn đi chứ ! - Nana nói ngay

Danson và mấy người kia cũng gật đầu lia lịa . Nana lại nói một cách chắc chắn:

- Nếu là ai thì tui ko dám bảo đảm . Chứ là Joe thì tui dám bảo đảm luôn. Nếu bà mà ko thuyết phục được Matt tui sẽ cắt đầu xuống cho bà làm ghế ngồi luôn

- Em yêu ! Sao em ” chơi” lớn thế? Ko sợ thua sao? - Danson giật mình trợn mắt nhìn Nana

- Anh yên tâm đi! Vợ anh ko bị thua dễ dàng như thế đâu - cô nháy mắt nói

Joe chờ mãi mà ko thấy Matt đáp trả lời nào, Joe bắt đầu thấy nóng rồi đấy! Nhưng cô cố gắng nhịn để giữ hoà khí mặc công một hồi xảy ra chiến tranh thì khổ.Bỗng.....

- Thôi được rồi! Coi như anh sợ em luôn đó vợ yêu !

-.....

- Thôi mà ! Em biết anh sợ nhất là lúc em giận mà! Đi ! Chúng ta đi lấy phòng ha bà xã! Giận mau già lém đó !

Matt có tình trêu chọc Joe. Những lời nói của Matt làm cô ko tài nào ko cười cho được. Rồi hai vợ chồng vui vẻ dắt nhau đi lấy phòng bỏ mặt nguyên đám tám đang đứng đó. Nana nhìn sang Rannie khoanh tay hất mặt nói:

- Bà thấy tui nói có sai đâu! - Hứ!

- Bà xã của anh tài ghia lun ! - Danson cười toe toét nhìn Nana và bất ngờ hun cái chụt vào má cô. Nana mặt đỏ như trái gấc ngượng ngùng vô cùng . Còn anh thì vẫn vô tư ôm cô giữa thanh thiên bạch nhật

Rannie chịu hèm nổi nên lên tiếng nói:

- Hai người vừa thôi ! Giữa ban ngày ban mặt mà đóng phim tình cảm thấy ớn hông?

- Sao ? Thấy vợ chồng người ta hạnh phúc còn mình thì hông làm pà tức hả? - Nana cũng chẳng vừa đắp chất lại-Muốn vậy thì kêu Mike đi - nói rồi cô hất mặt sang Mike

- Hai người cãi đủ chưa? Bây giờ có đi lấy phòng ko hả? Hay là định đứng cãi tới sáng? - giờ đến phiên Aiel cảm thấy bức mình. Nhưng cũng nhờ đó mới có thể đặt tác đi được hay cái loa phóng thanh đang được mở to chực chờ chiến đấu

Sau khi lấy phòng, bốn cặp ai về phòng nấy. Họ vừa vào là đã nằm dài trên giường và.....bắt đầu ngủ. Nhưng mọi người đâu có biết rằng, sau giấc ngủ đó, khi họ thức dậy sẽ lại đối mặt với một thử thách khác mà ông trời dành cho. Cứ thế, tám người cứ vô tư mà nằm ngủ . Dù bây giờ trời có sập xuống chắc tám người cũng chẳng dậy

- Anh nhanh lên một chút có được ko? Con trai gì mà rì rọ còn hơn con gái nữa !

Rannie vừa đi vừa cằn nhằn Mike. Anh chàng này cũng chẳng vừa gì mà ko đốp chát lại cô vợ ” độc chiêu ” của mình , nhất là khi cô vợ quý hóa của anh đang dùng những lời lẽ sĩ nhục lên chí khí ” nam tử ” của anh đây

- Nè ! Cô vừa phải thôi nha ! Nói gì thì nói đừng đem tui ra so sánh với loại con gái yếu điệu các cô à! Dễ què lắm đó ! Mà đã què là khó què á !

- Hừ ! Nếu ko muốn vậy thì đi nhanh lên dùm cái. Bụng tui nó đang ” biểu tình ” nè !

Nói xong Rannie ngúng nguẩy bỏ đi một nước hem thêm cái tay đôi với Mike nữa. Còn anh chàng nhà ta đành thâm kêu trời lên vì cô vợ ” ngang như cua ” của mình

- Đáng lí cô ta phải tuổi con cua mới đúng! Người gì mà ngang ngược chưa từng có - rồi Mike ôm đầu rên rỉ - trời ơi ! ông thật bất công muh ! Sao lại bắt con phải lấy ” con cua ” này chứ? Đem con đi giết còn sướng hơn !

Mike lầm lũi đi theo Rannie. Lúc hai người đến nơi, sáu người kia đã an vị trên bàn ăn hết òi. Chỉ còn chờ cặp ” oan gia ” này mà thôi

- “Nhân vật chính ” đến rồi kìa ! - Matt hất mặt về phía Mike và Rannie nói

- Sao lúc nào cũng là hai người hết vậy? Chắc kiếp trước hai người thiếu nợ nhau quá ! - Danson lên tiếng than vãn

- Đúng ! Đúng ! Ông xă nói đúng ghê ! - Nana bè theo - kiếp trước trả chưa hết nên kiếp này phải trả tiếp đó!

Nana vừa dứt câu . Cô nàng đã nhận ngay hai cái nhìn giết người từ Rannie và Mike làm cô im bật. Nana quay sang Danson nói lảng :

- Ông xă ! Anh ăn gì nà ?

- Em ăn gì thì anh ăn đó hihihhi !

Hai người ngồi đó cứ ” anh anh , em em ” làm cả đám sồn cả tóc gáy. Joseph quay qua nói với Ariel với giọng giễu cợt:

- Bà xă ! Xem ra chúng ta cần phải phần đấu lên rất nhiều mới đuổi kịp họ đó !

- Hahahahaha

Sau câu nói của Joseph là một tràng cười. Ai nấy đều cười lăn cười bò ra , chỉ có hai vợ chồng Danson thì què một cục.Nhưng cũng may, lúc đó anh bồi bàn đến kịp thời để cứu vớt cho anh trước một bàn thua trông thấy:

- Xin hỏi quý vị muốn dùng gì?

24. Chương 24

- À ! CHo chúng tôi.....

- Còn tôi là.....

Cả đám cứ thi nhau kêu đồ ăn một cách khí thế vô cùng. Nhưng họ đâu biết rằng bầu trời bên ngoài mây xám đang giăng phủ ...

Thức ăn được đem ra chắt cả bàn. Nào là gà quay , nào là gan ngỗng,.....cả đồ thức ăn đủ màu sắc kích thích vị giác của mọi người. Tám người , mười sáu con mắt dán chặt vào đó và chuẩn bị.....thủ tiêu nó đi . Nhưng....ông trời dường như còn muốn trêu chọc họ hay sao mà.....

- KHÁCH SẠN CÁC NGƯỜI LÀM ĂN CÁI KIỂU GÌ VẬY HẢ? CÓ MỘT ĐỨA CON NÍT MÀ CŨNG TRÔNG KO XONG ?

Tiếng hét vang dội làm thu hút ánh mắt của tất cả mọi người và trong đó cũng có mí anh chị nhà ta (chùm nhiều chuyện muh). Cả đám đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác

- Người ta thường nói ” trời đánh còn tránh bữa ăn ” vậy mà....

Mike mặt mày như bánh bao chiều nói với giọng ỉu xiu. Bụng cả đám đang mạnh bạo ” biểu tình ” vậy mà.....thức ăn ngon dừng tới miệng mà ko tài nào ăn được. Đúng là trêu người mà!

Tám người ngừng dao nĩa để ” xem xét sự tình ”. Một người đàn ông người Nhật tuổi cũng ngoài năm mươi mặt mày hầm hầm đứng quát cô nhân viên trong khách sạn

- Tôi đã nói tôi bận đi họp ko có thời gian chăm sóc con gái tôi. Các người đã mạnh miệng nói là sẽ trông nom nó dùm tôi . Vậy giờ nó ở đâu hả?

- Tôi.....tôi.....thật..xin lỗi ngài - cô nhân viên chỉ biết đứng nói có một câu xin lỗi mà thôi.

- Tôi ko cần biết! Tôi đã giao con gái tôi cho các người giữ hộ vậy mà các người để con bé đi mất . Đó là lỗi của khách sạn các người. Bằng mọi giá phải tìm ra nó cho tôi. Nếu ko.....đừng trách tôi làm lớn chuyện này ra ! - ông ta tức tối quát mà ko biết rằng những lời ông nói nãy giờ cô nhân viên chẳng hiểu gì cả (người ta chỉ biết có tiếng Anh thui muh)

- Nè ! Ông ta nói cái gì vậy? - cô nhân viên liếc mắt nhìn mấy người bạn mình thầm hỏi

Từ xa, ông giám đốc ba giờ bốn cẳng chạy thực mạng đến. Ông ta thở hổn hển nói . Nhưng ko phải bằng tiếng Nhật mà là tiếng Anh(hixhixhix đúng là ông nói gà ông nói vịt mà)

- Chúng tôi thành.....thành thật xin lỗi ông. Nhưngtôi nghĩ chuyện này nếu đổ lỗi cho nhân viên chúng tôi ko thì hình như ko công bằng cho lắm!

- Ông ta đang nói cái gì thế? - ông khách người Nhật bực mình hỏi

- Nhân viên chúng tôi cũng ko muốn có chuyện này xảy ra đâu! Còn về cô bé ! Chúng tôi thật ko nghĩ cô bé trốn đi ra ngoài - ông GD vẫn nói thiên thu bất tận mà ko biết ông khách người Nhật chẳng hiểu gì cả

- TRỜI OI ! CÓ AI CÓ THỂ PHIÊN DỊCH DÙM TÔI KO? CHẴNG LẼ NGUYÊN CÁI KHÁCH SẠN NÀY KO MỘT AI BIẾT TIẾNG NHẬT HAY SAO?

Ông ta điên tiết lên quát. Một phần vì mất con đã làm máu ông ta dồn lên tim rồi. Bây giờ lại thêm bất đồng ngôn ngữ nữa hỏi ko phát khùng lên mới lạ

Còn mấy anh chị nhà ta ngồi đó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Họ cười đến chảy nước mắt, đau cả bụng mà cũng ko nín nổi

- hahaha...hixhixhixhix trời ơi...hixhixhix mắc cười quá chịu ko nổi - Matt vừa ôm bụng cười vừa dùng tay đập đập bàn

- Hí hí hí hí.....đúng là lần này....hixhixhix...ông GD của chúng ta phải đau đầu đây....hahahaha. Đúng là chuyện vui về ngôn ngữ thứ hai trong ngày mà - Danson cũng ôm bụng cười ha hả nhìn Mike

- Các anh nín đi có được ko? Người ta mất con đã buồn lắm rồi còn gặp các anh nữa- Joe nhăn mặt nhìn Matt nói - Hí hí hí tại anh mắc quá....nhìn ko được mà...hahahaha

- Các anh mau coi để giúp người ta đi ! Nếu ko danh dự của khách sạn sẽ tan thành mây khói đó - Ariel lên tiếng dọa

Nhưng quả thật, lời hù dọa này có công hiệu ghê gớm. Chưa đầy ba giây, các anh chàng ” siêu quậy” nhà ta đã trở lại về nghiêm chỉnh. Họ nhìn nhau rồi nói:

- Nếu lần này ko phải vì khách sạn thì còn lâu mới nhún mũi vào mấy cái vụ phiên toái này! - Matt nói

- Đi thôi ! - Danson nói rồi đi thẳng đến chỗ ông khách người Nhật

Xem ra, màn hay đang chờ đợi các anh chị đang từ từ đến gần rồi đấy!!

Không khí trong phòng ăn bây giờ nóng hừng hực như lo luyện đơn của Thái Thượng lão quân. Mọi người đều sút mồ hôi hạn thì.....

- Ông yên tâm đi ! KHách sạn chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này !

Danson từ từ đi lại nói với ông khách bằng một thái độ hết sức tự tin. Tất cả những người ngồi trong phòng ăn đều trở mắt nhìn anh . Ông giám đốc nhìn Danson với đôi mắt lấp lánh. Danson đứng trước mặt ông khách người Nhật cao giọng nói:

- Ông hãy cho chúng tôi hai mươi bốn tiếng. Nhất định chúng tôi sẽ tìm được con gái của ông cho ông. (đang nói bằng tiếng Nhật hẳn hoi nhá)

- Còn nếu ko tìm được thì sao? - ông khách tỏ vẻ ko tin nhướn mắt hỏi

- Nếu ko tìm được thì tùy ông quyết định. Muốn báo cảnh sát hay muốn kiện khách sạn chúng tôi, tôi đều ko có ý kiến - anh tiếp tục đều đều giọng nói

Ông khách thật sự lúng túng trước thái độ quá tự tin và chắc chắn của Danson. Ông ta nhìn anh từ đầu đến chân xem chừng như đoán tuổi tác của anh. Một chàng trai chừng hai mươi mấy tuổi ,mặt búng ra sữa như anh lại dám lấy danh dự của cả khách sạn ra mà đánh cuộc trong trò chơi này. Quả là có bản lĩnh vô cùng. Nhưng ...điều ông ta thắc mắc nhất là.....

- Anh là ai mà dám khẳng định như thế?

- Lấy tư cách là chủ nhân của khách sạn mà hứa với ông. Như thế đã được chưa?

Matt từ đâu đến đáp thay cho Danson.Và đi theo anh là một đội quân hùng hậu , tập hợp toàn những tay lăm mư nhiều kè (hèm nói chắc mí bạn cũng biết ai ời).

Trước uy thế của các anh, ông khách người Nhật khó tính kia có phần dịu giọng và bình tĩnh lại một chút. Ông ta nhìn Danson bằng một đôi mắt thách thức nói:

- Được ! Tôi cho các người hai mươi bốn tiếng . Nếu sau hai mươi bốn tiếng mà ko tìm ra con gái tôi thì.....khách sạn các người chuẩn bị ra hầu tòa đi !

- Cám ơn ngài !

Danson mỉm cười nói. Rồi quay sang ông giám đốc bảo:

- Hãy mang sơ đồ của khách sạn đến đây ngay!

Ông giám đốc lại ba chân bốn cẳng chạy đi mà hèm dám hó hé tiếng nào. Còn Nana và ba cô nàng kia nãy giờ đang há hốc mồm ra nhìn Danson bằng đôi mắt ngưỡng mộ. Nana bay lại ôm anh nói:

- Wow ! Ông xã của em giỏi thiệt nha! Em thật sự tự hào về anh !!!

Nana nói mà ánh mắt vẫn ko dấu nổi sự ngưỡng mộ ông xã của mình. Nhưng.....ko phải chỉ có mình Nana ko đâu. Mà hình như tất cả các cô gái có mặt ở đây đều nhìn Danson bằng ánh mắt lấp lánh như sao trời. Các cô nàng thay phiên nhau suýt xoa:

- Ở đâu mà có người vừa đẹp trai vừa tài giỏi vậy nè trời? - Còn là một ” thiếu gia ” chính hiệu nữa kìa ! - một cô nói với giọng sùng bái - nếu anh ta mà chấm trúng tôi. Tôi sẵn sàng đá đít thằng bồ của tôi mà đi theo anh ta đó!

- Thôi đi bà ! Tỉnh dùm tôi đi ! Ko thấy người ta đã có một cô vợ xinh như tiên rồi hay sao? Bà còn khuya mới lọt vào mắt xanh của hoàng tử á ! - cô bạn kia gõ cái cốc vào đầu nhỏ bạn mình nói

Cuộc nói chuyện của các cô nàng đều lọt vào tai của Danson và mấy người kia. Nhưng anh chỉ cười mà ko nói gì cả. Nana cũng chẳng tỏ thái độ ghen tức. Vì cô biết , trong lòng của anh chỉ có mình cô mà thôi . Nên ghen làm gì ệt! Nhất là “lời nói gió thoảng” mà.

Matt nghiêm giọng nhìn mọi người nói:

- Thôi ! Đừng tào lao nữa ! Mau bắt tay vào công việc thôi. CHÚNG ta chỉ có 24 tiếng thôi đó!

Vậy mà cả đám bắt đầu chụm đầu lại bàn thảo kế hoạch ” tìm trẻ lạc” . Mà người bày mưu lược ko ai khác đó chính là....Joseph , một thiên tài với IQ200. Được xem là đầu não của cả bọn. ANh chàng bắt đầu nói thao thao bất tuyệt đáng cứ y như một nhà ” chỉ huy” thứ thiệt.

- Khách sạn có hơn 20 tầng.Khoảng một ngàn phòng nếu đi tìm từng chỗ thì ko có thời gian . Với lại dù có thời gian chúng ta cũng ko có sức!

- Nhảm nhí ! AI mà chẳng biết chuyện đó - nguyên đám đồng thanh nói (trừ Ariel) làm Joseph quê quá xá .

Anh khê lườm mọi người rồi nói tiếp

- Biết thì tốt .Vì vậy mà chúng ta phải chia thành sáu ngã chính để tìm. Trong sơ đồ cho thấy, phòng cô bé ở nằm ở tầng thứ sáu. Do mỗi tầng đều có gắn ít nhất là bốn camera. Nên, MAtt và Joe sẽ đến phòng máy để xem lại đoạn băng ghi hình. Có lẽ cô bé rời khỏi phòng sau khi ba mình đi ko lâu nên chắc là lúc 6h45. Còn Danson và Nana sẽ đến những nơi như công viên hay khu vui chơi gì đó để tìm. Vì con nít thì rất thích mấy nơi đó. Theo như tôi biết thì gần đây nhất có một công viên giải trí. Hai người hãy đến đó đi! Tôi và Ariel sẽ đến khu chợ đêm để tìm. Hy vọng là tìm ra cô bé!

- Vậy còn tao và Rannie thì sao? - Mike hỏi

- Công việc của hai người là ở lại khách sạn mà thu thập tin tức. Thử hỏi xem có ai trông thấy ko. Hông chừng lại có manh mối đó.- Joseph nói

- UHm - cả hai cùng gật đầu

- Di động của mọi người phải được mở 24/24 nhá ! Có tin tức gì thì phải gọi điện báo ngay , Ok? Bây giờ thì bắt đầu thôi!

Nói xong, mọi người giải tán đi thi hành nhiệm vụ được giao. Cả đám tìm kiếm khắp nơi như mấy người điên. Lòng ai nấy đều nóng như lửa đốt. Hai mươi bốn tiếng, họ chỉ có hai mươi bốn tiếng thôi. Liệu có kịp ko hả?

Joseph và Ariel đến khu chợ trời để tìm. Nhưng hum nay là một ngày đặc biệt nên ở đây rất đông người . Cả hai vừa đi vừa ngó tứ bề. Hễ gặp ai anh và Ariel cũng nín lại để hỏi. Trông cả hai mồ hôi đầm đìa vừa chạy tán loạn trong khu chợ với điệu bộ hốt ha hốt hải trông như hai người điên. Và thật họ cũng gần như muốn phát điên lên đây.Vì tìm mãi mà chẳng co chut manh mối nào cả. Hỏi ko bực mới lạ?

Ông trời dường như muốn trêu ngươi hai người hay sao mà khiến khu chợ mỗi lúc mỗi đông khách. Người chen lấn, người xô đẩy nhau. Xung quanh toàn người với người .Nội hít hơi người ko cũng đủ choáng rồi! Bổng.....

- Joseph..... Joseph....anh ở đâu vậy hả?

Ariel bị chen lấn ,xô đẩy nên đã vượt ra khỏi tay Joseph. Quanh cô giờ đây toàn là người xa lạ . CÔ tìm quanh quất mà chẳng thấy Joseph đâu. Mắt Ariel bắt đầu chuyển sang màu tái xanh. Trống ngực của cô cũng đập nhanh hơn

- Trời ơi ! Chỗ này là chỗ nào vậy nè? - Ariel thầm nói - Joe anh ở đâu vậy hả???????? Ariel kêu lớn tên anh. NHưng.....dường như mọi sự cố gắng của cô đều vô ích. Nơi này quá ồn ào. CHo dù cô có la khản cả cổ cũng chẳng ăn nhập vào đâu.

Mắt Ariel giờ đây đã hiện lên nét hoang mang, sợ hãi. Cô có cảm giác như mình là một con cá nhỏ đang bơi giữa một đại dương mênh mông đầy hiểm nguy. Chỉ nghĩ đến đó thôi, Ariel đã thoáng rùng mình rồi.....

Chợt, trong đầu Ariel như lóe lên một tia sáng. Cô mau mau móc điện thoại ra bấm gọi cho Joseph. Nhưng.....chiếc dế yêu của cô như đang trêu cô hay sao mà nó lại hết pin ngay lúc cấp bách như thế này. Mọi hy vọng vừa mới lóe lên bây giờ lại vụt tắt thành đồng tro tàn.

- Ko được ! Cứ thế này thì ko ổn chút nào rồi. Chắc Joseph lo lắng lắm. Có khi anh ấy đang phát hoảng lên đây. Mình phải chủ động đi tìm mới được, đứng mãi chỗ này cũng bằng thừa.

Nghĩ là làm, Ariel vừa đi vừa ngó dáo dít tìm Joseph. Cứ hễ gặp người nào hao hao giống anh ,Ariel đều mừng rỡ chạy đến hỏi. Nhưng đáp lại cho cô là một sự nhầm lẫn đáng buồn. Còn ko là những cái nhìn đầy thông cảm. Đối với Ariel ,cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và chơi vơi như lúc này. Ở nhà, mọi thứ đều có người lo cho cô. Đến khi ra ngoài thì có Joseph đi cùng cô, bảo vệ cho . Nên Ariel chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình phải lâm vào hoàn cảnh gở khóc gở cười này.

Phía trước, phía trước hình như là.....là Joseph thì phải. Mắt Ariel lại cháy lên tia hy vọng. Ko nghĩ ngợi nhiều, Ariel chạy nhanh đến trước,chụp lấy cánh tay người con trai ấy và.....

- Joseph!!!!!!!!!!!!!!

Người con trai bất ngờ bị Ariel chụp tay cũng kinh ngạc ko kém. Anh ta nhìn Ariel trân trân ko biết nói sao thì đã nghe Ariel tiếp.....

- Joseph !!! Em sợ quá !!!Nãy giờ em tìm anh khắp nơi!

Nói đoạn, Ariel ôm chầm lấy người con trai mà bị cô gọi là Joe. Mà Ariel ko hay rằng mình đã.....Chàng trai kia hết đi từ ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác. Nhưng vì là một người thông minh nên anh có thể hiểu được việc gì đã xảy ra cho cô gái bé nhỏ đang ôm chầm lấy anh đây. Trong vòng tay, anh có thể cảm nhận thân thể bé nhỏ ấy đang run lên bần bật vì sợ.

Đám bạn đi cùng anh chàng " Joseph " ấy trở mắt ra nhìn. Cả đám đứng như trời trồng,mãi một lúc mới có thằng lên tiếng hỏi:

- Vanness mày quen cô gái này à?

Giọng anh chàng người Pháp hỏi làm Ariel giật mình. Cô hoảng hồn ngẩn phất lên nhìn. Trời ơi.....thì ra nãy giờ cô đang ôm lấy một người con trai xa lạ mà cô cứ ngỡ là Joe. Vì ban nãy do quá mừng nên cô ko còn tâm trí nào mà nhìn mặt .Bây giờ....cô chỉ muốn chết đi cho xong. Mắt mặt quá trời ! Ariel ước gì mặt đất giờ có một cái lỗ nhất định cô sẽ chui xuống đó ngay lập tức mà ko cần suy nghĩ.

- Sorry ! Tui.....tui ko cố ý đâu...tui...chỉ nhìn nhầm anh với bạn tui thôi. Xin anh đừng hiểu lầm

Ariel cuống quýt cuối đầu xin lỗi bằng một tràng tiếng Pháp. Vì cô cứ nghĩ anh chàng đứng đối diện cô là người Pháp. Nhìn khuôn mặt đỏ như trái cà chua và vẻ lúng túng cộng thêm lời thanh minh vụng về của Ariel làm Vanness ko nhịn được cười . Anh nhìn cô nói vui vẻ:

- Ko sao đâu ! Tôi cũng là người Hoa như cô thôi. Tôi cũng ko để tâm chuyện lúc nãy đâu. Đừng lo!

Ariel thật sự bất ngờ. Ko ngờ giữa nơi đất khách này mà lại gặp đồng hương thì còn gì bằng. Cô vui vẻ nói mà quên mất chuyện ban nãy

- Thật sao? May quá ở đây mà gặp đồng hương!!!! hihihhi

- Hình như cô bị lạc phải ko?

Vanness nhìn cô hỏi. Nhắc đến chuyện này, Ariel lại buồn. Cô đang rất mong sự có mặt của Joseph đây. Ko biết anh ấy giờ này ra sao nữa.

Tình ý, Vanness đề nghị nhưng mắt vẫn ko rời khỏi khuôn mặt khả ái của Ariel:

- Tôi có thể giúp gì cho cô ko? - Tôi.....tôi có thể mượn điện thoại của anh được ko? - Ariel e dè hỏi

- đương nhiên là được rồi !

Nói rồi, anh nhanh chóng móc điện thoại đưa cho Ariel mượn. Cô nàng mừng hóm như bắt được vàng. Ariel vội vã bấm ngay số của Joseph..

Lại nói về Joseph khi hay bị lạc mất Ariel. Anh thiếu điều muốn phát điên lên. Trong lòng anh nóng như lửa đốt. Joseph thầm cầu trời khấn phật cho Ariel được bình an vô sự. Suốt cả tiếng đồng hồ, anh chạy ngược chạy xuôi đi tìm cô. Chưa bao giờ Joseph cảm thấy bất lực như vậy.....anh gục đầu xuống hỏi:

- Ariel ơi ! Em đang ở đâu hãy cho anh biết đi ! Em đừng xảy ra chuyện gì nhé !

Đang lúc tuyệt vọng nhất thì chuông điện thoại anh chợt reng lên. Joseph thấy một số rất lạ làm anh phân vân nhưng cuối cùng Joseph cũng bắt máy lên nhưng nói với giọng ko được vui cho lắm mà pha chút bức bối

- Alo !

- Joseph là em đây !

Nhận ra bên đầu dây kia là Ariel, Joseph mừng hóm . Anh quýnh quýnh hỏi:

- Này giờ em đi đâu vậy? Em có biết anh lo cho em cỡ nào ko? Giờ em đang ở đâu?

- Em ổn rồi. Giờ em đang ở quảng trường Tự do gần bồn phun nước đó. ANh tới ngay nhé !

- Em ở yên đó ko được đi đâu , anh tới liền

Nói xong, Joseph cúp máy , ba chân bốn cẳng chạy về phía quảng trường mà lòng nóng ruột muốn chết. Anh muốn thấy mặt Ariel ngay lập tức. Xem cô thật sự bình an thì anh mới an tâm

Joseph đến nơi thì thấy Ariel đang đứng ngóng lên ngóng xuống. Chắc có lẽ cô nàng đang chờ anh đây. Vừa nhắc thấy bóng của Joseph, Ariel đã ba giò bốn cẳng bay lại ôm chầm lấy anh . Ôm thấy chặt, chặt đến nỗi cả hai đều có thể nghe thấy nhịp tim của nhau. Những giọt nước mắt của Ariel cũng bắt đầu rơi trên đôi gò má hồng hồng của cô. Giọt nước mắt nóng bỏng của tình yêu , của sự sum họp , rơi xuống làm ướt bả vai của Joseph. Hành động tự phát của Ariel làm Joseph bất ngờ vô cùng. Vì hình như chưa bao giờ cô chủ động ôm anh chặt như thế, nhất là ở chỗ đông người như vậy. Phải nói đây chẳng giống bản tính của Ariel thường ngày tí nào. Nhưng Joseph lại thấy hạnh phúc vô cùng.

- Ariel Mọi người đang nhìn hai chúng ta kìa !

Joseph thì thầm bên tai Ariel, làm cô giật mình buông anh ra. Cô rảo mắt nhìn xung quanh. Quả thật, hàng chục cặp mắt đang đổ dồn về phía hai " nhân vật " chính đây. Nhưng điều làm Ariel ngỡ ngàng hơn đó chính là ánh mắt đăm đăm của Vanness đang nhìn cô. Trong cái nhìn đó làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Nó như dò hỏi và nửa như soi mói. Ariel lập tức lảng nhanh cái ánh mắt đó. Để chữa thẹn, Ariel nắm tay Joseph đến chỗ Vanness vui vẻ nói:

- Joseph ! Đây là người đã giúp em đấy ! Cũng may là anh ấy cho em mượn điện thoại gọi cho anh . Nếu ko em cũng chẳng biết phải làm sao nữa

- Tôi là Joseph .Cám ơn anh đã giúp Ariel ! Cô ấy lúc nào cũng hậu đậu như vậy đấy. Chắc cô ấy đã mang lại phiền phức cho anh rồi phải ko?

Joseph cười cười bắt tay Vanness. Nhưng trong cái mắt tay ấy cũng ngầm ý bảo " cô ấy đã là hoa cỏ chủ rồi " và cũng muốn thăm dò chàng trai đối diện mình. Chẳng hiểu sao, vừa mới gặp mặt nhau, Joseph lại ko có thiện cảm với Vanness . Nhất khi anh bắt gặp cái nhìn bất thường của Van đối với Ariel.

Vanness cũng có vẻ gì đâu. Anh chàng cũng tự tin đưa tay ra bắt lấy tay Joe. Anh siết tay Joe thật chặt như muốn thách thức.

- Tôi Là Vanness ! Chuyện làm phiền thì ko có đâu vì Ariel rất đáng yêu. Mà giúp phụ nữ là nghĩa vụ cánh mày râu như chúng ta đây cần làm có đúng ko?

Nói rồi, cả anh và Joseph nhìn nhau cười với vẻ thách thức lẫn nhau. Cái xiết tay mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Bốn mắt kinh nhau gần như xẹt lửa. Vanness quả là cũng chẳng ưa gì Joseph. Chẳng hiểu sao anh lại ghét cái bản

25. Chương 25

mặt tự tin, có phần khinh khỉnh của Joseph đến vậy. Nhất là khi thấy Ariel có những cử chỉ thân mật với Joseph. Điều đó làm anh cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Hai chàng trai của chúng ta cứ thế mà đứng kinh nhau mà miệng thì vẫn cười, thế mới là đáng sợ. Chỉ có tội Ariel. CÔ nàng chẳng biết gì cả. Cô giương đôi mắt ngây thơ chết người của mình nhìn hai anh rồi cô lại phang một câu:

- Hai anh sao lại nhìn nhau đắm đuối thế? Bộ cả hai có chuyện gì muốn nói riêng với nhau sao?

- À ko ! Tại anh thấy Vanness hơi quen quen nên mới nhìn cho kỹ vậy mà

Joseph đã nhanh chóng xua tan sự nghi ngờ của Ariel bằng một câu trả lời rất hợp tình hợp lý. Joseph ko muốn dằng dằng lâu, anh quay sang Ariel nói:

- Mình về thôi Ariel ! Chúng ta còn có " nhiệm vụ " cần phải làm đó

- Uhm ! Bye bye Vanness có duyên gặp lại!

Joseph và Ariel chia tay Vanness. Dù cả hai đã đi một đoạn khá xa nhưnghọ vẫn cảm thấy dường như ánh mắt của Vanness vẫn đang dõi theo.

Còn Vanness khẽ nhếch mép cười thầm nói:

- Yên tâm chúng ta nhất định sẽ gặp lại, con mèo con dễ thương ạ!

Nói xong, anh cũng cùng nhóm bạn mình đi về. Cuộc gặp gỡ định mệnh này hứa hẹn sau này sẽ có nhiều chuyện phiền phức đến cho Joseph và Ariel lắm đây. Nhưng chỉ cần cả hai đồng tâm thì chắc chắn sẽ vượt qua được thôi. Cũng như người ta đã có câu " Hai người yêu nhau ko chỉ nhìn nhau, mà là cả hai phải cùng nhìn về một phía "

Khi hai vợ chồng Joseph về khách sạn thì thấy một đám lỗ nhố kia đang ngồi ở đại sảnh chờ mình . Nhưng điều đáng nói ở đây là mặt mày người nào người nấy như " chết chưa chôn " vậy á ! Joseph đi tới mỉm cười hỏi:

- Sao hả? Chưa tìm được con bé hả?

- Tìm được rồi ! - Nana đáp với giọng buồn hiu - nhưng mà.....

- Thật sao? Tìm thấy rồi hả? Hay quá rồi. Mà tìm ở đâu ra vậy? - Ariel nói mà ko ko nổi vẻ vui mừng

- Con bé trốn đi chơi vòng vòng rồi mệt quá nó tự trở về phòng . Mà con bé lại nằm lăn ra ngủ , ko thèm nói với ai tiếng nào. Cửa phòng con bé cũng khóa nốt. Danson thấy nghi ngờ nên mới đến xem, thấy cửa khóa mà trong phòng máy lạnh đang được mở nên mới tìm người đến mở khóa. Thì thấy con bé nằm ngủ chèo queo - Nana nói một hơi

- Vậy tốt quá rồi ! làm chúng tôi tìm muốn chết - Ariel hí hửng nói

- Ủa mà Mike và Rannie đâu sao ko thấy? - Joseph đảo một lượt hỏi

Nghe đến hai cái tên này, ai nấy đều xụ mặt xuống, lắc đầu mà ko nói. Ko biết chuyện gì đã xảy ra cho hai người này nhỉ???

- Mike và Rannie thế nào?

Ko hẹn mà cả Joseph và Ariel cũng lúc hỏi. Nhưng về mặt thì cực ngố. Cả đám nhìn hai người mà lắc đầu lia lịa. Mỗi một lúc sau Matt mới bùi ngùi nói:

- Lúc mọi người tìm được cô bé cũng là lúc phát hiện ra Mike và Rannie bị.....mất tích. Đã hai tiếng rồi mà vẫn chưa tìm được họ.....bọn anh....

Nói tới đây, Matt im bặt ko nói nữa. Còn mặt Ariel bây giờ xanh ngắt như tàu lá chuối. Đôi mắt mở to đến mức ko thể mở to hơn được nữa. Năm phút....mười phút đứng bất động, cô và Joseph đồng thanh la lên:

- CÁI GÌ? MẤT TÍCH? TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY? Tiếng hét kinh hoàng của hai vợ chồng Joseph làm cả khách sạn bị chấn động. Mọi người đều đứng sững nhìn hai anh chị.

- PHẢI ! ĐÃ BỊ MẤT TÍCH. CÒN TẠI SAO THÌ CÓ TRỜI MỚI BIẾT.

Bốn cái miệng của Matt, Joe, Danson và Nana cũng chẳng vừa. Tiếng hét của bốn người đáp trả còn to gấp hai lần tiếng hét ban nãy. Lần này thì tất cả mọi người đều phải ôm tai muh phát cờ trắng đầu hàng.

- Trời ơi ! Chuyện gì xảy ra vậy nè ? - Ariel vừa nói vừa chỉ

Cả đám theo hướng chỉ tay của Ariel mà nhìn thì thấy một cảnh tượng hải hùng xảy ra. Mọi người đang vội vàng ôm quần áo, đồ đạc chạy biến về phòng. Chưa đầy ba giây, cả cái đại sảnh vắng hoe chẳng còn bóng ma nào.

Joseph kéo Ariel ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu ngao ngán nói:

- Vụ này mới giải quyết xong lại tới vụ khác!

-

- Mọi người đã tìm kỹ hết chưa? - Joseph hỏi với giọng mệt mỏi

- Rồi - cả đám tiu nghỉu nói

- Vậy đi ! Chúng ta chia nhau ra tìm một lần nữa đi ! Lần này phải tìm kỹ những nơi đáng nghi. Nhất là những nơi mà ít người lui tới. Nếu đến sáng mà vẫn chưa tìm ra thì báo cảnh sát - Joseph phân công

- Uhm !

Sáu người nhất trí rồi sau đó chia nhau ra đi tìm. Mặc khác, Mike và Rannie thì đang bị dồn vào một nơi ” tiến cũng ko được mà lui cũng ko xong”

Do ban nãy lo tìm kiếm quá hăng say nên cả hai vô tình đã đi vào hầm rượu. Nhưng người canh kho đã vô tình khóa trái cửa lại nên dù có cánh thì hai anh chị nhà ta cũng chẳng thể bay ra được.

Sau một hồi tranh cãi kịch liệt, người này đổ lỗi người kia bây giờ cả hai đều như tướng bại trận. Họ mệt mỏi ngồi phịch luôn xuống đất mà ko hề hay rằng, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng giảm.

Môi răng của Rannie đánh vào nhau lập cập . Ấy thế mà cô nàng vẫn ham nói:

- Sao..sao...lạnh dữ vậy nè ?

Đưa mắt nhìn sang Mike cô thấy anh cũng có hơn gì cô đâu. Nhưng được cái, do anh là đàn ông nên sức đề kháng mạnh hơn . Vì thế chưa đến nỗi môi răng va nhau lập cập như Rannie.

Mặc dù lạnh thật, nhưng khi nghe ” vợ ỉu ” của anh rên rỉ tự nhiên Mike cảm thấy xót vô cùng. Anh lúi húi cởi chiếc áo khoác ngoài duy nhất của mình ra và khoát lên người Rannie.

- Anh... làm gì thế ? Bộbộ điên sao? Anh đưa cho tôi còn....còn anh tính sao?

- Tôi...tôi ko sao! - anh nở nụ cười méo mó với Rannie - Dù sao tôi cũng là..là nam nhi. Nên...nên chịu lạnh cũng...cũng tốt hơn !

Nhìn Mike giờ chỉ còn có cái áo trong mỏng manh, đã vậy mà còn là loại áo thun ba lỗ nữa chứ , làm lộ hai bắp tay rắn chắc của anh nhưng giờ đây, nó đã lạng ngắt và tê cứng mất tiêu ời. Rannie lim dim đôi mắt nhìn anh mà tội nghiệp

” Sao cái tên này hôm nay lại hiền thế ? Nhưng.....nhìn mặt anh ta tội quá chừng ! Hay là.....”

- Xích lại đây đi!

Rannie thổ thổ nói. Còn Mike thì ngạc nhiên nhìn cô. Vì chưa bao giờ Rannie nói chuyện với anh bằng cái giọng ngọt ngào đó cả, lúc nào cũng cãi với cãi. Hôm nay, nghe được một câu tốt lành từ miệng cô làm Mike vui quá chừng.

Anh chàng cố gắng lê cái thân đến gần chỗ Rannie đang ngồi. Bất ngờ....cô choàng một nửa chiếc áo khoát đó sang người anh. Rồi nhỏ nhẹ nói mà đôi mắt mở ko muốn lên, cái đầu cô dựa hẳn vào bờ vai của Mike: - Như vậy thì cả hai sẽ ko bị lạnh nữa!

Đột nhiên, Mike nghe trái tim mình đập thành thịch. Một thứ cảm giác ấm áp len lỏi vào trong tâm hồn của anh cũng như của Rannie. Mike dựa đầu mình vào đầu Rannie và.....hôn nhẹ lên trán của cô. Bất giác, cả hai cùng nở một nụ cười trên khóe môi. Có lẽ, mùa xuân thật sự đã đến với họ rồi

Lại nói về mọi người. Họ đang chạy tứ tung tìm hỏi thăm tung tích của Mike và Rannie. Gặp ai họ cũng níu lại hỏi thăm. Đã một tiếng rưỡi rồi mà vẫn ko có hơi hám gì cả. Mọi người đói vừa mệ nhưng chẳng ai dám ngừng nghỉ. Họ gần như muốn lật tung tất cả mọi góc ngách trong khách sạn. Nhưng lại có một nơi mà chẳng ai để ý tới.

Matt thở hồng hộc, tay chống đầu gối còn miệng thì lẩm bẩm :

- Cái thằng chết tiệt này ko biết bốc hơi đi đâu nữa ! Mà mà về tao ko bám mà ra cho hả cơn giận này thì tao ko phải là Matt nữa !

Rồi anh liếc mắt sang nhìn bà xã yêu dấu của mình mà thâm tiếc hùi hụi

" Hixhixhixhix còn đâu là tuần trăng mật của người ta chứ ! Với lại...với lại đêm tân hôn ngọt ngào của...của người ta nữa. Tên Mike này đúng là hại anh em muh "

Hình như ko phải chỉ có một mình Matt nghĩ vậy đâu mà tất cả ba anh đều thầm rửa thềng bạn quý hoá của mình. Còn đứng nửa tiếng nữa thôi. Nửa tiếng nữa nếu ko tìm ra hai người họ thì buột lòng báo cảnh sát thôi.

- Sao hả? Tìm thấy chưa?

Danson, Nana chạy đến hỏi. Nhưng.....họ chỉ nhận được cái lắc đầu chán nản . Họ người gục đầu xuống , vẻ mặt bơ phờ , đáng đi thất thiếu thấy mà tội.

Còn Joseph và Ariel thì sao? Joseph thấy có điều gì đó bất ổn nên đã kéo Ariel đến một nơi để kiểm tra lại. Nơi đó chính là phòng quan sát. Anh đã bảo nhân viên cho quay lại đoạn băng cách đây hai tiếng kể từ khi Mike và Rannie mất tích. Chợt.....

- Khoan đã ! Ngừng lại đoạn này dùm ! - Josepg đột ngột la lên

Đoạn băng được cho đứng lại vào thời điểm mà Joseph yêu cầu. Anh và Ariel dán mắt vào màn hình mà xem. TRong băng, có một nam một nữ đang đi vào khu vực cấm.

- Đó là Mike và Rannie mà ! - Ariel vừa kinh ngạc vừa vui mừng kéo tay chồng nói

- Anh có biết đó là đâu ko? - Joseph hỏi người nhân viên trong phòng máy

- À ! Đó là hầm rượu. Nhưng mà nếu.....- nói tới đây anh ta ko nói nữa

- Nhưng mà cái gì ? - cả hai vợ chồng Joseph cùng đồng thanh hỏi

- Nhưng nếu bạn của hai người ở đó thì hai người mau đi cứu đi. Vì muốn bảo vệ rượu ko bị hư nên nhiệt độ trong hầm rượu sẽ càng giảm dần. Nên hai người phải.....

Joseph và Ariel nhìn nhau hãi hùng. Anh cùng vợ ba giờ bốn căng chạy đi như tên lửa. Mà tay thì cầm mò chiếc điện thoại trong túi quần ra mà bấm số ấy người kia.

- Matt ! Anh cùng mọi người mau tới hầm rượu đi. Nhanh lên !!! - anh nói như hét vào điện thoại rồi cúp máy cái rụp

Năm phút sau, mọi người đã đứng trước cửa hầm rượu. Matt cho người mở hầm ra thì thấy.....Mike và Rannie đang ở trong đó.

Hai anh chị đang ở tư thế hết sức là " tình củm " . Họ ôm nhau nằm dài xuống dưới đất, mình co ro lại vì lạnh. Khuôn mặt thì tái mét. Trên đầu thì lốm đốm tuyết trắng . Nhìn y hệt như hai người đang ở Nhật Bản trượt tuyết mới về vậy.

Cả bọn hoảng hồn chạy lại phụ nhau đỡ hai anh chị lên. Họ anh người Mike và Rannie nhưng.....đường như ko có phản ứng gì cả. Matt và Danson tức tốc bế xốc hai người về phòng. Họ gọi cả chục bác sĩ đến khám .

TRong phòng bây giờ nhộn nhịp còn hơn là cái chợ. Ai nấy đều đứng ngồi ko yên. - Ko biết Rannie có sao ko nữa ? - Nana đi qua đ lại lăm bắm

- Hy vọng là ko sao. Họ ở trong đó lâu quá chắc chịu nhiều khổ sở rồi ! - Joe cũng lo lắng ko kém

- Trời ơi ! Hai người làm ơn đừng có đi qua đi lại , cũng đừng có nói diêm gở nữa có được ko? Họ ko sao đâu ! - Danson muốn điên cái đầu

Đúng lúc đó thì mí ông bác sĩ từ trong phòng riêng của hai người đi ra. Cả đám bổ nhào tới hỏi:

- Họ sao rồi bác sĩ ? - Joseph hỏi

- Ko sao ! Chỉ là chịu lạnh lâu quá nên mới ngất xỉu thôi. Cũng may là cứu ra kịp nếu ko thì họ tiêu tùng rồi - ông bs thứ nhất nói

- Chúng tôi đã tiêm thuốc an thần cho hai người họ rồi. Khi nào họ dậy thì cho họ ăn một chút cháo lút dạ thì sẽ ko sao đâu - bs thứ 2 nói

- Nếu ko có gì nữa thì chúng tôi về trước. Nếu có gì thì cứ gọi cho chúng tôi - ông thứ 3 nói

Xong rồi cả chục ông kéo nhau ra về. Đến bây giờ, mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

- các anh đi ngủ trước đi ! Để bọn em chăm sóc họ cho. Chiều tới giờ các anh cũng tắt bật dũ rồi - Nana thở ra nói

- Vậy...còn các em thì sao? - Danson hỏi ngược lại

- Bọn em ko sao. Thôi các anh đi nghỉ đi !

Bàn giao công việc xong, mí anh do quá dừ nên nằm lăn ra sofa mà ngủ. Còn ba cô nàng thì thay nhau túc trực bên giường của Mike và Rannie.

TRời tờ mờ sáng thì Rannie trở mình . Cô cố gắng ngồi dậy nhưng toàn thân đau ê ẩm.

Cô ngồi dậy đảo mắt quanh phòng và dừng lại ngay cạnh giường của mình. Rannie phì cười vì thấy Nana đang ngủ gà ngủ gật cạnh cô. Rannie nhẹ nhàng kéo chăn định ra ngoài nhưng Nana cũng giật mình thức theo.

Cô nàng mắt nhắm mắt mở nhìn con nhỏ bạn quý hóa của mình mà ko khỏi mừng rỡ . Nana nhìn Rannie cười toe toét hỏi:

- Bà dậy rồi hả? Thấy trong người sao rồi ? Có khó chịu chỗ nào nữa ko? Nếu mệt thì nằm nghỉ đi khoan hãy ngồi dậy . Hay là để tui đi lấy cháo cho bà ăn nhá !

- TỪ từ , bà làm gì mà sỗ một đồng câu hỏi ghê thế? Sao tui trả lời kịp. Uhm! tui mới dậy thôi. TRong người ko sao hết. Ko có chỗ nào khó chịu cả. Bây giờ tui muốn ngồi dậy đi một vòng cho khỏe được hông? Với lại tui chưa có đói - Rannie từ tốn trả lời hết các câu hỏi của Nana

- Ko sao thì tốt rồi ! - Nana ôm chầm lấy Rannie nói

Tuy ôm Nana nhưng hình như đôi mắt Rannie vẫn đảo dáo nhìn quanh tìm kiếm ai đó. Nét thất vọng , hụt hẫng hiện rõ trên gương mặt Rannie khi ko tìm được thứ mà cô muốn tìm. Rannie kéo Nana ra, e dè hỏi:

-Mike đâu rồi ?

Nhìn nét mặt của Rannie làm cho Nana ko khỏi phì cười. TRông nó ngổ ngổ sao ấy. Nhưng.....đột nhiên tính nghịch ngợm của cô nàng ” ngổ ngáo ” này bộc phát nên Nana đã chơi Rannie một vố:

- Mike à? Mike.....

- Sao hả ? - Rannie lo lắng đến phát sốt mà Nana lại cứ nhõn nhơ

- Mike.....Mike đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói.....nói có lẽ Mike sẽ ko.....- Nana vờ ngáp ngừng, khó xử
- Sẽ ko gì cả ? - Rannie chịu hết nổi nên hét lớn lên hỏi
- Có lẽ sẽ ko tỉnh lại nữa !

26. Chương 26

Lời nói nhẹ nhàng như lông hồng của Nana lại là nhát dao đâm xuyên qua trái tim của Rannie. CÔ chới với khi nghe con bạn mình nói Mike...Mike sẽ ko.....Bỗng, Rannie òa khóc ngon lành mà ko hay rằng con nhỏ bạn nghịch ngợm của mình đang lấy tay che miệng cười khúc khích.

” hừ ! Lo lắng cho người ta như thế mà tối ngày cứ cãi nhau hoài. Cái con ngốc này thật là !”

- Rannie ! Đừng khóc nữa mà !
- Đi ! Mình muốn đến thăm anh ấy !

Rannie vừa nói vừa bước xuống giường lôi Nana đi. Cô ko thể nào tin từ đây , cô ko còn được gặp Mike nữa. Ko thể nào ! Chỉ nghĩ đến đó thôi cũng đủ khiến trái tim nhỏ bé của cô đau nhói rồi.

Rannie được đưa sang thăm Mike. Anh nằm trên giường, mắt nhắm nghiền lại như đang ngủ. Một giấc ngủ bình yên vô cùng. Rannie nhẹ nhàng đi đến bên giường Mike và ngồi xuống cạnh anh. Bất giác, cô đưa tay sờ lên khuôn mặt của anh mà những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Nana ý tứ khép cửa lại . Có lẽ nên để Rannie ở bên Mike như vậy sẽ tốt hơn.

Rannie ôm chầm lấy người Mike vừa khóc vừa meo meo nói:

- Mike anh là đồ ngốc. Tại sao lại đưa áo cho em chứ? Nếu anh ko đưa áo cho em mặc thì anh đâu có ra nông nổi này đâu.....hixhixhixhix.... ..-Rannie sụt sùi nói tiếp - chẳng phải anh đã thề trước chúa là sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ , chăm sóc cho em suốt đời hay sao? Sao anh lại thất hứa như vậy? huhuhuhuhu

Càng nói, Rannie càng khóc to hơn. Nước mắt của cô thấm ướt cả áo của Mike. Nhưng Rannie vẫn ko thôi ngừng nói:

- Anh là đồ thất hứa ! Nói cho anh biết, nếu anh mà ko dậy em sẽ hận anh suốt đời đó! - vừa nói Rannie vừa dấm thịch thịch vào người Mike - Anh mà ko tỉnh dậy, em sẽ lấy người khác đó !!
- Em dám ko hả ?

Tiếng nói quen thuộc cất lên làm Rannie ngỡ ngàng. Cô vội buông Mike ra, mở mắt to thau lấu nhìn anh. Miệng lắp bắp nói:

- Anh....ko phải anh....

Mike nắm tay Rannie kéo cô xuống và ôm chặt lấy cô. Anh thủ thủ bên tai Rannie nói với giọng yêu thương:

- Anh làm sao mà ko tỉnh chứ? Nếu anh ko tỉnh thì bỏ ” bà xã ” yêu quý của anh cho ai đây?

Rannie nghe Mike nói mà mát cả ruột gan.Chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc như bây giờ và đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy vòng tay của Mike thật rắn chắc và ấm áp đến như vậy.

- Em biết ko? Khi thấy em run rẩy thì anh đau lòng lắm! Anh chỉ muốn che chở cho em , hứng chịu mọi thứ thay em mà thôi !

Mike vẫn thì thầm to nhỏ với Rannie.Anh dùng đôi bàn tay to lớn của mình ghì chặt lấy cô vợ xinh xinh của mình . Tay vuốt ve lấy cô với cử chỉ nồng nàn. Rannie then thùng hỏi:

- Tại sao anh lại lên nghe trộm em nói hả?

- Ai thèm nghe trộm em chứ. Tại em cứ vừa khóc lóc vừa méo mếu nói muốn người khác ko nghe cũng ko được đó !

Mike nháy mắt nhìn cô trêu chọc và trao cho cô cái nhìn cháy bỏng. Khuôn mặt của Rannie bây giờ đỏ bừng trông thật đáng yêu. Đột ngột, Mike kéo mạnh Rannie xuống và.....đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào.Lâu thật lâu, họ mới chịu buông nhau ra. Rannie nhìn Mike đầy yêu thương nói:

- Anh mới tỉnh lại nên nằm nghỉ đi ! Để em đi lấy cháo cho anh ăn nha !

Rannie vừa định bụng quay lưng đi thì đã bị Mike giữ chặt lại. Anh nói:

- Hay là em ăn cùng anh nha ! Rannie ko nói gì mà chỉ cười thẹn rồi đi nhanh ra ngoài. Nhưng hai anh chị nhà ta hông hay rằng nãy giờ có ” dịch ” đang dòm ngó đến mình. Cả đám lố nhố đứng ngay ngoài cửa phòng ráng vánh lố tai lên mà hóng chuyện. Rồi cùng nhau cười khúc khích.

Mấy ngày sau, sức khỏe của Mike và Rannie đã thật sự bình phục. Vậy là cả bọn bắt đầu chuẩn bị cho cuộc du lịch trăng mật của mình. Mọi sóng gió, mọi hiểu lầm đều được giải quyết. Bây giờ với họ chỉ có một vùng trời yêu thương mà thôi.

Tối hôm đó! Mike và Rannie đang tâm tình và chuẩn bị dần thân vào cuộc sống vợ chồng thật sự thì.....

CỐC CỐC CỐC.....

Tiếng gõ cửa làm cắt ngang sự riêng tư của hai người. Mike nhìn Rannie rồi lẩm bẩm:

- Khuya thế này rồi ai đến nữa vậy trời ?

Vừa mở cửa ra thì anh thấy ngay cái bản mặt của Matt lù lù ra đó. Mike dấm dăng hỏi:

- Khuya vậy rồi anh đến đây có gì ko?

- Đương nhiên là có rồi - Matt cười đều nói - muốn mượn máy sấy tóc. Máy bên phòng tao bị hư rồi!

Mike nhăn nhó đi trở ngược vào phòng lấy máy sấy cho Matt. Năm phút sau, anh chàng quay trở ra và dúm chiếc máy vào tay Matt. Còn anh chàng nhà ta thì vẫn nhe răng ra cười khi khi

Mike vừa đóng cửa xong, chừng nửa tiếng sau thì.....

CỐC CỐC CỐC.....

Tiếng gọi cửa lần thứ hai vang lên cũng ngay lúc hai anh chị ta đang...hôn nhau đắm đuối. Nhưng lần này, người ra mở cửa là Rannie chứ ko phải là Mike.

Rannie vừa mở cửa thì thấy ngay Ariel. Con nhỏ đứng cười tươi rói và nói với Rannie với giọng tỉnh ruột:

- Bà cho tui mượn hũ kem Olay đi ! Tui quên mang òi

Rannie tưởng thật nên đi vào phòng lấy đem ra cho Ariel. Còn kĩ lưỡng dặn dò nhỏ bạn rồi mới chịu đóng cửa. Ariel cầm lấy hũ kem đi về phòng mà trên môi nở một nụ cười ” ma quái ”.

Trong phòng, Mike rù rì với Rannie. Hai anh chị ôm nhau to nhỏ khiến người khác nhìn vào cũng phải ghen tị:

- Bà xã ! Hôm nay em đáng yêu dễ sợ luôn á ! - Mike nói xong liền hun cái chóc lên má của cô

- Bộ thường ngày em xấu lắm sao? - cô nàng phụng phịu nói

- Ko phải. Em ngày nào mà chẳng đẹp nhưng.....đêm nay anh thấy em đẹp hơn mọi ngày (ông này ngọt ngào quá chắc chắn có ý đồ òi)

Miệng anh thì nói nhưng tay anh đã.....bắt đầu lần mò mở hột cúc áo đầu tiên của Rannie

- Hay là chúng ta.....- Mike mới nói tới đây thì.....

CỐC CỐC CỐC.....

Tiếng gõ cửa lần thứ ba lại vang lên trong đêm khuya làm Mike bắt đầu nổi dóa. Anh chàng lười biếng ko muốn ra mở cửa mà chỉ muốn mặc kệ tất cả. Nhưng....do tiếng gõ cửa cứ tới tấp cộng thêm Rannie thúc anh nên Mike đành hậm hực đi ra mà trong lòng muốn đâm ngay vô mặt kẻ đang phá đám anh

Mike mở cửa ra và chỉ muốn kêu trời.....Nana, cô nàng siêu nghịch đứng cười tùm tùm với Mike. Anh cúi lên hỏi:

- Lại muốn mượn gì nữa đây?

- à ! Em tìm Rannie - cô nàng tinh queo nói mà ko thèm để ý đến sắc mặt đang đổi màu của Mike

Rannie ! Nana tìm em kìa ! Nói xong, anh đi te te vô trong. Rannie vội vàng chạy ra cửa mà quên cài lại hột nút áo trước ngực. Làm cho áo cô bây giờ trong tình trạng ” nửa kín nửa hở ” . Nana bắt đầu cười thầm trong bụng vì cô biết rằng mình đến thật.....đúng lúc.

- Chuyện gì vậy Nana?

- Tui muốn mượn bà chai cream body

Cũng như lần trước , Rannie cũng chạy vào trong và năm phút sau trở ra với chai cream body trên tay.

Cánh cửa phòng Rannie vừa đóng lại. Mike đã nhào tới tấn công cô như mãnh thú. KHIến Rannie muốn nghẹt thở . Vì Mike biết thì nào đám bạn quái ác của anh sẽ còn gõ cửa dài dài nên phải ” làm cho lẹ ”. Còn Rannie thì ngộp quá xô anh ra ngoài

- Anh làm em ngạt thở quá à ! - rannie nhăn nhó nói

- Xin lỗi ! Anh ko cố ý đâu ! - Mike biết lỗi nói - nhưng.....sao hôm nay cái bọn này lạ vậy? Khi ko rủ nhau đến đây mượn đồ

- Uhm ! Anh nói cũng phải - Rannie gật gù nói thì nghe.....

CỐC CỐC CỐC.....

Cả Mike và Rannie nhìn nhau rồi nhìn ra cửa. Mike ngăn bà xã của mình lại và nói:

- Để anh ra mở cho

Vừa mở cửa thì Mike thấy Danson ôm bụng nhăn nhó. Khởi hởi Mike cũng biết thằng bạn của anh đến đây để làm gì nên anh nói luôn:

- Muốn mượn thuốc đau bụng chứ gì ?

- Hì hì hì đứng òi ! - Danson vờ đau đón nói

Y như rằng, đêm hôm đó, hai vợ chồng Mike ko tài nào ngủ nổi. Vì cứ cách nửa tiếng, một tiếng là bị ” làm phiền ” . Đến bốn giờ sáng, anh và Rannie đều bơ phờ. Cả hai đi hết nổi chỉ còn cách một người nằm dài ra sofa , một kẻ thì nằm sóng xoài ra giường. Thế là đêm tân hôn của hai anh chị bị lũ yêu quái ấy phá tan tành

Sáng ra, mặt của Mike và Rannie phờ phạt thấy rõ (bị phiền suốt đêm mà ko đi cấp cứu là may òi). Hai người cố lếch thân xuống nhà hàng để ăn sáng . Vì cái bụng của họ đang biểu tình dữ dội. Khi đến đó thì hai anh chị nhà ta đã trông thấy một ” lũ quỷ” đang ngồi đó, nói cười riu rít như chưa hề xảy ra chuyện gì mới đau. Biết đêm qua mình bị ” chơi ” một vố khiến Mike và Rannie tức lắ. Khiến hai vợ chồng anh chị chẳng ” mần ăn” gì được nhưng.....bây giờ có muốn trả thù họ thì hai người làm gì còn sức lực và hơi hám đâu nữa. Nên đành ngậm ngùi nhịn nhục, chờ ngày ” báo thù rửa hận ” .

Đang ngồi nhai nhóp nhép, chợt Ariel khựng lại . Vì cô có cảm giác mình đang bị ” chiếu tướng ” . Khi ngược lên thì cô lại bắt gặp ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Rannie . Cô nàng cười mà mặt méo xệch, miệng nói:

- Hì hì.....Hi! Rannie

Cả đám đang nói chuyện rôm rả về ” chiến tích ” đêm qua của mình thì nghe Ariel kêu lên. Làm thức ăn nước uống trong mồm cả bọn phun tung tóe ra ngoài. Mike và Rannie mặt mày hằm hằm, kéo ghế ngồi

xuống cái "ịch" nhưng mắt vẫn liếc nhìn lũ bạn "tinh quái" của mình. Thiếu điều, họ muốn nhảy bổ vào bóp chết cái đám người nghịch tấu trời này.

Nana cười toe toét nhìn Rannie và Mike và hỏi một câu hết sức tỉnh ruột:

- Hai người đêm qua ngủ ngon chứ? Sao thấy mặt hai người kinh dị thế?

Sau câu hỏi đó, Nana đã nhận được ngay cái nhìn dao búa của con bạn thân. Cô thầm rửa con nhỏ. Phá kiểu đó hỏi còn hỏi người ta ngủ ngon hay ko nữa. Rannie dầm dề nói:

- Ngon! Nhờ ơn của mấy người nên tui với Mike ngủ "ngon" lắm! Câu nói của Rannie đầy gai góc. Nhưng.....Nana chỉ hỏi vậy thôi. Chứ cô ko nói thì mọi người chỉ nhìn gương mặt với hai đôi mắt thâm quầng như gấu trúc cộng thêm cái mặt ủ rũ như chết chưa chôn của cả hai là bọn họ đều biết tổng cả rồi.

- Tối này còn ai muốn mượn cái gì nữa ko thì tối luôn đi! - Mike vừa iếng thức ăn vô miệng vừa nói móc họng

- Nếu mày còn gì để cho tui tao mượn thì tui tao cũng ko từ chối "hảo ý" của mày đâu - Joseph cũng ko thua kém

- Tui bay.....

Mike cứng họng vì ko ngờ đám bạn của mình lại "nhẫn nhử" như vậy. Tui nó tuyên chiến một cách công khai thế đấy. Tức mình, Mike ko thềm nói nữa. Anh và Rannie chỉ còn biết ăn mà thôi.

Nhìn sắc mặt, mọi người đã biết hai người họ đang nổi giận. Thế nên cả đám cùng nhìn nhau cười lảm lét. Sau đó, họ phá ra cười ngặt nghẽo. Còn Mike và Rannie thì đơ mặt ra ko hiểu nổi lũ bạn "quái chiêu" của mình.

- Tui bây sáng chưa uống thuốc hả? - Mike ngờ ngác hỏi

- Hahahaha! Tui tao.....tui tao chỉ.....chỉ muốn chọc hai người thôi. Ai bảo hai người làm cho tui này phải "sốt vó" cả ngày hôm qua chứ? - Danson cười ha hả nói

- Đây chỉ là một sự "phục thù" nho nhỏ mà thôi! - Joe nháy mắt với mọi người

-.....

- hahahaha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! !!!

Cả đám cười vang lên. Cơn giận của Mike và Rannie dường như bị xua tan mất rồi. Họ biết rằng, cái đám bạn này chỉ là quan tâm cho họ thôi. Vì sự mất tích của cả hai đã làm ọi người hôm qua chẳng ai được "bình yên" cả. Nghĩ lại, Mike và Rannie cảm thấy có lỗi với họ rất nhiều. Rannie nhìn quanh một lượt mí con bạn thân yêu của mình nói với giọng chân thành:

- Cám ơn và cũng xin lỗi mấy bà nhiều!

- Ôn nghĩ gì. Chúng ta đã là bạn thì phải "có phước cùng hưởng có họa cùng gánh chứ" phải ko? - Ariel khoát vai bạn nói

- Thôi thôi được rồi! Coi như chúng ta ko ai nợ ai hết ok? - Matt lên tiếng - Bây giờ mọi người ăn sáng mau rồi còn đi chơi nữa. Hay là muốn ở nhà?

- KO ĐỜI NÀO!

Matt vừa hỏi xong thì cả bốn cái miệng cùng chum lại hét như cái loa phóng thanh làm hồn vía anh muốn lên mây.

Sau khi ăn xong, cả đám nhí nhố kéo nhau đi tham quang đây đó. Nhìn mọi người bây giờ thật hạnh phúc. Đường xá Paris thật hoa lệ. Những chiếc lá phong đỏ như màu máu rơi xuống, ngập cả con đường. Làm cả thành phố như bị "thiếu" trong biển lửa. Đôi nào đôi nấy đều tay trong tay, dắt nhau đi dạo khắp nơi. Khung cảnh thật lãng mạn. Trong đôi mắt của những đôi nam thanh nữ tú này, ta thấy được cả một vùng trời yêu thương.

Sau biết bao nhiêu gian nan, thử thách họ mới đến được với nhau. Cuộc hành trình tình yêu này quả là đầy sóng gió. Nhưng.....chỉ cần hai trái tim chung một nhịp và cùng nhau nhìn về một hướng thì....bấy nhiêu đó có đáng là gì đâu chứ? Họ, những người bạn trẻ mang trong mình sức sống mãnh liệt, khát vọng chinh phục và cả tình yêu cháy bỏng đã tô điểm thêm cho cuộc sống những gam màu sắc mới lạ và ,mang dấu ấn riêng của chính bản thân họ.

Con thuyền tình của các đôi bạn trẻ cuối cùng cũng đã cập bến. Nhưng...đây có phải là bến cảnh cuối cùng của họ ko thì.....chuyện đó còn phải để thời gian trả lời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-ngo-ngao>